ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Januari 1937. Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Under Andens tillskyndelse.

Luk. 2: 25 — 32.

När Simeon genom Andens tillskyndelse kom till helgedomen, var detta för tvenne orsaker. Han skulle få mottaga och se löftets uppfyllelse, samt stå till Herrens tjänst. Så leder alltid Anden dem som tro. De få se Guds under och därmed äro de lämpliga för tjänst åt Gud. När han såg barnet i Marias famn, gick han och tog barnet även i sin famn.

Lammet bäres fram.

Nu står han där som en Guds överstepräst och bär fram inför Gud Lammet, som skulle offras för släktets synd och skuld, vilket Simeon uttryckligen ger tillkänna i sin välsignelse. Men icke allenast detta, när han nu har »trösten» i sin famn börjar lovet välla fram ur hans bröst. Detta är Andens mission i själar som tro. De frambringa ära åt den högste. Med klagosånger kan detta ej ske, sådana är ej Andens verk, utan den själiska, andelösa människans eget verk.

Försoningens hemlighet.

Där han står med Lammet i sin famn får han genom Andens förmedlarskap tillägna sig försoningens hemlighet och förmåner. Jordelivet och tillvaron här hade nu vunnit sitt mål. Anden hade fullbordat sitt verk i hans inre. Han hade fått del av försoningsnåden. Han hade fått del av dess »tröst». Han ville nu sätta sig i himlavagnen och resa. Han hade funnit sin frid, sin frälsning. Han såg med förklarad blick hur strålarna från den Smorde kastade sitt ljus över alla folk. För hedningarna till vandring ur mörkret och för Israel till härlighet.

Anden leder.

Anden leder icke in i egoismens trångsynthet. Man stannar icke då i självisketens tvångströja. Anden för själarna ut därifrån och bjuder dem som tro, att gå ut i hela världen med det glada budskapet. Jag har ofta stått inför troende vänner med sådana tvångströjor på sig. De ha sagt, vid begäran om hjälp i spridandet av afrikaboken: »Låt hedningarna sköta sig, vi ha nog med oss själva att göra». Sådana ord bringar ej Anden fram, och kan ej stå i förbindelse med bekännelsen om ett större Andens verk i hjärtat. Nej, den Helige Ande vidgar hjärtat till nitälskan även för hedningarnas nöd.

Har du förnummit - - ?

Säg mig, du som läser dessa rader, har du förnummit Andens tillskyndelse i ditt liv? Om så är har du

fått samma uppgift som Simeons budskap pekar hän mot; nitälskan för hedningarnas frälsning. Har du lytt Andens röst häruti? Den som så gör, den enskilde, som Guds församling, får därmed Guds härlighet strålande över sig. Så säger oss Andens budskap genom den, nu för himlafärden beredde Simeon. Hör detta du kristne vän, hör det du församling och herde. Mången av eder kämpa en hård kamp för tillvaron; både andligen och timligen. Ofta är orsaken därtill att man ej ställt sig under Andens tillskyndelse i utvidgad tjänst för Herren. Må den Helige Ande få tillfälle verka fram denna villighet och vi skall finna Guds härlighet stråla över oss.

Somliga kalla arbetet för missionen för geschäft, äresjuka, maktbegär. Varför? Jo, man förstår ej att ett hjärta, under Andens tillskyndelse får sin blick vidgad för hedningarnas nöd och frälsning. Lammet gav sitt blod även för att vinna detta mål. Vad vill du göra, giva?

C. F. I-n.

Tyckte ej om lönen.

En fattig gosse var i tjänst hos en ogudaktig köpman, som ville han skulle tala osanning, angående hans varor. Således narra och bedraga dem, som kommo för att köpa.

»Nej, herre», sade gossen, »jag varken kan eller vill göra det; utan hellre lämnar jag då min tjänst». Köpmannen blev förargad och gossen lämnade platsen. När han kom hem, sade han till sin moder, som var änka och helt beroende av honom: »Jag har lämnat min kondition, moder». »Varför har du gjort det?» frågade hon. »Var herr N. elak mot dig?» »Nej, moder» svarade gossen. »Tyckte du inte om arbetet då?» »Det var lönen jag ej tyckte om, moder», sade gossen allvarsamt. »Herr N. ville jag skulle synda och syndens lön är döden».

Jag tycker om den gossen. Han förstod att ljuga och bedraga var synd. Han hade mod att säga det och försaka den vinst, som han möjligen kunde fått. Ädle gosse! Var hade han lärt detta? Jo, i sönagsskolan, där hans lärare ofta sökt inprägla denna sanning, och vi se att detta icke var förgäves. Må alla söndagsskolbarn tänka härpå.

Lilla Sändebudet.

Läser du bibeln?

På en konferens för missionsarbetare talade några män vid ett tillfälle om de föredrag, som hållits av en av lärarna. Denne var professor vid ett större läroverk och hade under flera år varit känd som en kraftig talare, men vid denna konferens låg det en betvingande kraft i hans ord. Hans vädjan var oemotståndlig. »Vad är orsaken?» frågade den ene den andre. Så starkt intryck gjorde mannens ord på dem, att en av dem fick i uppdrag att uppsöka honom för att samtala med honom därom. De önskade veta hemligheten därtill, så att även de kunde komma i besittning av samma kraft till att leva ett sannt och verksamt liv. En dag dröjde den man, som fått i uppdrag att tala med professorn, kvar i föreläsningssalen. Då han framställt sin fråga, svarade professorn: »Min skola antog, att jag stod i fara att bliva lik en utkramad citron och beviljade mig därför ett års semester för studier och forskning. Jag hade lagt planer för att tillbringa detta år vid Englands universitet. Då kriget omintetgjorde dessa planer, ville jag ändå inte gå miste om detta tillfälle. Jag stannade hemma och tillbringade detta år på min egen studiekammare, och under mina forskningar upptäckte jag bibeln».

M. E. A.

Nöd för själar.

En ung troende kvinna, som hemkommit från Amerika, deltog med i mötena. Nästan varje kväll hade hon någon med sig, som hon önskade skulle bli frälst. Hon brukade under dagarna gå ut i hemmen för att tala med människorna om mötena, och lyckades över förväntan, att få dem med till kyrkan. Hon var en sann förebild av en självinnande medarbetare.

Då jag först såg henne föreföll hon vara ointresserad och satt mest med huvudet nedåtlutat som om hon var trött och ej orkade hålla ögonen öppna. Men vid ett samtal en kväll sade hon att jag ej skulle missförstå henne då jag såg henne sitta med slutna ögon. Hon satt och bad för dem hon hade fått med sig, och som satt vid hennes sida, att ordet skulle få rum i deras hjärtan och bli dem till frälsning.

Ja, detta är rätta sättet att använda i det självinnande arbetet, men huru ofta äro inte Guds barn mest angelägna om, att endast få ta för sig själva och glömma själarna som hålla på att förgås av hunger. Ej dör den troende, om den än skulle under vissa tider vara så upptagen med andra själars frälsning att den ej tänker på sina egna andliga njutningar. Gud välsignar alltid den själ som ger sig ut för andra i tjänande kärlek.

Å ett av mötena blev hon sjuk och leddes in i lilla salen, därunder ropade hon till Gud om frälsning för syndarna och sade till dem som omgav henne, att hon måste ut för att vara med om att rädda syndare. Hon svimmade bort, men kom till sig snart igen, och då ropade hon strax till Gud om frälsning för en drinkare, som hon besökt under dagen men ej lyckats få med till mötet. Dennes hem var ett mycket olyckligt sådant och detta hade gripit henne djupt. Hon sade: »Fräls Svensson; om jag dör så fräls Svensson», så svimmade hon åter. En kort stund därefter kom en skjuts och hämtade henne hem. Dagen efter hade hon med sig till mötet denne man samt hans hustru. De blevo djupt gripna av ordet, men sade sig den kvällen ej kunna komma. När sista mötet var slut såg jag flera personer stå samlade runt omkring denna syster. Dessa sågo på henne med glädjestrålande ögon och syntes vara mycket glada för henne. De hörde till dem som hon vunnit för Jesus under mötena.

När jag såg denna härliga syn uppsteg bönen från mitt hjärta till Gud, att många sådana Jesu efterföljare må komma och träda fram. Säkert skulle Guds rike därigenom vidga sina gränser och göra erövringar från världen. **Vill du?**

Helbrägdagörelse.

En broder skriver: »En fru blev hastigt och svårt sjuk. Jag blev eftersänd. Sjuksköterskan omtalade att den sjukas fötter voro kalla upp till knäna och att hon även hade förlorat talförmågan. Sjuksystern kunde intet göra, men när vi hade bedit, sade hon att värmen kom åter i den sjukas fötter, och strax efter började hon tala. Hälsan kom åter, och då sjuksystern och jag åter möttes i hemmet på kvällen, såg den sjuka kvinnan ganska kry ut. Dagen efter var hon uppe, fullkomligt frisk och detta syntes också på henne».

De sökte få röra vid Jesus, ty kraft gick ut

Segertroféer från Rhodesiafältet. Infödda lärare och bibelkvinnor 1927.

Afrika.

Old Umtali 21. 11. 36.

Det är glädje i hjärtat över att Gud välsignar oss så underbart som Han gör. Vi äro mycket jäktade i vårt arbete. Jag sade i går att om vi överlever all denna brådska så är det endast ett bevis på Guds underbara makt.

Skolavslutning.

Vi har examen och skolavslutning med över 600 i skolornas olika klasser, och det tar på krafterna, och därtill allt annat som stöter till. Just som vi stodo färdiga att gå till en examen som skulle hållas i systerklassen, kommo två mödrar in till B. B. Då jag sist skrev hade vi reparation i B. B. Nu är detta färdigt och allt så fint och rent. Vi ha nu även börjat i sjukhuset och efter vad det lider blir även där fint. Vi ha ju den fördelen med hettan att det torkar fort och därför kan arbetet påskyndas.

Den 3 dec. avslutas skolan, då går en del av skolbarnen hem. Den 8 ha vi årskonferensen och efteråt finansmöte, och sedan ha vi förberedelserna till julen. När jag ligger ibland och tänker på allt som måste göras innan, går det ej att sova, men så kopplar jag av och njuter då en god sömn när inte arbetet kallar på mig.

Frukt efter åtta år.

Det var rörande häromdagen då en hednisk man kom med sin hustru till vårt B. B. Han sade: »Nu har vi kommit Mormor. Jag har ej kunnat glömma det du sade då du besökte oss, och nu äro vi här». Det är åtta år sedan jag besökte den byn. - Frukt efter åtta år. - Hur har icke detta manat mig till uthållighet, trohet och tålamod, och att aldrig, aldrig tröttna, även om det ibland kan se hopplöst ut. Ja, som om frukten aldrig ville mogna. Se ut som om hjärna och hjärta voro så förmörkade att de ej kunde fatta, förstå eller mottaga ordet. Men Gud ger oss ibland glimtar från salighetens värld, och när dessa komma blir det en känsla av salighet med tanke på att Gud själv

leder oss framåt och att vi en dag skola få se mer än vi t. o. m. anat. I allt vårt jäktiga arbete vill jag så gärna att Guds rike skall komma först. Att Jesus skall bliva förhärligad under den mest arbetsamma dag, vare sig vi äro i reparationsarbete, lantbruksarbete, skolan eller sjukhuset, och att allt skall helgas till Hans namns ära.

Kvinnan som drömmer sånger.

Jag blev mycket glad när Mbuya Berea Chukurowi kom på besök. Det är 9 år sedan hon sist var i O. U., och ville nu än en gång komma hit. Denna gumma är den gamla kvinna som jag berättade om i fjol från min distriktresa. Hon som drömmer, och i sömnen hör sånger, som hon sedan sjunger. Hon är en verklig, djup, allvarlig kristen, och man kan ej vara i hennes närhet utan att förnimma att hon äger ett helgat hjärta och liv. Jag tog henne med mig för att hon skulle få se hur vi ha det. Hennes gamla hjärta gladdes, och då vi kommo där de små barnen voro, tyckte hon det var så underbart, att hon ej kunde tillbakahålla tårarna. Hon tog dem upp i famnen, grät, bad och välsignade dem. Hon gav mig fyra shilling och sex pence att köpa mjölk för. Denna summa var stor för henne. Jag kan se hur hon offrat och försakat för att få ihop dessa slantar. Detta rörde mitt hjärta, ty hon har ingenting annat än det hon får av sina barn, eller vad hon kan få från sin lilla trädgård. Nästa dag, som var söndag, följde hon med oss till kyrkan för att se alla dessa unga som samlades där för att få undervisning och ljus och sedan gå ut till sitt folk. Däröver blev hon mycket gripen och sade gång efter annan: »Detta är det nya Afrika». Efter gudstjänsten presenterade jag henne för de församlade och bad henne sjunga en av sina sånger. Hon avlade först ett kort vittnesbörd om huru glad hon var att Jesus även älskade henne. Därefter sjöng hon: »Den dagen, den dagen, ja, den dagen, då alla som älska Jesus skola fröjdas, fröjdas, fröjdas. Men den dagen, den dagen, ja, den dagen, de som icke älska Jesus skola sörja, sörja, sörja». Detta grep allas våra hjärtan. Sedan dess höra vi eleverna sjunga denna sång i arbete. Överallt där vi går höra vi ekot av Bereas sång. Jag bad henne stanna hos oss en tid, men hon sade: »Nu sedan jag fått se ditt ansikte är jag mättad, men jag skall bedja för dig». Hon hade svårt att förstå huru vi kunde hinna med så mycket, och att allt var så rent. Hennes besök gladde oss alla. Jag tog bilen och körde henne ett stycke på vägen för att hon skulle få vila, däröver var hon mycket förtjust.

Förnimmelser i anden.

Angående den förnimmelse du kände då du bad för oss, berodde nog på att vi här vid den angivna tiden äro på knä i kyrkan. Vi knäböja både vid inträdet, som då vi ha församlingsbön. Ibland kan den stunden vara rätt så länge. Jag beder då nästan alltid för dig och vännerna i Sverige.

Vila i Guds vilja.

Biskopen gav oss ett flyktigt besök, jag var då så upptagen att jag ej fick tid att samtala med honom. Men han kommer ju snart åter och så snart jag får veta vad han tänker om Syster Ruth från Norge skall jag meddela det. I mitt hjärta äger jag lugn och frid i denna sak. Har Gud en annan väg för henne, så är jag den sista som vill hindra henne att gå den. Är det Guds vilja att hon skall komma till oss, så blir det så, trots alla yttre förhållande. Det har ej funnits något som jag ej varit vil-

lig att ge ut, eller lägga åt sidan för Afrika, och så är det än. Antingen det menas hjälp åt mig eller inte, så vet jag att Guds vilja skall vara den bestämmande.

forts.

EFTER PREDIKAN BÖNEMÖTE.

I boken »En frikyrklig märkesman» berättar red. Jakob Byström, att pastor Lindblom besökte Asker den 13 oktober 1862 och predikade för omkring 700 personer. Dessutom förmäles, att »efter predikan utsattes ett bönemöte. Omkring 100 personer infunno sig, och det blev en skön och härlig stund».

Det är svårt att läsa denna notis, utan att göra vissa reflexionr. Våra fäder voro tydligen varma bedjare. Även efter långa och kraftiga predikningar kunde de dröja till gemensam bön. Det är detta, som mer än någonsing göres oss behov. Det räcker icke med möten och predikningar, det måste bli bön och *—kärlek till bönen.* Det bör bli mera bön i den enskilda kammaren, daglig bön för församlingens väl. Men den gemensamma bönen har fått ett särskilt löfte: »Ytterligare säger jag eder, att om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himlen». När det bor samma längtan och samma behov i hela församlingen, stiger också den gemensamma bönen, som en mäktig symfoni upp till Guds tron och kommer åter i form av härliga bönesvar. Bönen förändrar förhållanden och banar väg för evangeleits seger. Låt oss ha bönemöten — alldeles som våra fäder!

M. V.

• **SPRID**
"FÖR JESUS o. AFRIKA"

FÖRSAMLINGSBESÖK.

Märsta.

Under resan till Märsta hälsade jag på br Sandberg i Uppsala. De trivas bra och ser med hopp på framtiden. Han bad om sin hälsning till sina vänner i Skåne. Mötet i Märsta var gott och vännernas vittnesbörd, att de hellre gick till ett bönemöte än till en bjudning, gladde mig. Trots att de voro få på mötet utplacerades likväl 4 böcker.

Stockholm.

På lördagen besöktes mina nyförvärvade vänner sedan i våras, familjen Sällbert. Hade en dyrbar bönestund. Trots att de tillhöra en annan församlingsgrupp ha de utplacerat 90 afrikaböcker sedan i maj i år. Gå du och gör sammaledes.

Mötena i Kungsholmen, Markus och S:t Peter voro rika på välsignelser. På de tvenne första platserna utplacerades flera böcker. I Marcus hölls möte med söndagsskolan och dess vänner för söndagsskolsaken kl. 6. Och på mötet i St. Peter kl. 7,30 kommo flera fram för förbön.

Nyköping

besöktes torsdagen den 26 nov. där ett gott möte hölls och även något blev gjort för afrikaboken.

Tranås

blev så nästa plats. En bok som en broder haft till försäljning men ej lyckats få ut, överlämnades till en ung broder på mötet. Mötet som var dyrbart avslutades med en god bönestund. Även denna gång tog min trogne medarbetare, Syster Ruth Scheutz, emot mig i sitt hem.

Lund.

Alliansmöten hade pågått här några dagar och denna kväll hölls det i S:t Johanneskyrkan. Det blev nära

nog fullsatt hus. Tal höllos av past. Lindh, Liljeskog och mig. Mötet bar en känsla av kärlek i Anden, vilket förnams såväl i vittnesbörden som bönen. Kollekten fick jag för missionen i Afrika och uppgick till kr. 29: 27.

Malmö.

Predikade här på söndags-fm. och på kvällen och måndagen i Limhamn. En broder i Malmö bad om 10 böcker. Ordet mottogs med glädje, och i Limhamn tog past. Bengtsson och br Magnér vardera 10 böcker. Musikföreningen deltog med glädje i mötet. Hos familjen Kristenson hade jag det gott. På tisdagen besöktes Skanör. En fru som jag i ungdomen, eller för 40 år sedan, fick nåd föra till Kristus, önskade, jämte sin man som nu var pensionerad fyrmästare, att jag skulle hälsa på dem. Vi samtalade om gångna tiders andliga erfarenheter och prisade Gud tillsammans för Hans bevarande nåd. Vi promenerade sedan till Falsterbo, varifrån jag reste hem och var framme efter tre timmar.

Kära hälsningar, med ett från hjärtat gående tack, sändes alla mina vänner. Vad som gjorts av kärlek till Jesus består för evigheten.

C. F. Israelsson.

Till Sumatra.

I S:t Petrikyrkan, Hälsingborg hade samlats en ansenlig skara på söndagskvällen den 3 jan. kl. 7 för att övervara avskedsmötet för missionärsparet Åström, innan de reste tillbaka till sitt arbetsfält, Sumatra. Resan skulle företagas över Göteborg, därifrån de skulle resa den 7 jan. till U. S. A. där broder Åström under sin vistelse skulle studera vid ett universitet. Därifrån ämnade de resa i augusti, över Hawaii och Japan, till Sumatra.

Högtidsstunden bar en allvarlig prägel med Guds välsignelse. Inledningsordet uttalades av Past. Magnusson som även tackade för den hjälp han erhållit under julhögtiden genom deras insats i arbetet. Sedan uttalades tacksamhetens ord av past. Nyberg från Råå, som även överlämnade blommor med hälsning från Södra distr. metodistpredikanter. Likaså gavs minnesord med tack för besöket av brr Carl Andersson, C. F. Israelson, Sture Andersson, A. O. Hjalmar, Axel Nilsson och fru Magnusson, som även uppläste några versar lämpliga för stunden. Musikföreningen och sångkören medverkade.

Det förvånade att fru Vera Åström, som ej vistats i Sverige mer än cirka 8 månader, kunde hålla sitt avskedstal på svenska. Nu, som förut, tilldrog sig hennes framträdande och tal allas uppmärksamhet. Hon sade sig ha kommit hit till Sverige som en främling, men reste tillbaka under känslan av att hon ägde många goda vänner, till stor uppmuntran för dem att tänka på då de kommo tillbaka till Sumatra.

Pastor Åströms tal innebar en allvarlig maning till Guds folk om vikten att bliva döpta i den Helige Ande, så att det måtte bliva ett verkligt uppvaknande bland Sveriges metodister. - Ja, källorna finnes att tillgå, må metodistfolket söka sig fram dit, och väckelsen kommer. -

Vile Herrens Ande och händer välsignande över våra vänner. Herren give dem stor seger för sitt rike.

C. F. I-n.

R E D O V I S N I N G

för inkomna medel till Syster Ruth Hanssons underhåll 24 juni - 31 dec. 1936.

Boberg 50: -. Olauson 10: -. L. N. 5: -. Anna B. 15: -. Mia K. 5: 50. Greta B. 20: -. Nils P. 20: -. I. L. 500: -. Postm. M. 50: -. Nils P. 10: -. V. O. 9: -. Guds röst 30: -. Lovisa J. 6: -. För Gud 100: -. Signe L. 5: -. Guds maning 45: -. Valb. & Elin 5: -. Mia K. 13: 50. Onämnd 2: -. Greta B. 15: -. Murén 25: -. H. I-n 10: -. Maria B. 50: -. Vera & Erik 50: -. Anna N. 20: -. Flodin 10: -. Mandis J. Bo. 25: -. Hulda B. 20: -. Valb. & Elis 5: -. Allt av nåd 100: -. Greta K. 10: -. Greta B. 15: -. Hallström 25: -. G. & A. Nilsson 10: -. Pålsson 10: -. Valb. & Elis 5: -. M-a L-g 50: -. H. I-n 15: -. C-a, L-g 100: -. Naemi O. 2: -. Ellen L. 10: -. M. N. 5: -. Ruth Petersson 10: -. Hilda J. 8: -. Öhberg 10: -. Valb. & Elis 5: -.

KOLLEKTER.

Borås 23: 58. Göteborg: Efraim 8: 01. St. Peter 7: - Lindome 5: -. Falköping 7: 30. Karlstad 6: -. Åtorp 11: 01. Svartå 16: 21. Örby 9: 20. Stockholm: Kungsholmen 21: 07. St Markus 13: -. Nyköping 4: 51. Tranås 6: 97. Lund, Alliansmöte 29: 27. Limhamn 15: 50.

Insänt 3000 kronor till kassören för Syster Ruths underhåll under år 1936.

Ett innerligt tack sändes härmed till alla mina trogna medarbetare!

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BAROMETER
å försålda afrikaböcker 1936.

	24/6	31/12
Ankarsrum	- -	- -
Alingsås	40	- -
Arvika	3	- -
Aarhus	46	48
Arboga	4	- -
Avesta	10	- -
Brooklyn	10	- -
Bergenforsen	- -	- -
Boden	20	- -
Bollnäs	- -	- -
Borlänge	66	- -
Bäckefors	5	- -
Boxholm	2	7
Bengtsfors	14	24
Björneborg	10	- -
Borås	20	- -
Buttle	- -	- -
Bälinge	10	- -
Bånghammar	10	- -
Delary	- -	- -
Djursholm	10	20
Degerfors	20	25
Eriksdal	- -	- -
Eksjö	8	- -
Emmaboda	19	20
Eskilstuna	- -	- -
Falun	31	38
Falerum	- -	- -
Falköping	10	12
Finspong	- -	- -
Filipstad	- -	- -
Fagersta	20	25
Gevle:		
Matteus	60	- -
S:t Petri	36	- -
Glava	- -	- -
Grums	- -	- -
Göteborg:		
Matteus	10	- -
Efraim	30	33
Emanuel	16	- -
S:t Jakob	34	- -
S:t Peter	- -	- -
Tabor	15	21
Grängesberg	- -	- -
Hudiksvall	20	- -
Härnösand	20	- -
Hultsfred	10	- -
Huskvarna	40	- -
Hälsingborg	13	- -
Höganäs	10	- -
Hallsberg	12	- -
Helsingör	9	- -
Halmstad	- -	- -
Hallstahammar	20	- -
Heby	25	- -
Hedemora	10	- -
Helsingfors	10	- -

	24/6	31/12
Hässleberga	30	40
Iggesund	- -	- -
Jönköping	17	- -
Karlholm	- -	- -
Kiruna	- -	- -
Kärreberga	7	- -
Korsnäs	13	- -
Kalmar	4	- -
Karlshamn	113	- -
Karlskrona och Rödeby	20	- -
Karlanda	- -	- -
Karlskoga och Bofors	10	- -
Karlstad	18	25
Kristinehamn	10	- -
Kumla, Stene	48	- -
Kungsbacka	- -	- -
Klintehamn	88	- -
Kolsva o. Odensvi	3	- -
Kungsör	10	- -
Köping Eklunda	20	30
Laxå	14	- -
Leksand	10	- -
Luleå	- -	- -
Landskrona	10	- -
Linköping	- -	- -
Loftahammar	27	31
Lotorp	6	- -
Lund	22	21
Långasjö	5	- -
Lanna	- -	- -
Lidköping	72	82
Lindome Hedesåker	9	14
Lindesberg	98	103
Ludvika	- -	- -
Limhamn	10	- -
Lärbro	10	- -
Malmberget	- -	- -
Mora	- -	- -
Malmö	36	37
Motala	- -	- -
Mönsterås	1	- -
Märsta	7	- -
Mörkö	- -	5
Munkfors	19	- -
Mölndal	17	- -
Norrköping:		
Betel	33	- -
Salem	47	48
Nässjö	10	13
Nykroppa	- -	- -
Norberg	4	- -
Nyköping	4	7
New York	1	- -
Orsa	- -	- -
Oslo	60	- -
Oskarshamn	13	- -
Rönneshytta	6	- -

	24/6	31/12
Råå	118	124
Roma Kloster	20	- -
Rotebro	- -	- -
San Diego	20	- -
Sandviken	17	- -
Skutskär	13	- -
San Francisko	3	- -
Sund	- -	- -
Siknäs	10	- -
Sollerön	10	- -
Sommen	10	16
Sundsvall	- -	- -
Skruv	26	27
Strömstad	10	40
Svartå	- -	- -
Säffle	10	17
Sala	7	- -
Slite	- -	- -
Stockholm:		50
S:t Peter	74	78
S:t Paul	- -	20
Trefaldighetskyrk.	46	48
S:t Marcus	7	- -
Örby	- -	- -
Kungsholmen	3	- -
Midsommarkr.	- -	- -
Surahammar	- -	- -
Södertälje	15	- -

	24/6	31/12
Tranås	35	39
Trollhättan:		
Natanael	17	18
Tabor	10	- -
Törreboda	10	- -
Uppsala	38	- -
Valbo	15	- -
Vivstavarv	- -	- -
Valdemarsvik	10	- -
Vetlanda	6	- -
Virserum	- -	- -
Västervik	10	- -
Växjö	5	- -
Vara	20	30
Valda	- -	- -
Vittsjö	6	- -
Varberg	- -	- -
Vänersborg	- -	5
Visby	27	- -
Västerås	184	185
Åby-Torsång	- -	20
Åmål	25	- -
Åtorp	- -	7
Östersund	13	- -
Ödeshög	10	- -
Örebro	50	- -
Östergarn	3	- -
Öregrund	30	- -

Ökning: 275 försålda böcker:

REDOVISNING.

för inkomna medel genom Afrikaböcker
24 juni - 31 december 1936.

Hjalmar J. 20: -. Sanny K. 20: -. Mia K. 50: -. Haglund 25: -. Nordkvist 50: -. Ida M. 5: -. Sällbert 250: -. Bergius 25: -. Östman 15: -. Olga J. 50: -. Greta K. 20: -. Annie S. 100: -. Nordberg 50: -. Vera & Erik 30: -. Söster K. 10: -. Karin O. 15: -. Emma K. 50: -. O. Anderson 10: -. Hellström 25: -. David W. 35: -. Buch 25: -. Lundblad 25: -. Söderlund 35: -. Lisa A. 25: -. Lalin 5: -. Dera H. 35: -. Arthur K. 50: -. Theodor B. 50: -. Ida B. 15: -. Korsving 50: -. Ruth S. 20: -. Ernst B. 25: -. Hamilton 3: 76. Lundin 5: -. Lundell 5: -. John P. 5: -. Ernst A. 5: -. C. F. I-n 50: -. Ruth K. 10: -. Hildur S. 35: -. Ellen L. 50: -. Söderblom 15: -. C, I-n 80: -. Eld. 5: -.

Till fonden »för Jesus och Afrika» har under året inbetalts kronor 2,500 och är fonden nu uppe i 9,000 kronor. Till alla mina medarbetare uttalas härmed mitt hjärtliga tack. Jag tror att Ni även under detta år vill göra edert bästa, så att de böcker som ligga kvar i församlingarna komma ut. Gud välsigne eder alla.

RESTURER.

Strömstad 26 jan. - 8 bebr., Åmål 9 - 22, Säffle 23, Karlstad 24 - 8 mars, Munkfors 9 - 10, Filipstad 11, Ludvika 12, Åby-Torsång 13 - 11 april. Säffle, Munkfors, Filipstad och Ludvika besökes i afrikabokens intresse och utan krav på någon ersättning.

För alla mötena står Herrens bönhörande nåd och den Helige Andes kraft till vår förfogande. *C. F. I-n.*

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Februari 1937. Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Under Andens välsignelse.

Luk. 2: 33 — 35.

Det budskap Simeon fick genom Anden om Jesusbarnet gav säkerligen Josef och Maria en större inblick i den mission som Sonen skulle utföra, ty de förundrade sig över det som sades om Honom. Men än större skulle denna insikt bli, sedan de mottagit den Andens välsignelse varmed Simeon välsignade dem, och särskilt den som Maria långt senare upplevde vid korset på Golgata.

I välsignelsen ingår ett moment som vi tycka skulle fördunkla ordet om välsignelse. Men det var Anden som häri tecknade den Smordes och Marias väg. »Satt till fall eller upprättelse i Israel». Det är inte alltid som den Smordes budskap mottages eller erkännes. Många stöta sig därpå. Jesus säger, att han var en stötesten och en klippa till fall. Den religiösa formkristendomen faller ohjälpligt sönder inför den Smordes genomträngande ord och blickar. Ordet, som går ut från den Smordes mun, blir ett tveeggat svärd.

Det var många i Israel som föll på sin fromhet och lagklokhet. Bland dessa finna vi överstepräster, skriftlärda och fariseér. Men det var även många som blevo upprättade. Sådana som läto ljuset falla över sina liv och gav sanningen rätt. Ja, här blev det både fall och upprättelse. Bland dessa var det avfällingar, såsom publikanerna Matteus och Sackeus, rådsherrarna Nikodemus och Josef samt fariseen Saulus och fiskaren Petrus.

Men Han skulle även bliva ett tecken, som skulle motsägas. På grund av smörjelsens insegel på Sonen, förnimmelsen av den kraft som utgick från Honom, skulle han bli oförstådd och därför emotsagd. Det blir liknande för de av Anden smorda själarna. Den själiska andelösa kristenheten förstår ej det Guds Ande tillhör. Kära läsare, du hör väl icke till dem som smörjelsen blivit till fall utan till upprättelse för. Blivit för dig ett tecken som du säger emot. Skulle så vara fallet, övergiv denna ståndpunkt. Låt ljuset av den Smordes försoning tränga in i hjärtegrunden. Bekänn och övergiv denna ohållbara ståndpunkt och du blir upprättad.

Den välsignelse som Simeon genom Anden förmedlar vid detta tillfälle visar välsignelsens innerliga förbindelse med Golgata. Detta var den första välsignelse som Jesus var anledning till efter sin födelse som människa, en välsignelse i förbindelse med Golgata. Men den sista välsignelsen som Jesus kommer att utdela innan den största och sista katastrofen för mänskligheten inträffar

kommer likaledes att bli en välsignelse i förbindelse med Golgata. Den nya sången om Lammet som Han lägger i de hemförlovades munnar.

»Genom din själ skall ett svärd gå», lyder sista välsignelseordet till Maria. Märk, detta sades ej till Josef. Anden visste att Josef ej då skulle leva. Men Anden klargjorde för Maria vad hon 33 år efter skulle få genomgå, när hon stod vid Jesu kors och såg hur Sonens hjärta blev uppstunget av svärdet. Anden välsignar ej på annat sätt än i förbindelse med Golgata. Den av Anden smorda själen har alltid att räkna med Golgata, eller lidandet med Kristus, i sin tjänst för Honom.

Men det är också endast denna välsignelse som har förmågan att uppenbara människornas hjärtetankar. Därigenom blev judafolkets avfällighet, Judas förräderitankar, Petrus självsäkerhets- och Pilatus feghetstankar uppenbarade. Kära läsare, om du vill gå in under Andens smörjelse, välsignar Han dig med lidandets välsignelse, vilket är liktydigt med att ordets svärd går igenom ditt hjärta. Du ger därigenom det bästa du har för andras räddning.

C. F. I-n.

Nu ser jag det.

En afton, då jag var på väg till mitt hem, mötte jag en gammal man, som långsamt släpade sig fram på sina kryckor. Då han kom närmare märkte jag att hans ansikte var djupt fårat och bar uttryck, som vittnade om sorg. Jag riktade några deltagande ord till honom och förde genast samtalet in på det andliga området, i det jag frågade honom om han hade frid med Gud.

»Ack», sade han sorgset, »jag har nu i tre år bett Gud därom». »Har då Gud icke hört er bön»? »Nej». »Det står icke i bibeln, att vi frälsas genom många böner, utan blott genom tro. Ni har väl hört talas om Jesus Kristus, vår käre Frälsare»? »Ja, det har jag». »Nåväl, vad har Ni då hört om honom»? »Jag har hört att han dog på korset». »Alldeles riktigt, men för vems skull var det han dog»? »För syndare naturligtvis». »Ja, det är sannt, men jag ville att Ni gåve mig ett närmare svar; för vem dog han»? »För oss alla», sade den gamle mannen med eftertryck. »Ja, det är sannt, men giv mig nu också ett rikrigt bestämt svar»!

Efter en stunds eftertanke svarade han: »Jag är ej någon lärd man». »Må så vara, men tänk efter ett ögonblick! Ni säger, att han dog för syndare och för oss alla. Men säg mig nu en av de syndare, för vilka han dog»! Mannen var länge tyst. Uttrycket i hans ansikte vittnade om den oro, som härskade i hans själ. Med ens var det, som om ett ljus hade gått upp för honom, hans ansikte lyste av glädje, och han sade: »Han dog för mig!» »Ja, alldeles riktigt. Han dog för er. Och Gud säger i sitt ord: »Tro på Herren Jesus!» Några dagar senare träffade jag honom åter i byn. Jag gick fram till honom och frågade: »Kan Ni säga mig, för vem Kristus dog?» »Ja,» sade han med glädjestrålande ögon, »han dog för mig, nu ser jag det».

Missionsvännen.

A. K.

Boken som lever evigt.

Professorn, som vi omnämnde i förra numret, som för sig själv hade upptäckt bibeln, erkände sålunda, att hemligheten till hans kraft låg däri, att han upptäckt den mest underbara bok, som någonsin funnits i världen. Hans erfarenhet påminner oss om, att »böckernas bok» icke har föränd-

rats. Tiden försvinner, men bibeln föråldras aldrig. Genom stormar och blodsutgjutelse kommer den till oss obefläckad och utan att hava förlorat något av sin kraft. Floder av kritik och förföljelse ha översköljt den, men likt arken på de rastlösa djupen har den säkert ridit ut stormen. Liksom Satan samlade all sin kraft för att döda Guds Son, när Han vandrade här på jorden, så har han oupphörligen arbetat på att omintetgöra Guds ord. Grymma händer fastnaglade världens Återlösare vid korset, men de kunde inte kvarhålla Honom där. Han lades i graven, men dödens bojor brötos, för att Han skulle fullfölja sin mission. Och när Jesus Kristus, Ordet, som var kött, uppfor till himmelen började fienden rikta sina anfall mot bibeln. Men efter varje sådant anfall har den framträtt såsom mer än segervinnare, ty den är i sanning Guds levande ord.

När fängelse, slag och annan tortyr icke kunde tillintetgöra denna underbara bok, lade Satan andra planer för dess förstörelse. Han satte en slägga i händerna på »Den högre bibelkritiken» och satte den att hamra sanningens Gibraltar. Men dess ansträngningar äro av ringa värde, vad detta Gibraltar angår. Dess vapen ligga brutna vid sidan av den orubbliga klippan. Men världens fiende har ännu icke spelat ut sin roll. Han har uppfunnit tusende andra sätt för att avhålla människorna från den bok, vilken han dock icke lyckas hålla ifrån dem. Och det sorgligaste i denna kamp är det beklagansvärda förhållandet, att han lyckats intala många att lämna denna bok oläst. Ingen annan bok i världen har haft så bittra fiender som bibeln. Ingen annan bok har heller haft så tillgivna vänner, ty de som verkligen lärt känna bibeln, ha funnit den vara dyrbarare än själva livet.

M. E. A.

På omvägar.

En hustru bevistade flera möten. En kväll när hon satt i bänken och lyssnade till ordet, upplät hon sitt hjärta för det, trodde och blev frälst. Vid sin hemkomst omtalade hon det för sin man. Nästa kväll bad hon honom följa med till kyrkan, men det ville han ej utan sade att de hellre kunde gå till Fr.-armén. De gingo dit. Under mötet träffades mannens hjärta, utan att hustrun visste det. De gingo hem och till vila. Vid midnatt väckte han sin hustru och sade: »Du måste bedja för mig, eljest går jag förlorad. Jag är så olycklig». De stego båda upp och bådo, och mannen blev frälst. Kvällen därpå kommo de båda fram till altarringen och överlämnade sig offentligt åt Gud. Det är underbart härligt att se huru Gud kan genskjuta dem som söka komma undan honom. Det är även dyrbart att se huru Gud lagt ned, i verkligt frälsta själar, behovet att offentligt träda fram ljuset. Därmed föres sådana själar in i större frimodighet och glädje, och avståndstagandet från världen blir just då markerad. Skulle du, kära själ som läser detta, finnas bland dessa som på liknande sätt överlämnat dig åt Gud i löndom, tag ut den överflödande glädjen genom att öppet träda fram för din Frälsare. Du gläder därmed icke allenast dig själv, utan även Jesu vänner. De behöva även denna stora uppmuntran i deras arbete för vinnandet av själar.

Vägledning.

Vill du ha ett vägledande ord fram till Pingsten, skaffa dig böckeraa "I Lammets Fotspår" och "På Andelivets Områden". Dessa böcker ge en klar inblick i Andens sätt att verka både för och efter Pingsten och sprida ljus över, för en del inom detta område dunkla frågor. Böckerna erhållas till ett pris av 1 kr. och 1: 50. Likvid kan erläggas i frimärke med ordern.

Varen uthålliga i bönen och vaken

Den som törstar.

C. F. I-n. C. F. Israelsson.

"Den som törstar Komme nu till mig och drick". Jesus detta sade då
Han skåda fick Högtidsklädda skaror vandra utan frid. Han dem sista dagen kallar till högtid.

KÖR: Se, Livsströmmen flödar rik. Den fylla vill hjärtat med frid. Och göra dig helt Jesus lik. Då segra du skall i all strid.

Införes åter på begäran.

Den som tror på Honom av hans liv då skall
Flyta livets strömmar uti livets kall.
Den som Andens rika flöden smaka får
Ständigt i beredda gärningar då går.

Om du vill så får du ta' Gud på Hans ord.
Vem som vill får skynda fram till dukat bord.
Aldrig har Han svikit någon som det gjort,
Men för alla blivit underbart och stort.

Därför skynda fram till Jesus nu i tro,
Då du smaka får Hans ljuvlighet och ro.
Skynda sen dig ut att andra säga det
Som du har erfarit och det som du vet.

John Wesley om bibeln.

John Wesley trodde fast och bestämt på bibeln såsom Guds inspirerade ord. Hans argument för bibeln äro mycket logiska och enkla. Se här vad han skrev för över hundra år sedan:

Jag ber att få lämna ett kort, klart och kraftigt argument för den Heliga Skrifts gudomliga inspiration.

1. Bibeln måste vara en uppfinning av goda människor eller änglar, onda människor eller djävlar eller av Gud.

2. Den kan icke vara en uppfinning av goda människor eller änglar, ty de varken kunde eller ville skriva en bok och ljuga hela tiden de skrevo den, sägande: "Så säger Herren", när det blott var deras egen uppfinning.

3. Den kan ej vara en uppfinning av onda människor eller djävlar, ty de ville icke skriva en bok, som rekommenderar dygden, förbjuder all synd och fördömer deras själar till evigt helvete.

4. Därför drager jag den slutsatsen, att Bibeln måste vara given genom gudomlig inspiration.

Vad skulle Wesley säga, om han vore här i dag? Många av dem som bekänna sig vara hans efterföljare förkasta bibeln och behandla den Heliga

i den under tacksägelse. Tes. 4: 1.

Skrift såsom vore den endast vanlig litteratur. Men som någon sade till skrivaren för flera år sedan: »John Wesley var efterbliven; han trodde mycket som vi ej längre kunna tro», vi äro härvidlag glada att vara bland de efterblivna. Det är ett lyckligt sällskap. Vi komma med i salighetsklassen: Saliga äro de efterblivna, ty de skola vara bland de främsta i härligheten, säger »Our Hope».

M. V.

Afrika.

Forts.

På obanade vägar.

I lördags kväll, förra veckan, kom en man från Butcha och omtalade att hans hustru var mycket sjuk, och bad mig komma att hjälpa dem. Jag sade honom att det var omöjligt mitt i natten, ty vägen var så dålig, så vi måste vänta till morgongryningen. Tidigt på söndagsmorgonen väckte jag Dennis och vi gåvo oss iväg. Det var 120 eng. mil dit, men vägen var så dålig att jag många gånger undrade, hur det skulle gå. Miltals var det icke alls någon väg utan endast hedmark, men mannen var med och visade vägen. Vi kommo dit kl. 1,30 på em. Sedan jag ätit en smörgås, bäddade vi ned kvinnan i bilen, ty det var omöjligt göra något för henne i deras hydda, och körde hem till O. U. Det var rysligt hett, och på grund av den dåliga vägen blev jag mycket trött, men allt gick likväl lyckligt och vi voro hemma igen kl. 8 em. Sedan vi fått modern ren och vi fått lite vila blev det lätt att hjälpa henne. Den lilla föddes omkring kl. 4,30 måndags em., men då var det en trött Ruth, som med glädje gick till vila sedan modern och barnet lågo välmående i sina bäddar. Trötheten glömmes i arbetet under känslan av tacksamhet och glädjen att få vara med och hjälpa. Ibland ha vi dock mycket svåra fall, då man bävar för utgången, men Gud, vår Fader, har även då visat sin godhet emot oss och hjälpt oss, fast vi ej vetat vad vi skulle göra. Det är denna gudsförtröstan, som gör oss starka mitt i vår egen svaghet.

Hög av julbrev.

Förvåning skulle säkerligen bli resultatet av att se den hög av brev och jultidningar, som nu ligga färdiga att sändas, mellan 2-300. Det allra mesta har gjorts tidigt på morgnarna. Även för detta tackar jag Gud, ty han har gett både villighet och krafter.

Nästa vecka är det examensdag för alla skolorna. Jag har systerklassen måndag, tisdag och onsdags fm. Jag beder att de må få visdom och förstånd att klara sin examen, ty jag vet att de kunna sina ämnen. Deras glädje är ju min, deras sorg också min.

22. 11.

Församlingen förökas.

Det har varit kvartalkonferens denna söndag med tre möten. Dagen blev mycket jäktig, men vi fick erfara mycken välsignelse i kyrkan. Vi bruka taga in nya medlemmar i full förening med församlingen endast en gång om året. Övriga kvartal tagas in medlemmar på prov. Det är uppfriskande att höra deras vittnesbörd, ty de flesta av dem äro nyfrälsta. Det var 14 i dag som avgav sin bekännelse. Detta antal är ju ej så stort, ibland äro de flera, men vi voro glada i dag över att höra glöden i dessas vittnesbörd. En del voro visserligen klädda i trasor, men de lyfte handen högt då de stego upp för att vittna.

Ja, detta skulle ju endast varit några rader, som julhälsning, men så blev det ett långt brev. Jag har allaredan fått mottaga mycken julglädje då jag suttit här och samtalat med vännerna. Ja, en stilla julefrid har kommit över mig.

Trogna till Jesus kommer.

Jag tänker på och beder för Eder alla och de många vänner, som äro så förbundna med oss i denna gärning. Vi vilja vara trogna tills Jesus kommer, evad vi äro hemma eller borta, ensamma eller mitt inne i vänkretsen, under sorg och glädje, allt för oss närmare Jesus.

Jag är lycklig i vetskapen att jag tillhör Jesus, och att Han leder mig steg för steg, och att Han låter mig få vara med i arbetet på Hans åkerteg. Jag vill vara med bland den skara som skall se Honom, ansikte mot ansikte. Det bekymrar mig icke om jag ej vet om jag är med i förstlingsskaran eller inte. Det oroar mig icke. Är detta ett felaktigt läge? Många önska, längta och arbeta för detta, och tro att de tillhöra förstlingsskaran, men jag finner hos mig personligen är icke detta min viktigaste önskan. Men jag vill se Jesus, och då skall jag bli fullt lycklig i att få vara med i Hans närhet.

De svarta hälsa så varmt. De ha varit så duktiga och omtänksamma då jag arbetat på julbreven.

Till sist hjärtliga hälsningar

Ruth.

Helbrägdagörelse.

Den som tror.

En fru som blivit frälst hade ett klent hjärta med ett svårt hjärtfel. Hon kom med bland dem som sökte helbrägdagörelse genom förbön och handpåläggning. Hälsokraften tillströmmade henne och hon gick hem styrkt till både kropp och själ.

Hur skulle hon nu göra. Hon behövde ordna med tvätt vilket hon ej vågat göra under lång tid förut. »Kunde hon, skulle hon nu ställa sig vid tvättbaljan», var frågan hon gjorde sig. Men Jesus hade ju gjort henne frisk och då svarade han ju för saken och då kunde det ju ej vara farligt.

Hon tog steget i tro. Ordnade med sin tvätt och höll på som hon hade gjort förut, när hon var frisk. Och det gick utan att hjärtat krånglade och hon fick ej något men därav. Den som tror på Honom kommer icke på skam. Prisat vare Herrens namn!

Efter predikan bönemöte.

I gemensamma bönemöten skall envar ålägga sig självtukt. Hur känslorna än svalla, skall man icke skrika och ropa, så att man stör andra bedjare och kanske hindra dem att komma i kontakt med Gud. Men man skall heller icke vara överkänslig och störas av varje glädjeyttring inför Herrens ansikte. Och framför allt skall man icke vara trög och genom skrapningar med fötterna i golvet fortast möjligt göra slut på bönestunden. Nej, när man samlas inför Herren på detta sätt, bör man giva alla tid att utgjuta sitt hjärta inför Gud, och att mottaga, vad han har att giva. Likaså bör man hjälpa andra i bönen och bedja den ene för den andre. Då sker, vad som omtalas i Job 42: 10.

Alltnog är det mera gemensam bön, som behövs. Men om denna än en gång skall komma till sin rätt i våra församlingar och om det skall bli möjligt att hela församlingar och icke endast några få samlas därtill, måste vi alla ålägga oss andlig tukt, ha förståelse för varandras temperament och olika läggning samt söka allas gemen-

samma bästa. Och icke minst krävs det andlig visdom från ledarens sida. Men sådan giver Gud som svar på bön, Jak. 1:5. I vart fall skulle nya tider gry, om det kunde sägas om alla våra församlingar, att de efter både vanliga predikningar och större konferenser »utsatte ett bönemöte».

M. V.

Nordafrika.

Syster Ingeborg Danielsson.

Tunis 2. 12. 1936.

Inte skall jag påstå att man känner sig ensam och glömd, fastän man bor i Afrika. För det första äro vi ju tre svenskor tillsammans, och vi få så många bevis på kärlek och omtanke från kända och okända vänner i Sverige. Att syster Hildur Gelotte och jag äro tacksamma för att få arbeta tillsammans är ju lätt att förstå. D. v. s. i arbetet har jag just ej tagit så stor del ännu. Det första året måste man ju mest ägna åt den besvärliga arabiskan, som dock är mycket intressant. Det är ju visserligen över ett år sedan jag kom till Afrika, men mina första månader fick jag tillbringa i Algeriet, som vikarie vid en dispensär uppe i Kabylien. Och jag är så tacksam därför. Där levde vi två missionärer, nästan ensamma européer, mitt ibland befolkningen. Till dispensären kunde komma ända till 300 sjuka på en dag. Man besökte dem ute i byarna och kom lätt i samtal med dem och var välkommen överallt. Tyvärr, kan missionen inte lämna någon ekonomisk hjälp till detta stora sjukvårdsarbete. Vi måste själva försöka skaffa vad vi kunna genom att återförsälja av de bastarbeten kvinnorna fått lära sig tillverka. Flera vänner i Sverige hjälpte mig därmed, och jag är glad att ha kunnat betala den stora apoteksräkningen med svenska pengar.

Det är den amerikanska metodistmissionen, som äger det lilla huset där, men som bekant har man ju i denna mission gjort stora indragningar. Tanken från början var, att bygga ett sjukhus där. Nu måste de svårast sjuka sändas ut i kylan igen, i ösregn och djup lera. Mycket intressant vore att berätta om detta folk i det underbara vackra landet. Jag hänvisar till en liten artikel i »När och fjärrans» julnummer.

Svinxens gåta.

Epokgörande upptäckter, som man tror skall kasta nytt ljus över mysteriet kring sfinxen vid Gize, ha nyligen gjorts av den egyptiske professorn Selim Hassan vid Kairo-universitetet.

Vid bortgrävning av sanden utmed sfinxens östra sida har man hittat en kalkstensplatta från adertonde dynastien. Plattan är försedd med 27 fullskrivna hieroglyfrader. Tydningen av skriften ger vid handen, att tavlan tillkommit som en erinran om Amen Hotep den andres pilgrimsresa till sfinxen. Detta skedde år 18.

Hieroglyferna tala också om Amen Hoteps stora kroppskrafter, hans skicklighet i allehanda idrotter — och hans uppfinning av ett nytt slags pil.

I närheten av fyndplatsen för stentavlan har professor Selim Hassan även hittat tre små sfinxer med lejonhuvuden, även de huggna i kalksten. Sfinxerna äro säkerligen en form för de gamla egypternas solkult — guden Ra. Samtidigt med dessa fynd har även gjorts ett annat — en portik, troligen härstammande från Mer Neptah, vilken står omtalad i bibeln.

En andra stentavla slutligen — av vilken fragment blivit funna mellan den stora Gize-sfinxens ben — förtäljer om Thutmose IV att denne en

gång under en jakt lade sig ned vid sfinxens fötter och föll i sömn. Han drömde då att solguden uppenbarade sig för honom och utsåg honom till sin jordiske beskyddare. Thutmose lät senare restaurera monumentet och forsla bort en del av den flygsand, som redan då hotade att begrava det.

Karlstads Tidning.

Evangelistbrev.

Strömstad.

Efter ett brådskande arbete med bokslut, deklaration m. m. företogs resan hemifrån månd. 25 jan. för att i några församlingar biträda de predikande bröderna i en serie möten för väckelse och uppbyggelse i tron. Med snuva, huvudvärk och feber, men under tacksägelse i hjärtat, mötte jag med broder Alb. Anderson i Mölndal, där jag gjorde ett kortare besök. I detta kära hem förnimmer man det alltid dyrbart. Omhuldad blir man ju också på det allra bästa sätt. Vi hade en god böne- och samtalsstund, dessutom blev det likvid för afrikaböcker och tidningar.

Dagen efter fortsattes resan till Strömstad. Mötena som höllos här under 14 dagar voro välsignelserika, och ordet blev levandegjort av Anden till självrannsakan och glädje. Till varje möte kommo flera ofrälsta vänner, och på de flesta av dessa verkade Guds ande märkbart. Men när det blev för allvarligt skyndade de ut för att slippa stå inför avgörelsefrågan. Men det kommer antagligen att ske med dessa, som skedde med en ung vän efter förra besöket, som även av rädsla hade sprungit sin väg, men blev genskjuten av Gud, vilket gjorde, att hon sprang direkt i Hans armar. Pris ske Gud därför!

Dyrbara voro bönestunderna och det sista mötet var särskilt allvarligt och gripande, då Anden betonade vikten av en verklig förberedelse att gå in på lidandets väg med Kristus, för att över Golgata kunna nå fram till pingstens välsignelse »Dop i Helig Ande». Besökarnas antal var ej så stort, men uppgick likväl vid flera tillfällen till ett sjuttiotal.

Predikanter från de olika troende grupperna, och besökande evangelister, voro en dag samlade hos pastor Nordberg. Samvaron präglades av sann broderskärlek och en välsignad bönestund. Jag uppmanade bröderna att ta under allvarligt övervägande, samarbetet på platsen, så att det ej behövde bli serieväckelsemöte på flera lokaler på en gång, och om det ej kunde ordnas på annat sätt, de gingo in för gemensamt arbete under sådana förhållande.

Min värdinna från förra gången tog emot mig även denna gång med glädje. Hon jämte en yngre troende vän, som jag nu för första gången sammanträffade med, äro trogna medhjälpare i missionsgärningen. Den unga systern har slagit rekordet med spridandet av »Andliga Fläktar», i det hon tager 40 ex., och min värdinna har fått ut på mindre än ett år 36 afrikaböcker. Gud, välsigne Du, denna lilla trogna grupp med dess herde, och giv seger för din kärleks skull.

C. F. I-n.

RESTURER.

Åmål 9 - 22 febr. Bengtsfors 23, Säffle 24, Karlstad 25 -8 mars, Munkfors 9 - 10, Filipstad 11, Ludvika 12, Åby-Torsång 13 - 11 april, Ornäs 12-18. Öregrund 20 - 2 maj.

Munkfors, Filipstad och Ludvika besökes i afrikabokens intresse och utan krav på någon ersättning.

För alla mötena står Herrens bönhörande nåd och den Helige Andes kraft till vårt förfogande. *C. F. I-n.*

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6 **»Andliga Fläktar»** 1: 20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR
Mars 1937
PÅSKNUMMER
Årgång 4

UPPSTÅNDELSENS VERKAN

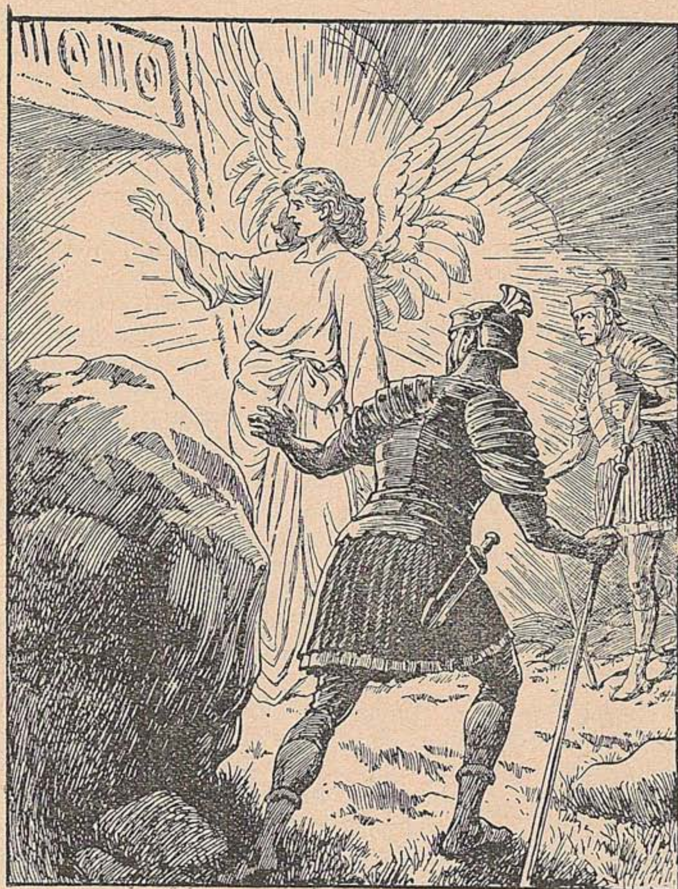

Utav bävan och förskräckelse
Gripas alla gravens väktare
Inför synen, som de skåda fick.
Jordens krafter bäva också de.
Bergen höga bliva vacklande
När Han, Kristus, utur graven gick.

Stenen ifrån graven rullar bort,
Ty sigillet bröts ju inom kort
Genom kraften utav änglavakt.
Inför den uppståndnes starka ljus
Flyr som löv för stormens starka brus
Romersk rustningsklädda styrkors makt.

Vakande av fruktan inför det,
Som de anat och som nu de vet.
Sitter samlad Stora Rådets grupp
Uti arla morgonstund och få
Fruktat budskap, sedan de rådslå:
Vi med Mammon gör den saken upp.

Lögnen sprides ut, och Mammon ler.
Sanningen dock segrar: Kristus ger
Åt de sina hoppets fulla tröst,
Ty uppståndelsen i segerfröjd
Strålar över dem, och sen förnöjd
De få lyssna till Hans kära röst.

Blod och förlåtelse.

Hebr. 9: 20—23.

»Utan att blod utgjutes gives ingen förlåtelse». Detta märkliga ord är icke människoord. Ej en uppfinning av en religionslärare, som ville göra sig känd för sina påhitt och originella idéer. Det är Guds eviga rådslut, som han fattade inom sig själv för att möta fallet i alla dess djupa ingrepp i människosjälen, Ef. 1:3-10. Det var ej någon blodtörstighet hos Gud, som somliga förmena. Ej något krav från Hans helighet och rättfärdighet på gottgörelse från människan, att blod måste vara med, om syndaförlåtelse skulle erhållas. Det ligger bakom detta uttryck, som vi tro den Helige Ande fått av Gud att överlämna åt brevskrivaren, en annan djupare innebörd, ordnat av en gudomlig kärlek. En handling som skulle angripa själva källan till synden, eller rotfästet, som synden fått i människosjälen, Joh. 8:34-36.

Kompromiss.

Här är det tvenne ting som blivit genom syndafallet förenade med varandra; blod och synd eller liv och orenlighet. Sedan kompromiss hade ingåtts med syndens upphovsman Satan, och släktets representanter Eva och Adam, inträdde en förorening i släktets liv. Syndens orenliga gift hade förmåga att tränga in i människans livskanaler, vilka blodet i sin livsverksamhet representerar. Syndens förödelseverk visar sig icke allenast i det fallna släktet, utan även hos Jesus. Visserligen fick ej synden, eller kunde ej synden tränga in i Hans andeliv, men hans mänskliga liv fick vidkännas dessa hemska erfarenheter. Han blev gjord till synd för oss eller släktet, 2 Kor. 5:21. Alla våra synder blevo lagda på Honom, Jes. 53:4-6.

Förebilder.

Men för att släktet skulle bliva förberett på detta Guds ingripande, att med blod framalstra ett osvikligt medel för erhållandet av förlåtelse, uttog han sitt egendomsfolk och genom dem lät förebilderna under årtusenden ständigt hänvisa till dessa Hans evighets tankar. Säkert var också detta behövligt, ty eljest hade det blivit svårt, ja omöjligt för den Helige Ande att göra förlåtelsen viss för den själ som bad därom, Hebr. 9:9-12.

Men som fallet i änglavärlden även gjorde att synden icke hade blivit endast lokaliserad till människosläktet, utan även de osynliga tingen hade blivit förorenade, kunde ej blod av oxar och bockar utföra denna rening. Samma gällde det om människans inre liv. Djurens blod kunde endast rena den som blivit oren och helga den till utvärtes renhet 9:13, och det endast för ouppsåtliga synder. Således fanns ingen rening eller full förlåtelse att erhålla, utan att det framträdde en person, som med sitt blod kunde som ett motgift tränga in i det av synden orenade själslivet v. 14-15. Det var visserligen detta som förebilderna med det utgjutna blodet ville säga, men ej kunde utföra.

Den omdanande tanken.

Då Gud i sin bestämmelse av människans daning och livsexistens bestämde att blodet skulle vara den bindande länken emellan anden och kroppen, förstå vi både det ödesdigra i livets eller blodets besmittelse av synden, som och den underbara verkan, som Jesu blod skulle, som ett motgift åstadkomma, 3 Mos. 17:11.

Således hade Jesu blod denna väldiga uppgift: att döda syndens frö i

människans själsliv, bortrensa ogräset, förlåta synden, ja än mer, utplåna den och så till sist ställa fram människan helig och ren inför Guds åsyn, Kol. 1: 22. I detta blods renhet mötte synden sin överman, därför kan aldrig syndens upphovsman, fördraga förkunnelsen om Jesu blod och dess verkande kraft, ty med erfarenhet av blodets kraft för varje dag, kommer Satan att skoningslöst bortvisas, ja besegras, Hebr. 2: 14 - 15.

Den enda förlåtelsevägen.

Jesu blod är det mest väldiga och klara uttryck för Guds rika kärlek och bevis därför. Ty likaväl som han visade sig hava makt att frambringa en ren och helig människa vid dess början, bevisar han genom verkningarna av Jesu blod, att han kan återställa det som i denna person blivit förstört av synden. Det senare större än det första.

Det är således endast på denna väg som förlåtelse från Gud kan erhållas och rening från syndens besmittelser. Det enda vi ha att göra, är att bekänna vår synd och tro på hans underbara försoningsverk, 1 Joh. 19: 8. Det är underbart huru detta verkar i en själ som tror. Vi minnas det alla som kommit till Jesus som förlorade syndare. Vi kunde ej förklara det, försökte vi oss därpå, grepos vi av en oändlig kärlek som ej ägde några gränser. Men erfaras kan det, Rom. 11: 33.

Ger det eko i ditt hjärta?

Med dessa penndrag framför våra blickar och med dess erfarenhet i våra hjärtan och därmed löftet om förbannelsens och domens borttagande, måste det ge ett väldigt eko i såväl himmel som avgrund, i såväl Guds som Satans hjärta, Ef. 3: 10, och bland både änglar. Luk. 15: 10, och människor när en arm syndare upplever denna revolutionerande erfarenhet.

När Israels barn slaktade sitt första offerlamm, fingo de befallning bestryka dörramträden i deras hus med blodet. Detta blev deras räddning undan hämnaren, detta var deras fana under genomtåget av Egyptens land och Röda havet. Under blodets tecken tågade de genom öknen och in i Kanans land, 2 Mos. 12: 13; 22: 28.

Blodet är vår enda frälsningsgrund, vår enda räddning. Hell dig vår törnekrönte, blodige Konung och Frälsare. Vi giva dig vårt hjärtas hyllning, Upb. 5: 12.

C. F. I-n.

Långt bortom floden.

En afton såg jag tre unga damer sitta på läktaren. De hade lite småroligt av det som försiggick nere i lokalen och störde därmed delvis uppmärksamheten hos andra. Efter hand som mötena pågingo kommo de med, och satte sig sedan nere i kyrkan. De kommo högre och högre upp, tills de sutto på tredje bänken framifrån.

I ett av eftermötena gick en nyfrälst syster och talade med en av dem, och hon följde henne fram till altarrunden. Jag gick till de andra två. Den ena reser sig då för att följa med mig, men då ber jag den andra att också göra det. Hon säger: »Det kan jag väl göra, fastän jag ej tror att det gör någon nytta». Alla tre blevo härligt frälsta.

En tid efteråt blev den som först kom till Herren lungsjuk och lade sig in på ett sanatorium. Läkareundersökningen gav vid handen att hon ej hade lång tid kvar att leva. Hon skrev då till systern, som fört henne till Gud, hur det var, och säger: »Jag kommer nu hem för att dö. Tänk huru förfärligt det skulle varit om jag ej nu varit frälst. O, huru glad jag är att jag kom till Jesus när jag

gjorde det. Jag är nu icke rädd för att dö. Men jag skulle önska att få vara med på ännu ett av I:s möten innan jag lämnar denna jord». Hon hade nämligen hört att jag skulle komma dit och ha en serie möten. Men då besöket skedde var hon redan död och begraven.

Den syster som fört henne till Gud hade besökt henne varje dag, tills hon dog. Hon sade, att hon troligen aldrig kom att glömma denna dödsbädd. Den var sådan, att hon tyckt sig stå vid himmelens port. Några dagar innan hon dog hade hon sagt: »Jag får nog ej mera höra I. men hälsa honom att jag går till Jesus». När slutet nalkades samlade hon sina släktingar omkring sig och bad dem bedja och sjunga, så att hon fick under dessa förhållande gå hem till Jesus. Till sin ofrälsta syster och en väninna som stodo vid hennes dödsbädd, sade hon: »Lämna Er åt Jesus och låt mig få möta Er i himlen«. De gräto högt och böjde sig vid hennes dödsbädd och lämnade sig åt Jesus och lovade att möta henne hos Honom. Därefter bad hon dem sjunga sången, som sjöngs på avskedsmötet som hölls för mig vid tiden för hennes omvändelse, »Långt bortom floden». Hon sjöng med så länge hon orkade. Till sist kunde hon endast viska fram orden och det sista de hörde henne säga var: »Långt-bort-om -- flo-den -- vi -- mö-tas -- där».

Hennes ande gick in i den eviga vilan för att förenas med hennes själs brudgum. En vit duva syntes flyga fram och åter i rummet och sedan försvinna. Rummet var mättat av himmelsk härlighet. »Ja, det var underbart, outsägligt underbart, något som jag aldrig varit med om» sade hennes väninna. Gud hade ju även välsignat hennes dödsbädd med tvenne själars ryckande ur avgrundsandens garn, Halleluja! För Jesu vänner är det ljust uti dödsskuggans dal.

Då jag senare kom till denna plats mötte jag med dessa tvenne vänner, som invigt sina liv åt Gud vid hennes dödsbädd. De berättade, under gråt om deras beslut att leva för Jesus. Den ena systern hade, då systern först började att gå på mötena och även sedan hon blivit frälst, skrattat och gjort narr åt henne, men »huru väl var det icke att hon blev frälst, och att jag nu också själv är med på vägen» sade hon. De vittnade nu för andra om sin nyvunna erfarenhet och visade andra vägen till Jesus. Ära vare Gud och Lammet, för varje själ som hemförlovas. Herre, gör oss redo för ditt möte! Giv oss nåd att vinna själar för dig den lilla tid vi ha på denna jord!

Brev-vittnesbörd.

»Jesus Kristus är densamme, i dag, i går, så och i evighet! Ja, tack och lov! Våra år de gå och vi förändras, men hur välsignat att vår trofaste Frälsare är densamme. Vad som möter oss under detta år veta vi ej. Kanske skall Jesus komma och hämta sin blodtvagna skara, sin längtande och väntande brud. När man tänker därpå och att det snart kan heta, »Ingen tid skall vara mer», och ser att människorna ändock icke söka frälsning och rening i Lammets blod, så gör det en så ont ända in i ens innersta, och mer än en gång frågar jag mig själv: »Skall jag gå att tomhänt möta Frälsaren, som älskar så?» Men, pris ske Gud! löftet står fast: »Tro på Herren Jesus, så varder du med ditt hus frälst», och då får jag säga med sångaren: »Nu allt tvivel hädan vike, *tro min själ och fröjda dig.*»

Uppstånden.

C. F. I-n. C. F. Israelsson

A H E sept A E

"Se, Mästaren uppstånden är!" Det budskap, kvinnorna frambär; De Honom mött vid graven

A D A E A E A D

som Det som en överraskning kom För bröderna. Kör. Så ängslas ej ty Han uppstånden är, Vi

H. moll E A E A D H sept E

ha det sett Han märkena ju bär. På korset blev Han naglad fast. Det var ock där Hans hjärta brast

A D E A D A E A

Men genom död Han liv frambar, Och sant det är: Han uppstått har.

Men inom kort Han bland dem står.
Han genom stängda dörrar går,
Och möter lilla skaran där.
Han hälsar dem: "Frid vare Er".
Jag uppstått har.

De tro att de en ande se.
Med bävan hör de Honom be:
"Kom tag på mig och tro det sen".
En ande har ej kött och ben.
Jag lever än.

Då glädje utan tro de få,
Ty nu de Honom skåda så.
I märkena, Han fick för dem.
De känna Honom snart igen.
O, vilken fröjd!

Och ropet hörs: "Min Herre Gud".
Och tvivlen byts mot segerljud.
De knytas fast med kärleksband
När de nu vidrört har Hans hand
Och märkena.

Afrika.

Old Umtali 16. 12. 1936.

Mycket sjuk.

Under förra veckan var jag så jäktad i arbetet. Det började med att två av våra missionärer insjuknade, den ene i feber och den andre på grund av förgiftning. Dagen efter blev ett av missionärsbarnen sjukt, och på fredagen insjuknade en av mina gäster, Mr O' Farrell, som med hustru och tre barn voro hos mig. Tre av dem bodde i Syster Irenes rum och flickorna sovo, en i mitt rum och en på verandan. Baba Greeley, Mr och Mrs Gates med två gossar hade jag i ett litet hus nära intill, vilket vi för tillfället gjort rent.

Mr O' Farrell var mycket sjuk och hade en mycket svår värk. Vi försökte på alla möjliga sätt lindra den, men på måndagen måste han opereras. Han hade en längre tid känt smärtor och sökt vara försiktig, men den långa resan hit hade nog förvärrat det onda. Han är nu bättre, och hoppas vi han kan börja att gå uppe innan jul. De andra äro även mycket bättre, så detta moln har nu lyftat sig.

En natt hade vi en svår förlossning i B. B. Ett olycksfall av tvenne personer kom in till sjukhuset. En av dem dog. Så hade vi flera inne

med hög feber, dysenteri och lunginflammation. Så för oss blev det ej mycken behållning av årskonferensen.

Vår nye Biskop.

Vår nye biskop med fru äro mycket rara personer, och vad ännu bättre är, djupt andliga och bönekämpar, som invigt sina liv för Afrika. För detta råder stor glädje bland oss, ty vi visste ej vem som skulle komma i biskop Johnsons ställe. Men Gud har hört vår bön och sett till våra behov, och därför glädjas vi över denna Guds nåd.

Ske Guds vilja.

Jag har haft ett samtal med biskopen om Syster Ruth Heggöy. Det tyckes, som om han ännu är oviss om, var hon kommer att placeras, ty det är flera fält som äro i stort behov av hjälp. Jag talade inte mycket om, vad vi behövde här, ty jag tror han själv sett det under dessa sista dagar. Ej heller vill jag agressivt hålla fast vid hennes hitsändande, ty han ser ju nöden på hela sitt fält i Afrika. Är hennes plats på ett annat fält, ja, då behöva vi ej oroas över, att det ej skedde som vi önskade. Biskopen frågade om jag blev mycket ledsen, om hon ej kom hit. Jag svarade, att det ej betydde så mycket hur jag kände det, och jag ville inte på något sätt med mina känslor hindra att Guds väg blev beträdd, evad det blev glädje eller sorg. Jag har den tillförsikten till vår biskop, att han endast vill göra det han känner sig tvungen till, och att kärlek och djup gudsförtröstan är drivkraften till hans åtgöranden. Så i denna sak är det stilla frid i mitt hjärta. Biskopen är just nu så överhopad med att ordna arbetet så han reser redan denna vecka till Liberia.

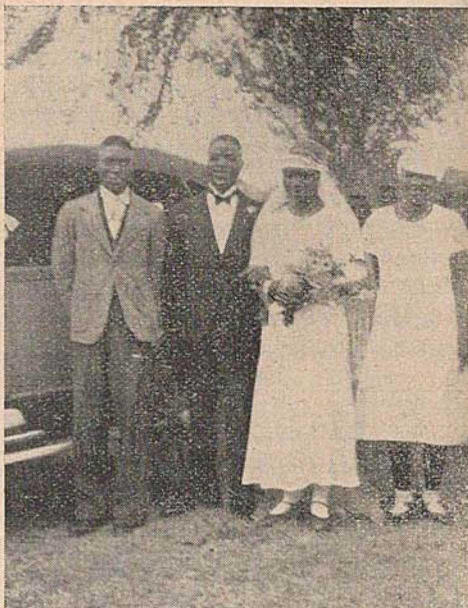

Min gamla flicka Helens vigsel.
Även till Afrikas brud kommer ljuset.

En sorglig syn.

Nu är det söndag, fast för mig har det varit en jäktig dag. Först hade vi en liten flicka som föddes kl. 2,30 fm. Sedan jag sovit några timmar gick jag till kyrkan. Denna söndag före jul brukar vi ha sånggudstjänst. Men jag hade inte väl satt mig förrän den svarta systern kom och sade att ett barn inkommit, som hon trodde var döende. Det var en sorglig syn att se. Det var även första gången jag sett att en svart moder ej vill taga sitt barn till sig. Hon nekade absolut ha med barnet att göra. Hennes barn hade fötts för en månad sedan, och under denna tid hade modern sparkat, svält och vanskött sitt barn tills det blivit så svagt att det icke ens orkade att leva. Jag trodde först att modern ej var riktigt klok, men fann senare att så ej var, hon endast nekade att

taga barnet till sig. Ja, hon ville icke ens se det. Nog är det synd om många små i detta land. Ju mera man blir förtrolig med förhållandena här desto mer undrar man över att något enda barn kan leva igenom.

Julbesök.

Först trodde jag att jag skulle bli ensam vit i min stuga i år till jul, men just nu är stugan full av gäster. Mr O' Farrell, som blev opererad har sin familj ännu här, ty det var långt till deras station, och som han var så allvarligt sjuk var det lugnare för honom att de alla voro här. De stanna över julen. De äro så rara och därför glädjande att få ha dem här i hemmet.

Svenska Kyrkans missionär i Mnene, sände sin son hit i år, liksom de sände sin dotter hit i fjol. Vi få det säkert trevligt med alla vita och svarta barn i juletid. O, vad många julpaket jag har till de svarta vännerna. Två stora korgar fulla med över hundra paket.

Jag tycker mitt hår blir tunnare för varje jul, ty jag river mig ofta i håret då jag räknar och beräknar för att draga ut »resurserna», men det är underbart hur långt de räcka. Klockan är nu snart 11 på kvällen, så jag avslutar och kryper i bädd. Gud signe er.

Ruth.

Förlåtande sinnelag.

En dam önskade ett samtal efter ett möte. Hon tänkte att lämna församlingen, ty hon ansåg sig stå till hinder för församlingens framgång. Hon var ingen rätt representant för den, på grund av sina många fel. Jag sade henne att detta var en anfäktelse av frestaren, och denna måste övervinnas. Hon sade sig ha svårt att böja sig för en underordnad, som förbrutit sig emot henne, och ansåg sig ej vara skyldig fördraga en sådan person, utan hade rättighet att vara hård mot den. Ibland hade hon visserligen känt sig böra bemöta den med kristlig kärlek, men när hon så tänkte på sin ställning som överordnad, då reste sig sinnet till vedergällning. Hon blev oförsonlig och retlig, och detta kunde ej vara förenligt med ett värdigt medlemskap.

Jag sade, att det oförsonliga sinnelaget ej blev tillfredställt med utträde ur församlingen, utan kom att föra henne längre bort från Guds viljas väg. Hon borde i stället söka bliva till glädje för Jesus och därmed till uppmuntran och välsignelse för församlingen. Detta trodde hon ej kunde ske i den ställning hon nu stod uti, men ville likväl komma till klarhet i saken. Jag sade, att trots vår brist och skröplighet, få vi träda fram inför Gud och överlämna sådant åt Honom, då styr han allt till rätta igen. Men det gällde att böja sig, även om det skulle vara för en underordnad som t. o. m. hade förbrutit sig. Ja, erkänna sitt eget okristliga bemötande, utan att förebrå denne.

Efter en våldsam kamp i det inre böjde hon sig gråtande inför Herren, och bad om misskundsamhet och kraft att kunna gå Hans viljss väg, och kunna förlåta. Och det skedde, nu som alltid vid sådana tillfällen, hon vann seger och gick in i Guds vilja. På denna väg skördas icke sorg utan glädje.

Några dagar efter omtalade denna syster, med glädje, hur hon fått nåd att bekänna och förlåta.

Efter denna sin lydnadshandling fick hon stor frimodighet i vittnesbörd, bön och själavinnande arbete. En afton då jag talade med en annan dam om avgörelse, men som därun-

der sökte komma undan allvarsordet, likväl blev under samtalet övertygad om avgörelse och gick med fram till altarrunden. Troende vänner lågo där böjda inför Herren. När den förut omtalade systern fick se vem som kommit fram slog hon sina armar omkring henne och de föllo båda gråtande ned inför Herren. Det var en av hennes väninnor som hon nu fick som frukt av sitt lidande och sin lydnad.

Denna nyomvända själ skrev sedan efter sin fästman. Han kom, men vid ett samtal med honom, syntes han ej vara villig att taga det avgörande steget, men morgonen därpå, innan han skulle resa tillbaka hem, kom han och bekände att han lämnat sig åt Herren.

Underbar är Herren. Han t. o. m. använder våra misstag, då vi bekänna dem, till sitt rikes framgång. Må vi därför vara villiga att böja oss inför Hans ord, och om så skulle fordras, ta emot nåd att kunna böja oss i Kristi lydnad även om lidanden synes följa därpå.

England.

Kingsmead, Birmingham 11. 2. 1937.

Söster Ruth Heggöy skriver:

Guds Frid!

Jeg må si jeg blev meget overrasket for den kjäre julegaven de sendte mig. Og jeg fryder mig nu over å ha boken »För Jesus och Afrika» i en så pen bokperm. Motta min hjerteligste takk. Jeg måtte ta boken med mig til England, så de skjönner for mig er den meget dyrebar. Jeg elsker å lese om söster Ellen og söster Ruth, og det stiger samtidigt en bönn op fra mitt hjertes dyp om å bli en tro Herrens tjenerinne. Jeg er så takknemlig til Gud fordi Han har gjort alt så vel for mig, og kalt mig til en så stor og hellig tjeneste.

Jeg har hatt og har en rik tid i England. Oplevet så uendelig meget og fått så meget verdifullt herfra Kingsmead College. Var misjonskallet sterkt i mig för, så stråler det alt klarare nu. Jeg vet jeg har noe å bringe til en mörk og kåld verden - *Jesu lidende Kjärlighet.* - Jesu kjärlighet blir större og större for mig og mitt önske og bönn er å få bringe den til mine medmennesker.

Kingsmead College er et utpreget misjons college, og vi er stud. fra flere forskjellige land og verdens deler. For mig er det en hel oplevelse å treffe dem alle, enda större er det å kunne forstå og snakke med dem.

Så vill jeg til slutt få önske Guds rike velsignelse over Dem og Deres arbeide. Motta min varmeste takk for alt. Hjertelig hilsen Deres

Ruht Heggöy.

NORD-AFRIKA.

Syster Danielsson, Tunis.

Forts.

Nordafrikas årskonferens hölls där uppe. Syster Hildur kom således dit, och efter en skön semester på Amerikanska K. Y. M:s station, H-Maten, kom jag så med hit till Tunis. Här är ju allt så annorlunda. Det är ej så lätt att komma i kontakt med människor i en storstad. De äro också här mera fanatiska än i Kabylien. Det enda regelbundna arbete vi här ha, är en klass små flickor, som komma varje dag för att lära sig handarbeten. En kristen arabkvinna har hand om dem. Syster Hildur ägnar sig också särskilt åt dessa småttingar.

Här finns en arabisk pastor. Vi ha varje söndag gudstjänst på arabiska. I brist på lokal hålles den här i våra privata rum. Tyvärr, gör ju detta att vi ej kunna räkna med att okända

De lyste ut en fasta.

Moabs och Amons barn kom att strida mot Josafat. Och dessa kommo och berättade för honom och sade: "En stor hop kommer mot dig från landet på andra sidan havet".

Då blev Josafat förskräckt och vände sin håg till att söka Herren; och han lät lysa ut en fasta övev hela Juda.

Och Juda församlade sig för att söka hjälp hos Herren; ja, från alla Juda städer kom man för att söka Herren.

Och Josafat trädde upp i Juda mäns och Jerusalems församlings hus, framför den nya förgården och sade:

"Herre, våra fäders Gud, är icke du Gud i himlen och den som råder över alla hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt; och ingen finnes, som kan stå dig emot. Vi vilja ropa till dig i vår nöd, och du skall då höra och hjälpa.

Du, vår Gud, skall du icke hålla dom över dem? Ty vi förmå intet mot denna stora hop som kommer emot oss, och själva veta vi icke, vad vi skola göra, utan till dig se våra ögon".

Hela Juda stod där inför Herren med sina späda barn, sina hustrur och söner. Då kom Herrens Ande mitt i församlingen över Jahasiel,

Han sade: "Akten härpå, så säger Herren till eder: Frukten icke och varen icke förfärade för denna stora hop, ty striden är icke eder, utan Guds. Dragen i morgon ned mot dem.

Men därvid bliver det icke eder sak att strida. I skolen allenast träda fram och stå stilla och se på, huru Herren frälsar eder, I av Juda och Jerusalem.

Frukten icke och varen icke förfärade. Dragen i morgon ut mot dem, och Herren skall vara med eder".

Då böjde Josafat sig ned med ansiktet mot jorden och alla Juda män, och alla Jerusalems innevånare föllo ned för Herren och tillbådo Herren.

En del av leviterna stodo upp och lovade Herren, Israels Gud, med hög och stark röst.

2 Krön. 20: 1 - 19.

---

utomstående skola komma med.

I övrigt använda vi tiden till sjuk- och husbesök. Genom att hjälpa de sjuka till läkare, särskilt till ögonkliniken, ha vi lyckats vinna inträde i många hem. Jag sköter också varje morgon några sjuka här på vår öppna veranda. Min närmaste önskan för framtiden är ett litet rum att hålla till i, ty det är ej lätt utomhus när det blåser och regnar. Och kallt ha vi nu, som under blåsiga oktoberdagar där hemma. För att värma oss bruka vi gå ut något ärende, ty det blir kyligast inomhus, när det ej finns någon eldstad. Men jag tycker det är roligt att frysa litet, det är nästan den enda försakelse vi göra för missionen. I övrigt ha vi det ju nästan lika bra som hemma. Jo, en försakelse, den största, är ju att ej ha tillfälle att samlas med trossyskon. Ej få vara med vid gudstjänster och möten. Kanske känner jag det mest, som ännu ej förstår arabiska. Men när jag kommer hem en gång skall jag riktigt försöka säga till vännerna att de må sätta högre värde på den skatt de äga i gudstjänsterna. Tänk vilken förmån! Om de visste hur man härute längtar därefter! Dock, Herren själv ersätter allt för oss, och vi äro så lyckliga i Hans tjänst. Han skall ge oss kraft att fortsätta, även om vi ej få se mycken frukt av vårt arbete. Att den dock finns där vill vi så gärna tro.

Ja, så har jag berättat litet om hur vi ha det. Syster Hildur förenar sig med mig i att tillönska en rikt välsignad julhögtid och ett segerrikt nytt år.

VILL HA SVAR I ANDLIGA FLÄKTAR.

Ur ett anonymt brev: »En längre tid har jag tänkt meddela br I. hur jag har det med mitt gudsförhållande. Vet ej riktigt hur jag skall uttrycka mig. Jag är långt ifrån lycklig. När jag beder till Gud är det som himmelen vore av koppar. Läser jag bibeln, är den som en tillsluten bok, jag får ingenting ur den. Under predikan och bönen far tankarna iväg åt alla håll, emot min vilja, trots det jag beder Gud om hjälp att samla mina tankar. Är så rädd att jag skall gå evigt förlorad. Hörde en gång en person säga, att Gud visste på förhand vilka som skulle gå förlorade. Detta grep mitt hjärta och jag tänkte; jag är en av dem. Om det är så, hjälper det ju inte med bön eller förbön, därför är jag mången gång färdig att ge upp alltsamman.

O, att Gud hade tagit mig då jag var ett litet barn. O, att jag kunde skaka av mig all liknöjdhet och ljumhet. Huru många gånger har jag ej önskat kunna vara som en del andra Gud hängivna personer. Jag vet ju att detta ej är riktigt, men mänskligt.

Jag beder så innerligt; tag mig som ett särskilt böneämne och svara i »Andliga Fläktar» hur det känns att bedja för mig. Huru många gånger har det icke viskats i mitt inre; du skall inte skriva om sådant, men nu kan jag inte låta bli.

En som är olycklig men önskar bli lycklig».

Svar:

Ni har förlorat Er själv, Ert inre personliga gudsjag; viljans bestämmanderätt över Edert gudsförhållande. Ni har kommit in under någons eller något osunda, orena inflytande. Ni har lyssnat till falska röster och givit erkännande åt vad de sagt. Orsaken kan även ligga i önskan att vinna något som hör denna världen till, något som Ni tänkt skulle kunna tillfredställa Edert begär efter glädje eller annat, men som tvärt emot gjort Eder till slav därunder. Tron har på grund därav kommit ur funktion och känslan har fått bestämma vad Ni har eller icke har. Genom tron drives fienden på flykten, genom känslan fångas man lätt av fienden.

Om det ej finnes någon obekänd synd i Edert liv, något som Ni ligger under för, som är orätt, har icke känslan av oro någon rätt att fordra underkastelse av Eder. Men skulle detta förefinnas, så gå till blodskällan, och Ni får ögonblickligen rening från allt. Detta är lika sant, som när den väldiga forsen tar emot smuts och orenlighet och alltsammans försvinner, så att man ögonblickligen därefter kan dricka dess vatten. När Herrens ord säger att så är, varför då komma med »om och men», såsom en protest mot Gud, blott för det man inte känner det så. En själ som genom tron är rentvagen i Lammets blod, kan frestas till oro, och hur den än i sig själv söker efter orsaken, kan den ej finna den. Men då är det dyrbart att tala med sig själv och säga: »Varför är du så orolig i dig min själ? Hoppas på Herren, Han skall allting göra väl».

När allt är klart med Herren, behöva vi ej gå och rota i oss själva efter ro. Den har vi i Jesus.

Tag ej andra som föredöme, ty alla äro svaga människobarn. Se på Jesus, tacka honom, och allt blir väl.

Om någon förlorar sin själ så är det människans egen skull. Gud erbjuder frälsning åt alla. Den som vill bli hulpen av Gud, den hjälper han. Att varje själ som ej vänder om från syndens väg går förlorad, det veta vi alla, så för att veta denna sak behöver man inte vara en gud. Kasta därför bort denna tanke om Guds vetande, som en Satans frestelse. På samma sätt frestade han Eva.

Att få veta hur det käns i bönen för Er, så har ej detta någon annan

betydelse, än för känslan. I förböner för andra söker jag inte efter känslor. Jag tackar Gud att han hjälper varje själ som söker Honom. Gör Ni detta också, ty Han älskar Eder i Jesu korsdöd och försoningsverk, och allt blev då väl, ja, är väl.

C. F. I-n.

Judarna i Palestina

vända sig till Kristus, därom har H. A. Ironside, som nyligen besökt det landet, uttalat sig i »The Sunday School Times». Många nitiska män missionera bland judarna, säger han, men det är svårt att få dem till möte, varför det sker mest genom husbesök och spridandet av kristlig litteratur. Judarna läsa denna litteratur med stort intresse, särskilt Nya Testamentet, och några hava också i tron mottagit Herren Jesus såsom sin frälsare. Det ledsamma är att så få av judarna ha något verkligt syndamedvetande inför Gud, och därför äro deras ögon förblindade, när det gäller värdet av Kristi försoning. Den goda säden, som utsås av trogna vittnen, bär dock frukt, och några här och där av judarna bliva frälsta och bekänna det inför andra. Men något allmänt uppvaknande bland judarna kunde dock ej märkas, och talade man om Israels framtid enligt profetian, så voro de intresserade, men mot Kristus voro de likgiltiga eller fientliga. Förblindelsen, som Skriften talar om, är ännu icke borta, och kommer ej, enligt samma skrift, bort, »förrän hedningarna i fulltalig skara har kommit in». Men det är så mycket, som vittnar om, att Gud håller på att utföra sina planer, i det judarna insamlas till sitt land, fastän i otro, och när församlingen blivit upptagen, skola de vakna upp, och då Herren stiger ned på Oljeberget, skola de i stor syndanöd se honom, som de hava stungit.

Så vitt Ironside kan se, säger han, ha vi från Skriften ingen rättighet att vänta ett stort, allmänt omvändande till Kristus bland judarna förrän efter förramlingens upptagande. Å andra sidan, säger han, ha vi all anledning att tro, att judarna i stor skara skall insamlas till sitt land, innan den märkliga tilldragelsen äger rum. Det är klart från ett noggrannt studerande av Daniels bok och Uppenbarelseboken, att i yttersta dagarna (en term, som, när den begagnas i förening med Israel, inbegriper den sjuttionde årsveckan, som kommer mellan uppryckandet på skyn, »the rapture», och Jesu Kristi uppenbarelse i härlighet) skall det vara en stor judisk befolkning i Palestina. De skola återvända från hednaländerna i otro, och när de stora religiösa och politiska rörelserna av denna period skola vara fullt utvecklade, skall den judiska nationen såsom sådan hälsa antikrist såsom sin Messias, men sedan han brutit förbundet, garanterande dem full religiös frihet, som han ingått med dem, och när alla kallas att tillbedja vilddjuret och dess bild, skall en trogen kvarleva skilja sig från den stora massan, och det är denna kvarleva, som har en sådan stor plats i Guds sinne och i det profetiska ordet med hänsyn till framtiden. Det bör därför ej vara en orsak till nedslagenhet, då vi se tillståndet sådant det är bland judarna i Palestina för närvarande, ty vi kunna knappast vänta något annat. Det endast bestyrker allvaret av de tider vi leva uti, tillägger Ironside.

M. V.

Såsom ett får fördes Han bort till att slaktas, och såsom ett lamm som är tyst inför den som klipper det, öppnade Han icke sin mun. *Apg. 8: 32.*

RESEBREV.

Åmål.

Mötena i Åmål, tiden 9-22 febr. voro väl besökta och Guds Ande vilade med kraft över oss, och det blev även någon synlig frukt i överlåtelse och frälsning. Stor omsättning av okända ansikten var det nära nog varje möte. Flera voro kraftigt berörda av Anden och ordet. Flera av dessa ha vid föregående besök stått inför avgörelse, men uppskjutit och så blev det ännu en gång. O, vad det käns vemodsfullt, när man tvingas lämna själar som äro i nöd, vilka man både ville och kunde hjälpa, men som icke vilja tillåta detta. »De vilja icke»!

Vännerna i musikföreningen voro trogna som få. Ordet mottogs med glädje, och vill jag även tro att den ekonomiska behållningen för inre missionen blev god. Sexton afrikaböcker som lågo och väntade på sina utplacerare blevo vänligt omhändertagna.

Vännerna Bryngelssons m. fl. sörjde för matfrågan, och min bostad på Bergsgården gav mig goda tillfällen att få skrivgöromålen utförda.

Det nya kyrkobygget har blivit vällyckat. Det förnams en viss högtidlighet när man inträdde i kyrksalen, men ej stelt kyrklig, som en del andra har prägel av. Sådant som skulle vara bannlyst från oss som ett fritt och saligt folk. Nog kan det bliva stelt och torrt ändå utan att nya kyrkbyggen skall behöva medverka därtill. Gud give att många själar må här föras till Herren.

Sista mötet var underbart. Från olika troende grupper voro vi samlade inför Herrens ansikte. Ja, det var himmel. Gud gav ett härligt budskap i tungomål med uttydning, vilket syntes vara särskilt riktat mot en i hemlighet behövande själ.

Ett midnattsmöte hölls kl. 11 i en biograflokal. Cirka 3 - 400 personer voro närvarande. Talare från olika församlingar och kyrkan samt Fr.-Armén deltogo. Även jag fick ett tillfälle att sjunga »Emigrantsången» till cittran på mötet, vilken mottogs med glädje och intresse. Det slutade kl. 12,15.

En slädtur företogs med två slädar till en familj som ägde en gård 15 km. borta, dit vi voro inbjudna. Vi blevo överraskade över att en dotter hade dagen förut förlovat sig. Vi fingo således vara med på en liten högtidsstund, då vi gävo minnesord, sjöngo och hade bön. Blevo även välfägnade till vår kropp.

Under mötesdagarna var vädret särskilt vackert, men mycken snö.

En avstickare gjordes till Bengtsfors i buss, där ett möte hölls den 23 febr. vilket var besökt av en fulltalig publik. Det var i sanning en uppmärksamt lyssnande skara som syntes knappast röra på sig under de två timmar mötet varade. Det blev en fläkt av mötena från tiden 1923-24. Mina vänner Fredrikssons tog emot mig som gäst, åtta st. kvarliggande afrikaböcker utplacerades och en syster tog ytterligare 5 st.

Den 24 var det möte i Säffle, som var välbesökt och gott. 6 afrikaböcker togs av vänner för att utplaceras. Br Gabriel Johanssons hem fick jag gästa. Gud välsigne Eder alla mina vänner. Ett hjärtligt tack för allt. *C. F. I-n.*

RESTURER.

Åby-Torsång 13 - 11 april, Ornäs 12-18. Öregrund 20 - 2 maj.

För alla mötena står Herrens bönhörande nåd och den Helige Andes kraft till vårt förfogande. *C. F. I-n.*

REDOVISNING.

Från S. R. V. 25: —.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

April 1937. | Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Kastskoveln i handen.

Luk. 3: 16 — 17.

Johannes Döparen hade, på grund av sin innerliga gudsumgängelse, fått uppenbarelse, att Jesus skulle döpa i Helig Ande. Genom gudsuppdraget att döpa i vatten, skulle han inför dessa som kommo och läto döpa sig, bekännande sina synder och trodde hans budskap, betyga, att Jesus skulle döpa i Helig Ande och eld. Han betygade även, att han var betydligt underlägsen Honom, både i styrka och ovärdighet. Ja, han t. o. m. ställde sig lägre än en slav i tjänandet av sin Herre och ansåg sig vara allt för ovärdig att ens lösa upp Jesu skorem.

Denna Johannes erfarenhet är varje sann Jesu efterföljares erfarenhet under Andens ledning. Den lever in i övertygelsen av sin egen stora ovärdighet inför givet gudsuppdrag. Att få utföra den lägsta syssla för Jesus äro vi allt för ovärdiga till, men trots det vill Han likväl använda oss till höga uppdrag, använda oss som konungsliga sändebud.

Förberedelsen för mottagandet av denna härliga erfarenhet: dop i Helig Ande, sker, enligt Johannes vittnesbörd, genom att Jesus uppå oss använder sin kastskovel. Vi skola rensas, således icke blott renas utan rensas. De som under syndabekännelse hade låtit döpa sig i Jordan, hade fått en sinnebildlig framställning, och avtvått sig sina synder. Men det var annat som vidlådde dem. Agnar, som nedsatte det andliga värdet på själen, sådant som hindrade frälsningserfarenheten att komma till sin fulla rätt i människans kristendomsliv. Människomeningar om sätt och tid, samt villkoren för mottagandet av »dop i Helig Ande». Fördomar, själiska omdömen och värdesättningar av erfarenheten, så ock gärningarnas bestämmanderätt över tron och känslans makt över viljan. Allt detta äro agnar, som ej blodets reningskälla kan skölja bort, därför att det har växt in i själslivet liksom kräftan i en människokropp och spritt sig med alla sina grenar i dess inre och måste antingen opereras eller brännas bort. Dessa ting äro byggnadsmaterial av trä, hö och strå och måste under eldens prövning, 1 Kor. 3: 11-12.

Johannes talar om, att Jesus skulle även döpa i eld, och att agnarna skola uppbrännas i eld, v. 13. Salomo säger, att en konung, som sitter på domaresätet rensar bort det onda med sina ögons kastskovel, Ordspr. 28: 8. En själ, som låter sig förberedas för mottagandet av »dop i Helig Ande» föres nära Herren Jesus och ställes inför domaresätet för att genomskådas av Hans allseende blickar, som då utransakar själens hela inre och

blir för allt som är agnar, en förtärande eld, Hebr. 12: 29.
Anden är också en Herrens lykta, som lyser in i hjärtats inre värld och avslöjar det, som vidlåder själen, Ordspr. 20: 27. När en ärlig själ söker sig fram till Pingstens välsignelse blir det en innerligare förbindelse med Anden, och då först blir Herrens Ande lik en svavelström, som tänder eld på agnarna i själslivet, Jer. 30: 33. Medan detta övergår själen, skyndar hon till bekännelse av gjorda oförrätter, förlåter vad andra ha brutit mot sig. Klagan och knot upphör och själen blir då rensad, frälst såsom genom eld, innan hon går in i detta nya härliga liv, som ligger inneslutet i »dop i Helig Ande», 1 Kor. 3: 14-15.
Denna förberedande erfarenhet gäller såväl den enskilde som församlingen. »Han skall rensa sin loge». När själslivet hos den enskilde blivit rensat från själviska vidlådande agnar, vill Han även rensa sin loge, sitt tempel, sin församling från allt brännbart material. Domen skall börja på Guds folk i tiden, 1 Petr. 4: 17. Jesu handlingssätt i Jerusalems tempel bär tydligt vittnesbörd därom, Joh. 2: 12-17.
Den Helige Ande hade i uppdrag att överbevisa om synd, rättfärdighet och dom, Joh. 16: 8-11. I denna överbevisning ligger eldsglöd. När den enskildes och församlingens själsliv genomlevat denna erfarenhet blir hjärta och församling härliga förrådshus för vetet, Guds levande ord, som lagras och förvaras där, Luk. 2: 19, 11: 28. Vetekornets liv, sanningens ord, Kristuslivet själv förenas med vårt inre andliga väsen. Dess livsrörelse frambringar jublets och tacksägelsens toner. Det blir ej numera känslan, som får bestämma mitt gudsförhållande. Den enskilde troende och församlingen går framåt i tro, och som en glädjande överraskning faller Anden, genom Jesu härliga livsförmedling, och »dop i Helig Ande har skett, Halleluja! *C. F. I-n.*

Jag är så olycklig.

Till ett altarmöte kommo bl. a. en man med sin hustru. Jag kände dem ej. När vi slutat bönestunden och stod upp för att sjunga kören »Prisske Gud att jag är frälst», drog sig dessa makar något åt sidan. Jag förstod att de ej riktigt kunde vara med i sången. Jag hälsade hustrun med »Guds frid», hon sade då: »Bed till Gud för mig, ty jag är så olycklig». Båda två böjde sig åter vid altarrunden; mannen syntes bliva förvånad. Efter det hustrun bedit och mottagit frälsning och frid, syntes mannen än mer förvånad. Jag uppmanade honom att bedja, men han kunde inte förmås därtill. Han syntes göra en ansträngning att få fram ord, men det lyckades ej. Fick senare veta, att han ej varit beredd på att gå fram utan kom det att ske i samband med att de stod upp för att, enligt hans tanke, gå hem. När då hustrun gick fram följde han med utan att tänka på vad saken gällde. Frågade honom om han var viss på, att hans namn stod skrivet i livets bok, då han sade: »Nej». Han sade sig skola tänka på saken tills kvällen därpå.
Och verkligen, han kom igen kvällen därpå åtföljd av sin lille son och hustrun. De följdes åt alla fram, och han överlämnade sig åt Herren. På den lilles huvud lade jag också mina händer välsignande, och han böjde sig ned för att mottaga välsignelsen. Därefter såg han på mig med sina klara barnaögon, som om han ville säga: »Nog vill även jag älska och följa Jesus, när min mamma och pappa vill det!
Vilken trygghet är det icke för barnen när de växa upp, att få göra det under troende föräldrars omsorg och skydd.
O, att alla barn till troende föräldrar ville tänka på vad de fått mottaga av Gud genom denna förmån, då skulle inte världen få den förföriska

dragning på dem, som den under stundom har.

Innan vi skildes åt i detta möte sjöngo vi »Tryggare kan ingen vara», varunder den nyfrälste brodern ej kunde sjunga med för gråtens skull. Prisat vare Herrens namn för varje själ som blir frälst, det må ske på vilket sätt som helst.

Profetsyn behöves.

År 1852 tog David Livingstone avsked av sin hustru och sina barn på Afrikas kust. De avseglade till England och lämnade honom kvar att gripa sig an med den ofantliga uppgift, till vilken den Manande Rösten kallade honom. Tolv år i Afrika hade bränt in i hans själ nöden i de stora oberörda inre delarna av Afrika, vilka han nu tog som sin uppgift att öppna — för Gud. Det var en enda fåra han plöjde upp in i hjärtat av denna mörka kontinent – men en farofylld fåra — en ärofull fåra! Och när man tjugotvå år senare fann honom död — på knä, då förstod världen, varifrån hans aldrig bleknande syn härledde sig. Den synen har Afrika att tacka för sin själ!

Bruten till hälsan efter sju års missionsarbete på Kinas kust och hemkommen för en tids vila och rekreation kunde Hudson Taylor dock icke bringa till tystnad den ändlösa klagan, som han hörde stiga upp från Kinas miljoner, där de väntade i mörkret på det ljus, som aldrig kom. Fyra hundra miljoner i de oberörda inlandsprovinserna hade aldrig hört ett ord om Jesus. Och dock — hur skulle en enda man kunna möta denna nöd? Men rösten i hans själ ljöd dag och natt: »Varför skulle icke i var och en av dessa elva öde provinser kunna skapas en medelpunkt för Ljus och Sanning? Och varför skulle detta icke kunna bli verklighet i din egen livstid?» Sådan var den strålande profetiska syn, som han fick, då han väntade på Gud mitt i sin egen stora svaghet. Och under de följande fyrtio åren — genom sorger och lidanden, genom faror och umbäranden, genom förföljelse och martyrium, genom sjukdom och död — så blev det omöjliga en verklighet; ty för hans Gud var intet omöjligt! Skaror av kineser ha den synen att tacka för sin frälsning! säger en engelsk författare.

"Där det icke finnes någon profetsyn, går folket förlorat." (Ordspr. 29: 18, eng. övers.) Både Livingstone och Hudson Taylor sågo i sin syn miljoner själar kämpa sin svåra kamp med sin synd — utan Gud och utan hopp. Men ingen av dem hölls tillbaka av det stora och vördnadsbjudande i denna syn, ty där sågo de också en *mäktig Frälsare* – och de handlade i enlighet härmed.

M. V.

TRÖTTNA ICKE.

En broder skriver:

"Tröttna icke under färden
Utav livets kamp och strid.
Känns det tungt, så lev i hoppet
Om en bättre tid.
Tänk i varje nöd och fara och besvär,
värre kunde det ju vara än det är".

Becker.

BREV - VITTNESBÖRD.

Det är mycket man ej kan förstå, men det är som om Gud ibland lät en få blicka in i hemligheten och låta en ana och förstå att det är mycket som försiggår i andevärlden. Den som sköter våra förhållande står alltid inför Guds ansikte. Ja, endast i den världen finnas de verkliga realiteterna. Ju mer man blickar inom detta område, ju mer overkligt blir det närvarande och vanliga.

Haven fördrag med varandra och förlåten varandra

På upprört hav.

C.F.L.n. C.F.Israelsson

Ofta förr gick Jesus ut på upprört hav När Han såg de sina nära gå i kvav Han trots stormens tjut sig
sökte fram till dem Sade: Frukta icke, jag är med er än. Kör: Frukta icke, Jesus är dig när. Ryter stor-
men Han dock starkast är. "Stilla tyst" Han bjuder våg o vind. Driver bort all fruktan, Smeker bleknad kind.

Ofta förr gick Jesus ut på upprört hav
Då Han såg de sina nära gå i kvav.
Han trots stormens tjut sig sökte fram till dem.
Sade: "Frukta icke, Jag är med er än!"

Kör: "Frukta icke", Jesus är dig när!
Ryter stormen, Han dock starkast är.
"Stilla tyst", Han bjuder våg och vind.
Driver bort all fruktan, smeker bleknad kind.

Men har oro gripit hjärta, sinne, håg,
Och du hopplöst kämpar uppå stormig våg,
Han dig räcker handen, drager dig till sig,
Bär dig sedan över stormig böljas stig.

Snart vi hunnit hamnen, resan ändad är.
Jesus alla dagar varit hjälpsamt när.
Sedan skall vår farkost: kroppens svaga tält
Bytas ut mot nytt, som Gud åt oss beställt.

Då är allt som hände och som bittert var
Blivit till vårt bästa, så Gud handlat har.
I den nya hyddan allt förklarat är.
Ej vi då skall ångra vad vi lidit här.

Afrika.

Old Umtali 20. 1. 1937.

Eftersom jag har en liten stund kvar till systerklassen samlas, vill jag påbörja brevet. Jag har så korta stunder av stillhet, så det är svårt att samla tankarna. Många saker måste efterses vid början av ett nytt år. De svartas hjärnor äro så ovana vid att tänka självständigt. Det som synes för oss självklart är för dem svåra problem. Därför göra de att börja med många misstag, så det gäller att ha ett ständigt vakande öga på dem. Ibland blir jag ängslig vid tanken på allt som behöver göras, men denna ängslan driver både mig, och även andra missionärer, ned på knä inför Gud. I vilken vrå av fältet vi än äro, är det liknande förhållande. Jag brukar ibland säga, att jag tror det är detta som gör en ständigt beroende av Gud. Detta överväldigande arbete, till vilket man varken har kraft eller visdom nog för att utföra, ja, detta allt gör, att vi hållas nere i ödmjukhet under känslan av vår egen oförmåga. Då drivas vi till att giva oss mera helt över i Guds hand. Dagligen kan jag se hur Gud leder steg för steg, och uppenbarar det som förr var dunkelt och okänt för mig.

Jag blev mycket glad då vännerna

Såsom Herren har förlåtit eder så skolen I förlåta

M. sände mig medel till en cykel till julen. Jag har nu en stark sådan. Den är lite större och tyngre än de vanliga, men starkare och särskilt lämplig för våra berg och kullar. Jag har redan märkt att den gör mig gott. När jag kommer hem från min cykeltur till byn är jag så hungrig och varm, men inte trött. Nog får jag svettbad på den, det vill jag lova, men jag »köper tiden» med den vilket är viktigt nu, då jag är ensam om de många sysslorna. Jag besöker byn i år tisdagar, onsdagar och fredagar. Tisdagarna och onsdagarna har jag möte med tvenne klasser, och fredagarna undervisning om rengöring. Men jag måste vara hemma kl. 10,30 fm. emedan systerklassen hålles varje dag 10,30 - 12.

Så här brukar mitt dagliga program se ut; Stiger upp kl. 5 fm. Använder en halv timma till bön inför Guds ledning. Kl. 6 - 6,30 morgonbön med flickorna. 6,30 - 7 skolgossarnas klinik. 7 - 7,30 går ronden till inneliggande patienter, Alice är med. 7,40 - 10 till byn. 10,30 - 12 lektioner. 12 frukost. 12,30 - 1 middag för byskolans barn. 1 - 4 har jag mera allmänt arbete såsom; ordnande med jordarbete, syarbeten för flickorna, tvätt, strykning, kontorsarbete m. m. Vi ha förfärligt mycken tvätt. Kl. 4 - 6,30 arbete i sjukhuset, mest med mottagning av nya patienter. Går sedan åter ronden med Alice, hon får sedan se efter att arbetet där blir utfört av de yngre eleverna. 6,30 - 7,30 har jag mitt middagsmål, de andra äro då mest på gående fot. Kl. 8 går jag ronden igen och sedan till sist ser till att flickorna-eleverna komma i bädd. Till detta kommer dagligen sådant som man ej direkt räknar med; samtal med patienter, och med vänner som komma in från distriktet, ofta samtal med eleverna, ty det är mycket personligt arbete av detta slag som behövs bland dem. Ibland kommer det in olycksfall som tar rätt lång tid, och i B. B. får man helt plötsligt stor brådska. Någon missionär blir ibland hastigt sjuk och måste då ha extra vård och tid. Ibland få vi det särskilt bekymmersamt på sjukhuset, och då måste jag vara där, som t. ex. i går då jag inte kom in till frukosten förrän kl. 3,15 em. Till allt detta kommer även nattarbete, så det gäller verkligen att köpa tiden.

Alice, svart sjuksyster, är oersättlig och får mer och mer ta ansvaret för en del av arbetet. Hon håller bönestund med patienterna efter det att det värsta morgonarbetet är utfört. Hon hjälper även till med systerklasserna. Vi sitta nu i skolan. Eleverna gör avskrivningar från anteckningsböcker, så jag kan fortsätta brevet.

Tro inte att jag klagar över det myckna arbetet, detta menar jag ej. Det enda jag ibland tycker är svårt, är, att det blir så liten tid till personligt själavinnande arbete. Men vi ha ju likväl sett huru Gud själv har trätt in, så att många funnit Jesus under sin vistelse här.

Våra patienter behöva även lära mycket och här är det våra svarta systrar utföra ett underbart arbete. Det tar mycken tid av föredöme och undervisning innan de svarta kunna se smutsen och nödvändigheten av att hålla rent. Deras förmörkade förstånd och oförmåga att tänka, gör att vi måste i tålamod och kärlek taga tid för att hjälpa dem.

forts.

Få dagar härefter skolen I bliva döpta i Helig Ande.
Apg. 1: 5.

VÄCKELSEARBETET.

I ett samhälle utbröt en härlig väckelse, som denna plats aldrig förut bevittnat. Många sökte Herren, såväl män som kvinnor. En broder, som varit metodist i Amerika, föreslog att bilda en metodistförsamling. Men med kännedomen av de svårigheter, som en större församling har när det gäller att taga vård om en mindre, och denna ej ligger så nära till, kunde ej detta låta sig göras. Då tog en annan troende grupp hand om arbetet och sände sina resepredikanter dit. De ordnade en församling. Inköpte lokalen vari mötena hållits och skördade hela frukten av väckelsen. Men vad gör väl det? När inte den ena gruppen, som var upphovet till väckelsen, kan taga hand om skörden, är det ju väl att någon finnes som kan göra det. Sorgligare är det när, genom en sådan handling, vägen blir stängd för dem Gud använt för grundläggandet av arbetet på en sådan plats. Skulle detta ord träffa någon som handlat så, vill detta påpekande vara ett väckelseord. Ansvaret inför Gud står kvar i ett sådant handlingssätt. Sådant hindrar Guds rikes framgång.

Afrikaan-bibeln.

Den första sändningen av Afrikaanbibeln anlände mot slutet av maj månad 1933. Före jul samma år voro 150,000 exemplar i allmänhetens händer och jämnt ett år senare (maj 1934) hade antalet distribuerade exemplar stigit till 220,000 och år 1935 meddelas, att denna bibel utgått i en totalupplaga av över 305,000 exemplar. Att i bibelhistorien finna en motsvarighet till denna framgång blir säkerligen icke lätt. Afrikaan-bibeln torde i detta fall överträffas endast av det mottagande som den engelska översättningen av Nya testamentet år 1881 fick. Den gången gällde det dock ett världsspråk; denna gången var det bara fråga om ett relativt obetydligt blandspråk, som under stora svårigheter först i senare tid nått fram till officiellt erkännande. Afrikaan-bibeln står i detta avseende »i en klass för sig själv.»

Denna översättnings förhistoria är långt ifrån sekelgammal ännu. Dialekten såsom skriftspråk sammanfaller i stort sett — både till tiden för dess framträdande och ifråga om dess vidare utveckling — med de första försöken att framställa en bibelöversättning på detta språk och det fortsatta arbetet därpå. Språket, som även brukar kallas kapholländska, är, som redan nämnts, ett blandspråk. Det har ursprungligen uppstått ur flamländskan, vilken de första holländska kolonisterna på 1600-talet förde med sig. Genom upptagandet av nya låneord från andra språk, såväl inhemska som europeiska, har det så småningom utvecklat sig till ett självständigt språk, dock av påfallande holländsk prägel. Sedan 1926 är det jämte engelskan det officiella språket bland boerbefolkningen i den Sydafrikanska unionen.

Tusentals order voro insända och betalda i förväg innan exemplaren voro färdiga för leverans. Då den första sändningen ankom gingo människor att möta skeppet för att glädja sig redan vid åsynen av de tunga lådorna, vilka voro fyllda med den dyrbara och efterlängtade skatten — den första upplagan av den första afrikaan-bibeln. Distribueringen började omedelbart. Resultatet därav, uttryckt i siffror, är redan nämnt. Det återstår blott att framvisa några exempel på vad dessa siffror representera ifråga om den uppskattning, som denna bibel varit föremål för samt den välsignelse den redan fått vara till. En korrespondent skriver: »Bibelhuset vid Grünmarksplats i Kapstaden liknade under sommardagarna i juni 1933 en

bikupa. Från när och fjärran kommo människor för att förvärva boken. Afrikanarnas glädje kan jämföras med deras i Berea.»

S. P.

RESEBREV.

Karlstad.

Mötena som höllos i Karlstad den 25 febr. - 8 mars voro kännetecknade av Herrens närvaro. Ej var det mycket folk som samlades, men ordet verkade med frigörande välsignelser. Vad som än säges, så nog finnes det överallt människohjärtan som trånar efter Guds fullhet och där ej de yttre förhållandena får kontrollera det andliga livets ställning till Gud, fastän denna skara borde vara betydligt större. De gamlas röster hördes ofta i bönestunderna och även några ungdomars. Musikföreningen deltog även med varje afton.

Hade även glädjen sammanträffa med Fru Liljenberg, vilkens ena dotter är gift med Pastor Mangs. Hon kom fram efter ett möte och presenterade sig. Det var 45 år sedan vi träffades. Hon var då en ung flicka på 17 år. Hur stort att vara bevarade i nåden! Ett senare besök i hemmet blev för oss en god samtals- och bönestund.

Ett möte hölls i Skattkärr. En försäljning och dagen därpå en begravning avledde en dels tankar på våra mötens egentliga mål, vinnandet av själar, och detta påverkade även besökarnas antal. Likväl tro vi att skörd skall komma av dessa möten.

Hade stor trevnad av vistelsen i past. Elgströms gästfria hem.

En afton, då vi ej själv hade något möte, besökte jag pingstvännernas, vilket var rätt talrikt besökt och gott.

Munkfors.

Sedan besöktes Munkfors där två möten höllos. Musikföreningen deltog med stort intresse och ville ej sjunga andra sånger än ur »Golgatatoner». Mötena voro dyrbara och även de kvarliggande 10 afrikaböckerna fingo sina intressenter i en ny medhjälpare, br Alb. Andersson.

Past. O. Nilsson var vid gott mod och familjen Becker tog emot mig i sitt hem även denna gång med stor glädje.

Ett besök gjordes hos den 73 år gamle brodern Stålhandske. Han älskade höra de gamla sångerna »Nu är jag nöjd och glader, Jesus allena mitt hjärta skall äga, Lyssnen båd gamla unga, m. fl. Vi sjöngo och prisade Gud tillsammans och därunder glömde han sina krämpor och dystra tankar på flydda tider då han frisk, ung och stark hade kunnat vara med i verksamheten. Ja, Gud välsigne våra gamla vänner, som längta efter Guds hus men måste vara hemma, dock äga de den stora förmånen att i anden kunna vara med. Värre är det med själar som av likgiltighet varit overksamma sin bästa tid.

Filipstad.

Dagen efter besöktes Filipstad. Mötet hölls i lilla salen, ty vädret var kallt och blåsigt. Gud förnams nära och även där ordnades saken med kvarliggande 10 afrikaböcker. Ett besök gjordes dagen efter hos vännerna Lundström, där vi tillsammans tackade Gud. Br Ernvik hade ordnat på bästa sätt för mig.

Ludvika.

Nästa plats var Ludvika. I Daglösen fick jag vänta 3 timmar på tåget. Det jag ämnade fortsätta resan med blev inställt på grund av snöhinder och maskinskada. Kom 15 min. försenad till mötet Endast få samlade, men Gud välsignade oss rikligen. En syster omtalade att jag fått föra henne till Herren under mötena i Borlänge för några år sedan. Fick ytterligare en medhjälpare för de kvarliggande 5 afrikaböckerna.

Som mötet var på fredagen så visade det sig, här som på många andra platser, att de troende låter sig mycket lätt fångas i »Fredagssnarorna«, som äro gjorda av skur- och dammborstar, särskilda hushållsbestyr, uppköp m. m. Men de som då komma till mötena få särskild välsignelse. Många liknar Thomas, och därför gå de miste om mycken välsignelse.

I Pastor Hanssons gästfria hem fick jag min tillfälliga bostad, och oväntat fick jag veta att jag sammanträffat med frun, som ung flicka, i Porjus.

Borlänge.

Dagen efter företogs resan till Åby över Borlänge. På grund av föregående dags lärdom bestämde jag att resa med ett tidigare tåg än jag först tänkt göra. Detta blev även försenat 2 timmar. Hälsade på pastorsfamiljen Wanqvist, där jag sammanträffade med fru Anna Levini från Köpenhamn. Hon har varit hemma från Ceylon cirka två år och hade, på grund av att de flesta av hennes vänner i Sverige, som underhållit henne, hade dött, tänkt att inte resa ut igen. Men så hade Gud frågat henne en dag om Han också dött, och en annan dag om Han sagt att hon inte skulle resa ut, därtill hade hon svarat »nej». Därefter hade hon beslutat sig för att åter resa till Ceylon för att verka som evangelist. Fru Levini var nu och hjälpte past. W. i evangeli arbete. Hon reser åter ut till Ceylon i september.

Broder Berglund från Åby hämtade mig i bil till sitt hem, där såväl min son Helge som jag har vår bostad och där vi ha det gott på allt sätt. Störst av allt är dock att Gud bekänner sig till arbetet och själar frälsas. Äran tillhör Gud.

En kär hälsning och ett hjärtligt tack till alla mina vänner följer härmed.

Brodern och medarbetaren

C. F. Israelsson.

BREVMEDDELANDE.

»Vi hade ett vittnesbördsmöte i lilla salen för troende, då en av bröderna sade: »Äro vi villiga, att liksom vi nu delat glädjen med varandra, dela även varandras sorger och bekymmer. Han omtalade, hur han i många år gått med bedrövelse i sitt hjärta. Han hade längtan efter Jesus, men kunde ej finna någon utväg till att bliva nöjd. Han hade varit med på många liknande möten som detta, där alla talade om sin glädje, men han satt där och ingen frågade hur han hade det. Men för ett år sedan hade han fått verklig frid med Jesus. Han kände nu ett stort ansvar att kunna dela, inte allenast glädjen, utan även sorgen med sina medmänniskor. Huru gott är det icke att veta att Han som är med oss på Tabor, är även med oss i dalen. Egen erfarenhet visar detta, fast jag ej förstod detta strax.

RESTURER

i evangelii och afrikabokens intresse.

Ornäs 13-20 april. Åby-Torsång 21 - 2 maj. Leksand 3—4 maj. Mora 5—6 fm., kväll. Sollerön 6 em. Orsa 7. Bollnäs 8—9. Gävle 10—11. Skutskär 12. Karlholm 13. Västerås 15—16. Lindesberg 17—18. Hallstahammar 19. Stockholm: St. Paul 20—23 fm. Trefaldighet 21—23 em.

Herren är med och giver seger för sitt namns skull.

C. F. I-n.

Vägledning.

Vill du ha ett vägledande ord fram till Pingsten, skaffa dig böckeraa "I Lammets Fotspår" och "På Andelivets Områden". Dessa böcker ge en klar inblick i Andens sätt att verka både för och efter Pingsten och sprida ljus över, för en del inom detta område dunkla frågor. Böckerna erhållas till ett pris av 1 kr. och 1:50. Likvid kan erläggas i frimärke med ordern.

Utgivare: C. F. Israelsson. Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

PINGSTNUMMER

Himmelsfärd o. Dop i Helig Ande

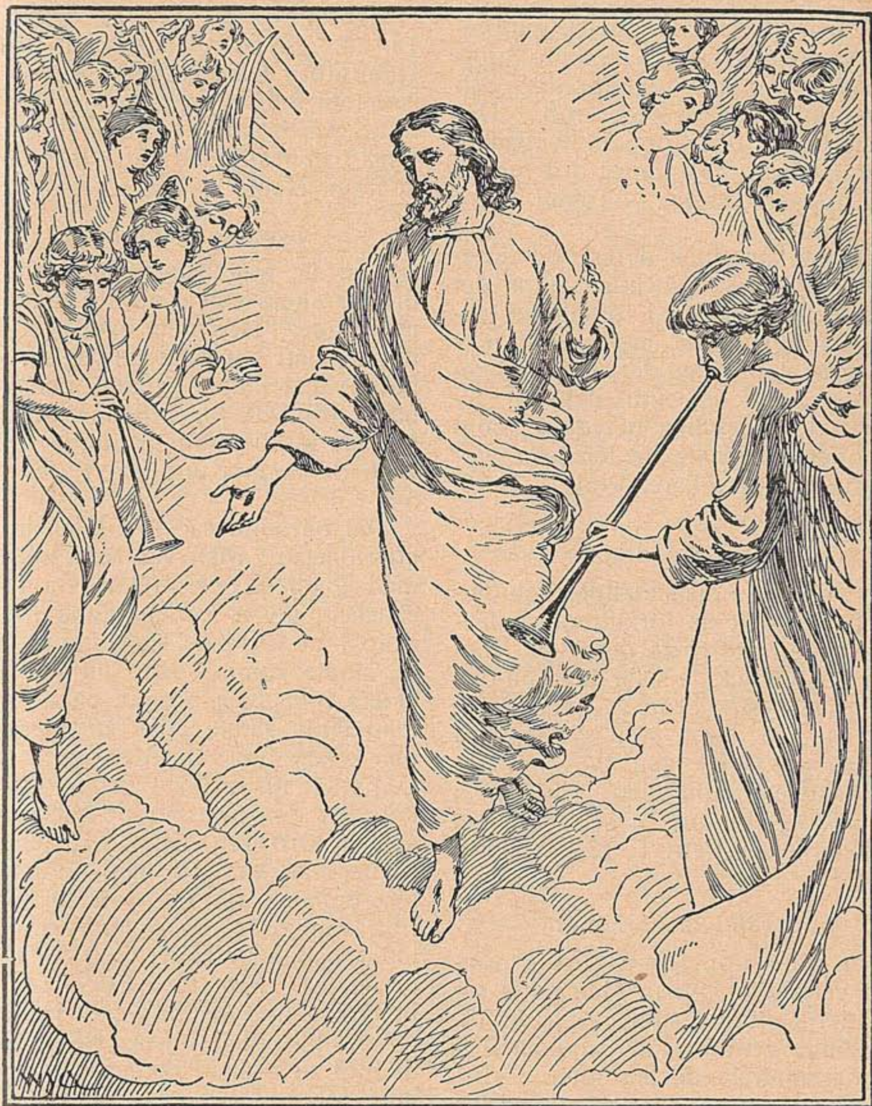

Underbart kär är din gestalt,
Vi hylla dig Jesus för allt.
För märken i fötter och händer,
Som allt till vår välfärd oss länder.

Du hem till din Fader begav,
Att ordna för friköpter slav.
Och Anden du sedan oss sände,
Och allt till vårt bästa så vände.

Tagen emot Helig Ande.

Joh. 20: 19-23.

Det första steget.

Detta är en stor himmelsk gudomlig gåva, vilkens överlämnande gjordes möjlig genom Kristi korsdöd, och Hans uppståndelses segerkraft. Underbart möter oss hoppets livgivande strålar i dessa Mästarens ord under Hans uppståndelseliv: »Tagen emot Helig Ande».

Märkligt kan dock detta ord förefalla när vi tänka på huru nära det står i förbindelse med löftets uppfyllelse på pingstdagen, men vid en närmare granskning av detsamma, strålar ljuset emot oss ifrån det och visar oss den ofantliga betydelse, som Jesu offerdöd skulle ha för Jesu lärjungar och efterföljare. Rom. 3: 24-25. Gal. 3: 11-14.

Lidandets djup.

Det oerhörda själslidande, det djupa mörkret och de förfärande anfäktelserna från mörkrets demoner, som Jesus genomgick de sista dagarna och timmarna av sitt jordeliv, säger oss, att minst lika djupt, som synden och djävulen grep in i Jesu liv som människa, skulle försoningen gripa in i vårt naturliv, förande med sig renhet och helighet. 1 Petr. 1: 18-19. Hebr. 10: 14-15.

Uppståndelsehärlighet.

Jesus ville uppenbara denna sannings verklighet, innan Han satte sig på Faderns högra sida. Apg. 3: 12. Han skulle genom sin, i uppståndelselivet framstrålande härlighet, förbereda sina lärjungar till den upplevelse de skulle få göra på pingstdagen. En upplevelse, som skulle få så oändligt stort värde för deras vittnaregärning. Apg. 1: 8. Han ville säga dem att hindret var avlägsnat för uppfyllandet av det löfte, som han, innan sin död givit dem från Fadern: den Helige Andes givande åt dem. Joh. 15: 26. Synden hade blivit dödad i Hans kött. Därmed hade Satans makt isolerats och hans åklagarerättigheter fråntagits honom. Fullkomlig frälsning och frigörelse hade Jesus bringat fram. Hebr. 7: 25.

Ovedersägligt bevis.

Han är angelägen om, att hans bröder skola ställas under detta hans inflytande. Hos dem hade Jesu korsdöd ej haft sin rätta betydelse. Den hade väckt i dem fruktan och räddhåga, Joh. 20: 19, fridlöshet och sorg. Där de sutto inom stängda dörrar, voro de fångna under allt detta, 16: 5-6.

Det blir ofta så vid början av Jesu efterföljelse. Man var mest upptagen med glädjen och trevnaden i Jesu sällskap, given i erkännande och vänskap från världens sida än i att lidande skulle komma, som till att synas skulle röva bort hoppet på det, som man tänkt skulle giva än mera ljus och glädje åt livet. Men detta är vägen fram till målet. I denna situation kommer den uppståndne Mästaren till sina av oro och fruktan behärskade barn. Han kommer med korsets härliga budskap om frid, Joh. 20: 20, den frid, som bröt ned skiljemuren mellan judar och hedningar, Gud och syndaren, Ef. 2: 14-18. För att kraftigt betona denna sanning gav Han dem ett ovedersägligt bevis. Han sträcker ut mot dem sina händer till beskådning och undersökning, Luk. 24: 37-41. Man kan föreställa sig något av de känslor, som genomfor dem denna underbara stund. Än riktar de sina blickar på hans förhärligade ansikte och än på märkena i hans händer, och de kunna nog inte undgå att för-

nimma i sitt inre vad Thomas erfor inför samma uppenbarelse, då han utropar: »Min Herre, och min Gud». Fruktan och oro försvinner och ljus, kraft och glädje strömmar in i deras hjärtan.

Förberedelse.

Detta är en nödvändig förberedelse för mottagandet av den Helige Ande. Har du kommit i fruktan och oro min kristne broder och syster, och du längtar efter mera frid och glädje och Helig Ande, glöm icke att Jesus undanröjt alla hinder. Han är uppstånden, och därför kan Han göra sitt inflytande gällande på dig. Har du missräknat dig på din kristna erfarenhet och på mycket av det, som du hoppats och glatt dig åt skulle komma i framtiden i ditt kristna liv; Jesus observerar dig. Glöm ej det! Han kommer nu, till dig där du sitter innestängd inom missräkningarnas låsta järnportar. Jesus går ännu i dag in genom stängda dörrar. Han vill hjälpa dig till tro på vad Han lovat. Han hälsar dig med frid, med Golgata som bakgrund, med erinringar om vad Han lidit för dig.

Lyssna, Jesus hälsar dig!

Stanna inför denna underbara sanning under denna högtid. Kristus har undanröjt hindren. Att du misslyckats, och missräknat dig, utgör ej något hinder. Synden är försonad, bristerna helade, och all din fruktan har Han betvingat, 1 Joh. 4: 10. Lyssna! Han hälsar dig med Frid. Slut dina naturliga ögon och rikta din inre andliga blick på märkena i hans händer och sida och du skall förnimma frid, underbar frid. Glädjen, som försvann när själen blev missräkningarnas fånge, kommer åter. Vad är orsaken? Jo, du ser Jesus med trons förklarade blick, Hebr. 12: 2-3.

Lärjungarna blevo glada, när de sågo Herren. Nu visste de, att det var Han. Märkena i hans händer och sida sade det. Ingen verklig frid, verklig glädje, verklig Jesus utan de korsmärkta händerna.

Sändebudens fullmakt.

Det andra steget.

Åter sade Jesus: »Frid vare Eder». Den första fridshälsningen av den uppståndne Kristus hade löst dem från fruktan, fridlöshet och sorg. De hade därigenom lärt sig taga det första steget mot det av Jesus bestämda målet. Nu skulle de genom denna fridshälsning, vilken betydde ett ökat mått av Jesu frid i tjänandet, föras ytterligare fram ett steg. »Såsom Fadern har sänt mig, så sänder jag eder», dessa ord följer på denna andra fridshälsning. På denna väg skulle deras kallelse som Herrens sändebud alltid stå för dem viss och klar. De behövde ej oroa sig. De hade Hans fridsfullmakt. De skulle bliva bärare av fridens budskap. Må vi Herrens vittnen förverkliga denna Jesu uppståndelsetanke.

Invigd till helig tjänst.

Käre broder och syster, du som erfarit denna andra fridshälsningens välsignelse, förnam du inte då hur kallelsen till helig tjänst kom in i ett förnyat skede, och du vart villig säga: »Herre, kan du använda mig, så sänd mig». Ett hjärta som erfarit denna fridsvälsignelse, vill ej draga sig tillbaka om än den står inför ett lidande, som synbart vill ställa sig hindrande i vägen för fullföljandet av denna kallelseuppgift, Hebr. 10: 35-39.

Men då kommer en tredje fråga; varifrån få kraft när man känner sig för svag inför ett sådant uppdrag?

Han andades på dem.

Ett tredje steg.

Men då träder Herren närmare oss. Ja, så nära att vi känna hans andedräkt. O, må vi, Herrens vittnen, och allt Guds folk få uppleva denna underbara, och på heligt inflytande på-

verkande andedräkt från Jesus. Ja, må vi förnimma hans närhet lika starkt i andlig bemärkelse som när en människa andas på oss. När Han gör detta, är det för att mera helt inviga oss i sina avsikter om sitt handlingssätt. Hans helgade andedräkt vill verka som ett heligt avskiljande från maktlöshetens känsla. Lärjungarna skulle snart lämnas ensamma. Mästaren skulle lämna dem. Varifrån skulle då hjälpen, kraften komma? Jo, från Hans andedräkt kommer budskapet, det som ger svar på maktlöshetens gåta och som löser dess problem.

Tagen emot Helig Ande.

Vad menar egentligen Jesus härmed? Lägg märke till följande; först ger han dem frid med åtföljande frigörelse från fruktan, och delaktiggörelse av glädje. Sedan ytterligare frid och därmed fullmakt för tjänarekallet. Därefter andades Han på dem, och med detta sitt inflytande, som Han uttrycker i sitt ord, synes Han stadfästa sitt löfte i deras hjärtan om den Helige Andes gåva. De ha undervisats om ytterligare ett steg fram mot pingstens erfarenhet; kraftbeklädnad. Lärjungarna sändes ej genast ut, fastän Han sade, att Han sände dem. Det skedde först efter det de gjort pingsterfarenheten. Under liknande betydelse må vi bedöma ordet till lärjungarna, att mottaga den Helige Ande, som de personligen fingo mottaga först på pingstdagen. Vad som nu skedde synes således vara en nödvändig förberedelse för det verk som vidare skulle utföras i deras hjärtan intill pingstdagens upplevelse var gjord, och de blivit utsända, som Herrens, med kraft, frid och glädje utrustade vittnen.

Vill du?

Jesus har tydligt markerat denna sanning. Underligt är då att så många av evangeli förkunnare stå oförståeliga inför densamma. Ja, många ledande bröder inom de troendes läger förbiser denna allvarliga vädjan av Jesus, gjord under Hans uppståndelseliv. Långt mera än som göres, borde denna sanning betonas i utbildningen av evangeli vittnen. Och långt mera än som är fallet, borde de troende undervisas om denna erfarenhets stora betydelse både i det enskilda kristna livets utveckling, som i det själavinnande arbetet utåt. Det behövs mera än teori, det behövs en levande, verklig erfarenhet. En erfarenhet, som är grundad på G ds uttryckliga vilja i uppenbarelsen av »Dop i Helig Ande», den som skedde på pingstdagen, Apg. 2: 1 - 4.

Herren förläne oss en sådan högtid av nåd och för sin kärleks skull.

C. F. I-n.

Helbrägdagörelse.

Ett sjukligt hem.

En broder hade, under en lång tid varit klen till sin hälsa. Även hans hustru och två av hans små barn voro sjuka. Han bad om ett besök och pastorn följde mig dit. Det var verkligen ett sjukhus som vi kommo till. Hustrun led av svår nerv- och ledvärk och händerna höllo på att knyta sig, ett av barnen led av hudutslag och ett annat av exem. Vi gingo från den ena till den andra, bad och lade händerna på dem, välsignande i Jesu namn och tackade Gud för bönhörelse och bönesvar. Guds kraft uppenbarade sig över och i oss, både andligen och kroppsligen och det blev lovsånger och mycken tacksägelse till Gud.

Några kvällar senare kommo dessa vänner på ett möte och prisade Gud för vad han gjort med dem. Hustrun tackade Gud för att Han gjort hennes leder mjuka så att hon kunde räta ut sina fingrar och att hon kände Guds kraft arbeta med hennes kropp.

Några år senare, då jag var inbjuden till middag i detta hem, omtalade de

att de varit friska sedan dess, visserligen kunde en känsla av svaghet komma någon gång, men skillnaden var så stor, att detta ej var något att räkna med. Det ena barnet hade ganska snart blivit återställt, men det andra hade dött.

Guds vägar äro underliga, men äro godhet och sanning för dem som hålla hans förbund. Låt oss omtala allt för Gud.

Bär då ansvaret.

Ett par makar sutto kvar på mötet. Mannen satt innerst på bänken. Jag sträckte mig förbi hustrun och talade med mannen. Han syntes vara ganska säker. Vid min fråga om han var frälst, svarade han: «Kanske inte på det sätt Ni menar». «Det sätt jag menar är bibelns sätt» blev mitt svar. Han sade, att han ej trodde det hade någon betydelse för honom. Jag frågade om jag fick bedja för honom och i så fall få hans namn. Han svarade vad det skulle tjäna till, då skulle Ni tala om det från talarestolen och därifrån vill jag inte ha mitt namn nämnt. Jag sade honom att han bar icke allenast ansvaret för sin egen frälsning utan även för hustruns och barnens. Han svarade, att han ej hindrade sin hustru, om hon ville göra det. Jag vände mig då till hustrun. Hon var djupt gripen och tårar syntes i hennes ögon. När mannen såg det sade han: »Man skall väl inte tvinga folk». Jag svarade: »Ni sade ju, att Ni inte ville hindra Eder hustru att bli frälst och detta är väl inte till att tvinga henne. Men var så god och tag Ni ansvaret för hennes frälsning», och sedan lämnade jag dem.

Han blev nu borta från flera möten, men så en afton hade han märkt att hans hustru gjorde sig i ordning att gå, då bad han henne vänta, så följde han med. När vi kommo in på mötet den kvällen fick jag se denne man sitta på en av de främsta sidobänkarna. Anden suckade då fram orden: »O, Fader, jag begär dessa två själar för din Sons räkning i kväll». Det svarade ja och amen i mitt inre och jag tackade Gud. I eftermötet gick jag direkt till honom och sade: »Broder, det är inte långt till ett möte med Jesus», jag pekade därvid mot altarrunden. Han svarade ej något utan såg ned mot golvet. Jag upprepade min fråga och tillade »Följ mig broder så gå vi nu». Han reste sig och följde med. Jag gick sedan tillbaka till hustrun och även hon följde med fram, och Gud frälste dem härligt. Han hade varit en skarp motståndare till religionen och de kristna, men nu blev han fullkomligt förvandlad och Jesus tog mannens ansvar för hustruns frälsning.

Kanske någon äkta man läser dessa rader, så vill jag varna dig att icke lägga hinder i vägen för din hustrus frälsning om du ej själv vill komma. Ansvaret blir drygt, då du ju är huvudet för familjen. Giv dig åt Jesus.

INDIEN.

Winnie M. Gabrielson.

Phatera, Rajputana, Mars 11. 37.

Käre Broder i Herren! Tack så hjärtligt för edert brev emottagit en vecka sedan. Det är alltid uppmuntrande att höra ifrån missionsälskande vänner, och jag känner mycket väl till Edert arbete för Guds rike. Vill också tacka för de små bladen som omtalar vad Herren utför i Afrika.

Allt som oftast utsänder jag brev till intresserade och skall jag ihågkomma Er med dessa, ifall något utdrag kunde intressera vänner där vår K. Y. M. tidning ej går.

Gud är med och uppehåller underbart, både till kropp och själ. Innerliga hälsningar till alla som träffas som känna mig. Eder i Kristus

Winnie M. Gabrielson.

De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer

Fyra tusen alnar.

C. F. I—n. C. F. Israelsson.

Se tusen alnar mäter Anden ut i dag Att du skall nå Guds fullhet o Hans välbe-
hag. Så ge dig ut i tro på Herrens ord Han dukat har för dig sitt rika bord Blott steg för steg
det la-gen är. Ett hastverk Gud ej önskar här Kör: Halleluja! Han mig vidrör, Den
Helge Anden ock mig för Till stranden som jag lämnade O, vilket under, Pris ske Gud För löftes-
träden som jag ser på stranden stå, jag fröjdas, ler. O. Frälsare: jag famnar dig för Golgata. Allt var för mig

Se, tusen alnar mäter Anden ut i dag
Att du skall nå Guds fullhet och Hans välbehag.
Så ge dig ut i tro på Herrens ord,
Han dukar då för dig sitt rika bord.
Blott steg för steg, det lagen är.
Ett hastverk Gud ej önskar här.

Du skall ej känna efter, blott i tro nu gå
De första tusen alnar, säkert skall du få
Ett villigt sinne att gå längre ut,
Och när de tusen alnar tagit slut
Du finner tron förökat sig
När fotens knölar du invigt.

Sen får du tusen alnar åter ut att gå,
Och steg för steg i tro du skall så djupet nå.
Och strömmens dubbla kraft dig känslan ger
Av ödmjukt sinne, vilket framåt ser.
När vattnet upp till knäna når
Syns bönens väg i Lammets spår.

Kören sjunges till sist.

Då Anden mäter åter tusen alnar opp
Och steg för steg du framåt går i tro och hopp.
Och se, den dubbla strömmen, vatten blod,
Nu famnar dig och länderna gör god.
Du vacklar då ej hit och dit,
Men fylls av kärleksglöd och nit.

Sen är det tusen alnar blott som återstår,
Och strömmens fullhet sen du uti hjärtat får.
Det är blott steg för steg som nu till slut
Dig lyfter och du då får jubla ut:
"O, salighet, du famnar mig,
Jag simmar bort, Guds Lamm till dig"

Kör: Halleluja, Han mig vidrör
Den Helge Anden och mig för
Till stranden som jag lämnade,
O, vilket under: pris ske Gud!
För löftesträden, som jag ser
På stranden stå, jag fröjdas, ler.
O, Frälsare, jag famnar dig
För Golgata! Allt var för mig!

i starkhet till dess dagen nått sin höjd. Ordsp. 4: 17.

Afrika.

Forts.

O. U. 31. 1. 37.

Det är redan söndagskväll och jag måste avsluta brevet. Vi hade ett litet barn som dog här i går. Hon var en månad gammal. Den oförståndiga modern hade givit den lilla mycket olämplig mat. Det var så långt gått med den lilla när de kommo hit natten till lördag, att vi inte kunde göra annat än se på medan hon togs bort. Stackars mor, detta är det fjärde barnet hon mistat. Den lillas mage var så full av hård sodja, böner och majs, ty modern önskade att barnet skulle växa och bli starkt. Stackars vilseförda mödrar. Undra inte över att jag längtar ut till dem i byarna, där de sitta i andligt och lekamligt mörker.

Vi ha nu flera tyfoidfall inne. De ha denna sjukdom ute i byarna vid denna tid på året, då regnet sköljer smutsen ner från bergen. En av skolgossarna är illa sjuk. Skolbarnen ha kommit hit med en massa hudutslag, så att vi ha varit så upptagna i sjukhuset denna sista vecka.

Jag har sänt Dennis till Marari för att hjälpa folket där, och i hans ställe har jag tagit in en ny gosse Matteus, som nu får bli S. R. V. »gosse». Jag vet inte hur vi skola kunna klara oss här utan både Dennis och Ester, som gått till byarna. Ester har gått till Nyakatsoppa distriktet. Nöden i byarna driver oss därtill och det är ju i alla fall så lite, vi kunna göra. Dennis får nu en slant från annat håll, så går det han förut haft till en annan. Det blir så till slut, att vi komma att utgöra en enda stor välsignad familj, och genom var och en vi kunna sända ut, när vi de olika byarna och distrikten. För mig är detta sätt att arbeta mycket underbart. Detta äro steg tagna mot hela Afrikas vinnande för Gud.

Jesus har framtiden i sin hand. Han tillfredställer mig nu, Han kan även göra det då. Jag hörde någon säga att frestarens bästa verktyg heter «oro för framtiden». Jag brukar säga, att om framtiden är med Jesus kan den ej bliva annat än ljus, hur och var den tillbringas. Där Jesus är, där är frid, ljus och lycka.

Vi ha det regnigt nu, det riktigt öser ner, men vi tacka Gud för det, ty vi fruktade för skörden. Så det är som musik för örat, fastän det försvårar arbetet i sjukhuset.

Hälsa vännerna ute på arbetsfältet där du går fram. Jag är mycket förbunden med dem alla.

Apropå, försök att få tag i tryckbokstäverna Å, Ä, Ö i olika storlekar, om jag hade dessa bokstäver. kunde vår tryckmaskin trycka svenska, och jag kunde därigenom få hjälp till brevskrivning. (Se sista sidan.)

Det har särskilt glatt mitt hjärta den sista tiden att finna, att Jesus är absolut nog för mig. Det ger mig en sådan glädje.

Var till sist hjärtligen hälsad. Jag beder för eder alla dagligen. Dagarna och åren fly så fort. Gud hjälpe oss att tillväxa i Honom, så att vi få vara med Honom till sist.

Ruth.

METODISTVÄCKELSENS BÖRJAN.

Hur denna väckelse började är mycket lärorikt och på samma gång manande och väckande. John Wesley var en ung prästman i den engelska kyrkan. Han sändes till Georgia i Amerika såsom missionär, men han misslyckades och kom tillbaka sorgsen och skamsen. Som sådan gick han omkring på Londons gator, då han träffade en moravian vid namn Böhler,

som sade till honom: «Min broder, din filosofi måste rensas bort. Mindre metoder och mer övertygelse, mindre former och mer erfarenhet — en gammaldags omvändelse är vad som behöves. Huru kan du frälsa andras själar, då du ej är viss om din egen. Laga så att du först själv kommer i ett rätt förhållande till Gud, Wesley». Böhler for se'n till Amerika, Wesley gick till ett bönemöte och kom i ett rätt förhållande till Gud.

Han gick till ett bönemöte på Aldersgate i London, det var på aftonen av den 24 maj 1738. Han smög sig in och satt där tyst, under det ledaren läste ur Luthers förklaring över Romarebrebet. Wesley lyssnade noga. Helt plötsligt kände han huru sanningen, den sanning han sökt efter, flammade över honom, himlen liksom explodederade för hans ögon. «Omkring en kvart till nio», berättar han, »när ledaren beskrev den förändring Gud verkar i hjärtat genom tron på Kristus, kände jag hur mitt hjärta underbart värmdes. Jag kände, att jag litade på Kristus, på Kristus allena för min frälsning, och jag fick visshet om, att Han hade tagit mina synder bort, mina synder, och frälst mig från syndens och dödens lag.» Det var detsamma, som tusenden sedan uttryckt i sången: »Saliga visshet, Jesus är min.» Han, som graduerat vid Oxford men misslyckats i Georgia, visste nu vad det var fatt med honom, med England, med Georgia och med världen. Det gäller att komma i ett rätt förhållande till Gud.

Han kunde ej behålla det för sig själv. Ingen som fått en sådan erfarenhet har kunnat behålla det för sig själv. Han måste tala om det för andra och hjälpa andra att få varma hjärtan. Han sprang till sin broder Charles med den goda nyheten, och de gräto tillsammans; Charles blev ock uppvärmd. Han samlade andra bekanta troende, och de bådo tillsammans och prisade Gud till morgonen.

Han gick tillbaka till kyrkan, där an ännu var en ordinerad präst, och till dess ledare, men de smällde igen dörren framför honom. Det kändes hårt, ty Wesley älskade sin kyrka. Han hade ej den minsta tanke på att bryta sig lös från densamma. Han ville bara göra vad andra stora reformatorer sökt göra: rena, uppliva inifrån. Ledarna i kyrkan såg intet behov av rening eller nytt liv, de voro nöjda med det som var. Varför röra upp sinnena? Lämna var och en i ro. Men Wesley kunde ej det nu. Han hade blivit en entusiast för Kristus, och han kunde ej vara stilla, men en entusiast var icke tåld i kyrkan. Det blev motstånd, men motståndet skärpte honom, han gick på tills han fann alla Londons predikstolar stängda för sig.

Han skakade Londons stoft från sina fötter och for ned till Bristol, där George Whitefield hade hållit väckelsemöten ute i det fria. Han fann kyrkorna stängda för sig i Bristol också. På Whitefields uppmaning gick han ut till öppna fältet och höll en predikan för dem, som ville komma. Hans text var: »Herrens Ande är över mig och har sänt mig att predika evangelium för de fattiga . . . att hela förkrossade hjärtan och för att sätta de fångna i frihet.» Det var texten för Jesu predikan i Nasarets synagoga och det blev metodismens frihetsförklaring. Det var hårda tider för de fattiga i England då, de arbetade och trälade under stränga herrar. Det var fullt av brustna hjärtan. Men här kom John Wesley med ett nådens budskap till dem. Det var annat än vad de hört i kyrkorna över den ofta begagnade texten: «Varen icke allt för rättfärdiga!» Han predikade över allt, där han träffade folk, på gravgårdar, i krogar, i gruvorna och vid gathörnen. Och han talade deras enkla språk, han talade ej över folks huvud. Han framställde synden sådan den var, och frigörelsen genom Kristus, kallande alla att komma till honom. Ändren edert

sinne och kom hem. Låt Kristus värma upp ditt kalla svidande hjärta. Lämna din börda åt honom. Se Guds Lamm! En gång ombads han att predika för en »fashionabel» församling, men då tog han texten: »I huggormars avföda, vem har invigt eder, att I skolen undkomma den tillkommande vreden.»

Men väckelse blev det. Och Whitefield hjälpte till. Han var den begåvade predikaren och oratören. Wesley den stilla tänkaren och organisatören. Och Charles Wesley var sångfågeln, en Sankey i den stora brittiska väckelsen, som gav den vingar. Han sjöng: »Jesus du som älskar mig . . . Annan tillflykt jag ej har», och »O, att med tusen tungors ljud jag kunde prisa här min store Frälsare och Gud, vars nåd så mäktig är.» Det kom andra predikanter och sångare med i väckelsen, men dessa tre voro ledarna: Whitefield, tordönsstämman, John Wesley gav den sunda ledningen och Charles gav den melodien.

M. V.

Tillägg. Om samfunden, församlingarna och enskilda troende gick in för samma erfarenheter skulle ännu liknande väckelser skaka riken och samhällen. Gud give sitt folk nåd att gå in för hel överlåtelse åt honom, och detta mål skall vinnas.

C. F. I-n.

Afrikaan-bibeln.

Söndagen den 27 aug. år 1935 var fastställd att vara den dag, då denna bibel skulle officiellt mottagas. Den skulle då och för all framtid få den plats i kyrkorna, som den holländska bibeln dittills haft. Därav följde ock att den var berättigad till samma plats i hemmen, vilket den även enligt många vittnesbörd fått. Dagen firades över hela unionen som en stor festdag. Stora skaror av människor samlades och det t. o. m. i de minsta samhällen och »man fick bevittna», berättas det, »oförgätliga scener av glädjeyttringar och hänförelse, varmed man gav uttryck åt den tacksamhet man kände inför den Allsmäktige för hans ord.» En sådan gemensam och i allo harmonisk högtid betecknas såsom något unikt i dessa kyrkors historia. »Hittills hava de», heter det, »hållit sig mycket isär; afrikaan-bibeln har fört dem i nära beröring med varandra.» The High Comissioner över Syd-afrikanska unionen, C. T. de Water, skriver i ett brev till ovannämnda bibelsällskap med anledning av ett exemplar, som han mottagit: »Den första editionen på mitt folks tungomål markerar ett stolt ögonblick i vår historia. Dess betydelse kan icke överskattas. Genom denna generösa gåva har jag blivit delaktig i en historisk tilldragelse.»

Från Bibel-Arbeit citeras följande: »Under bibelårets 1933 första hälft ledo de inre provinserna (Transvaal, Orange-fristaten, Basuto- och Bechuanaland, Rhodesia och Natal) under en fruktansvärd torka. Boernas sinnesstämning var betryckt. Med bibelns ankomst kom liksom nytt hopp och tillika ny böneglädje in i boernas hjärtan, och se, då kom överallt ett rikligt och välsignelsebringande regn, på nytt närande den tröga tron på den Evige och på de osynliga verkningarna från Gud. Ankomsten av bibeln på det älskade afrikaanspråket en dag under boernas bekymmersammaste tid, blev utav dem betraktad som den gudomliga försynens nådiga gåva. Bibeln kom i rätta ögonblicket, liksom en himmelsk budbärare, vilken gjorde ett genom hårda slag prövat och olyckligt folk åter förhoppningsfullt och modigt. Afrikaan-bibeln har på ett förunderligt sätt förenat människornas hjärtan.» — »Min hustru», skriver en man från Kenya, »är en afrikanska, och den underbara afrikaanbibeln är en källa till ständig glädje för oss båda. Vi bruka läsa i den

Syster Ellen med sin infödde lärare och hans hustru samt flickskoleelever i Tokio, Japan.

engelska bibeln om morgnarna och i den afrikaanska på kvällarna. Hon var van vid den holländska bibeln, vilken hon dock aldrig riktigt förstod, så hon har verkligen för första gången lärt sig att förstå och älska Ordet i dess enklaste form.»

Om en 73 års kvinna berättas det, att hon med sådan iver grep sig an studiet av denna bibel, att hon läste så gott som både dag och natt. Inom sex månader hade hon läst igenom den. Skaror av människor nämnas som hennes jämlikar i detta avseende. Den yngste av dessa lär vara en pojke på åtta år. En av senatorerna där borta har sagt: «Denna afrikaan-bibel är en ny uppenbarelse från Gud».

Detta sista vill bibeln vara på vilket språk den är översatt. Från denna synpunkt brukade de gamla rabbinerna kalla de heliga skriftrullarna för Guds tempel. Afrikaan-bibelns historia är en av de få bibelöversättningars historia, som det är möjligt att överblicka inom ramen av en uppsats sådan som denna. Denna historia är vidare en av de märkligaste tilldragelserna på detta område i vår egen tid och är fördenskull värd att beaktas. Den entusiasm och hänförelse slutligen, med vilken denna bibel blivit mottagen, och den iver med vilken den studerats, är ett efterföljansvärt föredöme för hela den övriga kristenheten.

Eskil Hellman.

Korea.

Elisabeth K. Roberts.

Seoul, Korea Dec. 5th. 1936.

Jag mår gott, Gud vare tack. Hans godhet är överflödande. Hans välsignelser jag icke räkna kan dem alla. Är så lycklig uti mitt arbete här. Ansträngande är det ju, men med Gud är allt möjligt. Jag känner, som David, att med Gud kan man «hoppa över murar».

Året som gått har varit fullt av svå-

HUNDRA TALENTER SILVER.

Han lejde för hundra talenter silver ett hundra tusen tappra stridsmän ur Israel.

Men en Gudsman kom till honom och sade: "O, konung, låt icke Israels här draga åstad med dig, ty Herren är icke med Israel, icke med hela hopen av Efraims barn.

Utan du själv må allena gripa verket an, gå frimodigt ut i striden, Gud skall eljest låta dig komma på fall genom fienden; ty Gud förmår både att hjälpa och att stjälpa."

Amasja sade då till Gudsmannen: "Men huru skall det då gå med de hundra talenterna, som jag har givit åt skaran från Israel." Gudsmannen svarade: "Herren kan väl giva dig mer än det."

Då avskilde Amasja den skara, som hade kommit till honom från Efraim, och lät dem gå hem igen.

Häröver blevo dessa högeligen förgrymmade på Juda och vände tillbaka hem i vredesmod.

Men Amasja tog mod till sig och tågade ut med sitt folk och drog till Saltdalen och vann en stor seger.

2 Krön. 25: 6-11.

---

righeter för befolkningen. Förra vintern var det så förfärligt kallt så att höstsäden förstördes, sedan var våren så torr. Sommaren kom med ett fördärvbringande regn, som nära nog fördränkte halva landet. Det var förfärliga översvämningar. Cirka 3000 människor dödades samt tusentals blevo hemlösa, så det har synts som om Guds straffdomar ha varit särskilt stränga detta år. Vi såsom kristna behövde kanske det, ty jag tror att den kristna kyrkan inte är så hängiven Gud, som den en gång varit här i Korea. Vi behöva väcka upp och göra som profeterna gjorde, när folket vände sig bort från Gud och syndade, de fastade och klädde sig i säck och aska, ropande till Gud. Vi nutidens kristna, ropar nog inte med den hjärtenöd som de gjorde. Ja, give Gud hela sitt Sion en väckelse, som genljuder från land till land och som bringar ära till Gud.

Någon liten framgång har försports inom vår kyrka under 1936, men då man ser de ondas framfart och det nit de ådagalägger, då stå vi kristna efter. Bed för oss här, att vi må fyllas med Helig Ande, och kraft från höjden till att här höja korsets fana, så att världen får se och känna dess kraft.

Julhögtiden är snart här, och jag gläder mig på nytt att åter få fira fridsfurstens födelsestund. Julen för alltid med sig den största glädje för mig. Jag glädes och njuter därav som ett barn. Så får jag även glädja andra med de gåver Gug givit mig, vilket är välsignat. Många av mina vänner hjälper mig med detta, genom att sända medel. Så på detta sätt få de också vara medel till glädje för andra här vid julens högtid.

Jag hoppas få resa hem nästa sommar, om allt går väl, hoppas att vi träffas då.

De bästa välönskningar medfölja för jul och nyår.

Elisabeth K. Roberts.

RESEBREV.

Åby, Torsång.

Tiden 13 mars - 12 april har möten hållits på ovan angivna platser. Underbara, härliga, och kännetecknade av Guds mäktiga kraft, blevo de till frigörelse för Guds folk och frälsning för dyrköpta själar. Gång efter annan förnams Andens susning och ljudet av kärleksflodens brus, som famnade själarna och förde dem närmare var-

andra mot målet »ett hjärta och en själ». Rannsakande blev förkunnelsen och bringade Guds folk inför frågan: »Pröven eder om i stån i tron». Förkunnelsen undervisade om hur vandringen i tro bringar fasthet åt det kristna livet och stabiliserar känslan och lägger den under trons lydnad. Ja, underbart har Herren varit med i kampen för frigörandet av bedrövade och sökande själar. Hård har ibland den kampen varit, men det har gått till härlig seger.

Ett par makar som lämnade sig åt Herren Annandag Påsks fm. omtalade, att de under åtta år burit på känslan från ett sammanträffande under ett möte i Borlänge, där jag nödgat dem söka Herren, men som ej då blev av. Tänk att det behövdes åtta år för att detta utsäde skulle mogna till skörd. Men hur underbart att Gud själv vakar över sitt arbete, och vi ha endast att gå och göra som Han säger. Pris ske Gud!

Nattvardsgången Långfredagen, då past. Wankvist var med, och sånggudstjänsten söndagen den 11 april blevo dyrbara stunder inför Herrens ansikte. Den senare som var besökt av mycket folk kännetecknades av stor andlig gripenhet. Ja, själarna voro djupt berörda av Guds Helige Ande. Gud använde den stora sångarskaran till sitt namns förhärligande. I övrigt har dessa kära medlemmar och vänner varit trogna som guld, och uthålliga i denna sin gärning och därigenom blivit till rik välsignelse.

Mötet med nyfrälsta och troende den 13 april var underbart. En kärlekens och fridens ande förenade de troende från olika läger, och när de nyomvända inbjödos till altarrunden för mottagande av välsignelse under händers påläggning, kommo alla med fram så att det blev två ringar av vilken den yttersta omslöt de nyomvända. Föräldrar lågo vid sidan av sina barn och vänner vid sidan av vänner som blivit frälsta. Det var jubel och bön, och en stilla fridens ande, vilade över oss. Herren Jesus hade även ett särskilt budskap till uppmuntran för sina kära.

C. F. Israelsson.

För AFRIKA.

Till undertecknad kan vid vilken tid på året som helst sändas nedanstående gagneliga saker för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika: Gammalt linne, tygstuvar, nya och gamla kläder, även underkläder. Babykläder, lakan, örngott, kuddvar, bolstervar, täcken, filtar, herrhattar, mössor för barn, näsdukar. Blyertspennor, stålpennor, pennstift, griffeltavlor och grifflar, små speglar, notesböcker, skrivpapper och kuvert. Tvålar och leksaker m. m. Allt gammalt bör rengöras och tvättas. Vill någon giva ett bidrag till frakten mottages även detta med tacksamhet. Skriv Edert namn och adress jämte en hälsning och ett bibelord och sätt på sakerna. Ej några långa brev. Är något avsett för någon särskild så angiv detta vid Edert namn.

C. F. Israelsson.

Tryckbokstäver.

Om det finnes någon, som har tillgång på, å sidan 43 omskrivna tryckbokstäver eller kan anskaffa dem som gåva till Syster Ruth, så kan dessa sändas till utgivaren av denna tidning.

RESTURER

i evangelii och afrikabokens intresse.

Skutskär 12. Karlholm 13. Västerås 15—16. Lindesberg 17—18. Hallstahammar 19. Stockholm: St. Paul 20—23 fm. Trefaldighet 21—23 em.

Herren är med och giver seger för sitt namns skull.

C. F. I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Juni 1937. Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Medan Han bad.

Luk. 3: 21 — 23.

Huru underbar framträder icke Jesus för våra blickar uti denna evangelistens skildring! Han står där, som den sanne bedjaren vilken trätt in på lydnadsvägen för att utföra sin Faders vilja. Himlen öppnar sig och sedan står den öppen för alla sanna bedjare, sanna Jesu efterföljare. Stefanus såg även himmelen öppen Apg. 7: 50, så ock Petrus 10: 11 och Johannes Upb. 19: 11. Jesus säger att så skulle det bli Joh. 1: 51. Ned från en öppnad himmel sänker sig den Helige Ande över Jesus.

Att Jesus vid detta tillfälle blev delaktig av, eller döpt i Helig Ande, var därför att han, frigjord från mänskliga meningar och tankar, hade sin umgängelse helt med Gud. Hans enda uppgift i såväl vattendopet som Andens dop var att inviga sitt liv åt Guds rättfärdighets krav och kärleks vilja, som var att återlösa släktet från fördömelsedomen Matt. 3: 13 - 15, Rom. 3: 24 - 25, 5: 15 - 19. Han var således fullkomligt fri i sin handling, fri från tanken på proselytskap.

Det blir alltid underbara upplevelser för den själ som står i sann bönefõrbindelse med Gud, sin Fader. En öppen himmel välver sig över den, och den andliga världens milda gestalt, den Helige Ande, sänker sig ned över en sådan själ, givande den vittnesbördet om Faderns välbehag. O, underbara salighet!

Det blev vid detta tillfälle, som då Gud uttalade sitt första ord: »Varde ljus», Guds röst hördes. Den Helige Ande har en underbar förmåga att locka fram Guds hjärtetankar, särskilt då det finns resonans från en sann bönesjäl. Röstens ord från den öppnade himlen, hänvisar till det stora andliga adelskapet, som Jesus ägde. »Du är min son». Jesu sonförhållande hade ej förändrats, med det att han blev iklädd syndig människogestalt. Häri ligger försoningens stora hemlighet; en syndares fulla återförening med Gud. Vad synden åtskilde det förenar Kristus, så att det åter kan skrivas, som säges i slutet av Jesu släktregister: »Son av Adam, som var son av Gud».

Rösten som höres erkänner, att den funnit hos Jesus det högsta den sökte; en älskad Son som var Honom till behag. O, underbara sanning, underbara verklighet. Det förlorade barnaskapet fås tillbaka med Jesus. »Henne som jag icke älskade, skall jag kalla min älskade — de skola kallas den levande Gudens barn» Rom. 9: 25 - 26. En vandring på jorden med förnimmelsen och vittnesbördet i hjärtat, att du är Guds älskade, ägande Hans välbehag, är det högsta av salighet

du kan komma fram till här.

Käre vän, är du en bönesjäl. Att du täres av orolig längtan efter att bliva det, förstår jag. Ofta har du frågat och undrat huru detta skall bliva möjligt, ty du har försökt om och om igen. Ibland synes du ha varit där, men så stötte något oväntat till, och så var bönelivet stört och oron kom tillbaka. Minns att Jesus genom sin bön öppnade himlen. Den kampen behöver ej du ha. Du får bedja under en öppnad himmel. Börja om igen. Förnya förbundet med Gud. Gå in på Hans viljas väg. Bed till dess du erfar att du står under den öppnade himlen. Till dess du hör rösten, och förnimmer hur ditt hjärta flödar över av tacksägelse. Känn icke efter utan tacka Gud i tro på löftet, och du skall snart finna Guds väg fram till välsignelse. Anden sänker sig ned över dig. Du hör rösten från en öppnad himmel, som talar om sonskap och välbehag, och Anden får du som pant därpå 2 Kor. 1: 20-22. O, underbara skatt! O, översvinneliga rikedom! Inte vill du vara utan denna underbara salighet. Kasta köttets klädnad av. Gå i tro in i Guds vilja, bliv en bönesjäl. Vägen därtill har Jesus visat dig, gå den och du skall få Guds erkännande. Människors erkännande gör endast hjärtat oroligt. Guds erkännande giver underbar salighet.

Omedelbart efter denna Jesu erfarenhet vid 30 års ålder, började han sitt verk, sin försoningsmission för det fallna släktet. Det är med samma erfarenheter vi bliva dugliggjorda till utförande av evangeli stora verk som överlämnats åt nya förbundets heliga prästerskap. Det blir bön under en öppnad himmel. Upplevat dop i Helig Ande och därmed åtföljande vittnesbörd om barnaskapet och Guds välbehag. O, Gud, må snart en stor skara av dessa invigda själar träda fram på verksamhetsfältet. Gud vill det. Vill du?

C. F. I-n.

Till våra vänner.

Till våra vänner och medhjälpares i missionsarbetet för Afrika, glädje och uppmuntran, kan meddelas att det nu synes bliva möjligt att en Syster kommer att sändas ut till Syster Ruth Hansons hjälp, på grund av de medel som influtit genom boken "För Jesus och Afrika". Troligen kan mera sägas därom i nästa nummer av A. F. och i Svenska Sändebudet.

På grund av Syster Ruths uttalade önskan om erhållande av någon utrustning som kunde sändas med denna Syster, göres härmed en förteckning av denna: Två par blå overals, ett par vita d:o. Tunnare ylleкläder. En tjock och en tunnare yllekofta. Strumpor i ljusare färger. En ny eller en i gott stånd varande reseskrivmaskin. Två resårbäddar; dessa senare anskaffas av mig till inköpspris. Penningebidrag till omnämnda saker tages emot med tacksamhet.

Varor och bidrag torde vänligen sändas undertecknad om möjligt till den 15 aug.

Se vidare uppropet "För Afrika" denna tidning.

C. F. Israelsson.

Jamaica.

Mandeville, mars 16. 1937.

Käre Broder, »Okända och dock

kända».

Innerligt tack för Edert brev. Det var något nytt och ovanligt att få ett brev från Eder, tusen tack!

Jag har i många år sett broders namn i S. S-budet, och det har glatt mig att Ni varit ute i Herrens verk en längre tid och fortfarande är detsamma. Är glad att höra att Ni tager del i Herrens verk bland hedningarna i mörka Afrika. *Bed, Giv* och *Gå*, ett av dessa tre saker kan varje kristen göra, och så bringa evangelium till de döende i en mörk värld.

Vi har haft mycket med influensa under de senaste månaderna, och även jag var sjuk därav i två veckor, också lunginflammation har härskat svårt, och många har gått ur tiden genom denna sjukdom. Huru skönt att vara frälst och redo att flytta upp när Herren kallar!

Det skulle vara kärt att besöka det älskade Sverige, och möta gamla vänner, men vägen är lång och kostbar, och när man blir äldre och arbetet är tryckande, så har man ej lust till resor.

Jag skulle nog skriva om arbetet här ute, men det får vara till en annan gång, «om Herren dröjer». Ja, vi väntar Honom varje dag, och han kommer först för bruden, då vi ryckas bort att möta Honom i skyn. Det är skönt att älska Hans uppenbarelse. »Och som Han for, Han komma skall». Halleluja!

Min goda maka förenar sig med mig uti många hälsningar.

Bed för kinesernas frälsning.

Eder i Hans kärlek och gemenskap

F. A. Christopherson.

BREV - VITTNESBÖRD.

»Jag gläder mig så, ja mer än någonsin förr, över solen. Jag har ju även fönstret mot solen, så jag kan följa hennes gång, både när den sänker sig och stiger högre och högre. Ja, hon är majestätisk i härlighet och kraft. Detta leder tanken till Rättfärdighetens sol, som gått upp med salighet och läkedom under sina vingar. Ja, tänk vad Gud har åstadkommit! O ja, Han är själv det eviga ljuset från vilken allt ljus utstrålar. Det skulle egentligen ej behöva bli töknigt i ens inre värld, när detta ljus lyser så klart, som det gör. Ibland tyckes det mig, som om allt vore upplyst av Guds underbara ljus, och då tänker jag, att det knappast skulle kunna bli mera töcknigt och osäkert. Då förnimmes en så underbar trygghet, men så rätt som det är, kan det kännas, som det började gunga igen. Då höjer Satan sin röst till motsägelser, men det håller att vila vid ordet.

Det är underbart att göra sina önskningar och begär kunniga inför Gud. Kan ibland under arbetet ej ha Gud i sikte såsom jag ville. Tankarna vill gå över till så mycket annat, men så kommer Anden mig till hjälp och för mig tillbaka. Ibland får jag liksom andligen kämpa för att kunna utföra mitt jordiska arbete. Jag känner mig vanmäktig, men vet mig dock stå under Guds vård och uppsikt. Han känner mitt begär, och då får man under allt vila i trygghet.»

För AFRIKA.

Till undertecknad kan vid vilken tid på året som helst sändas nedanstående gagneliga saker för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika: Gammalt linne, tygstuvar, nya och gamla kläder, även underkläder. Babykläder, lakan, örngott, kuddvar, bolstervar, täcken, filtar, herrhattar, mössor för barn, näsdukar. Blyertspennor, stålpennor, pennstift, griffeltavlor och grifflar, små speglar, notesböcker, skrivpapper och kuvert. Tvålar och leksaker m. m. Allt gammalt bör rengöras och tvättas. Vill någon giva ett bidrag till frakten mottages även detta med tacksamhet. Skriv Edert namn och adress jämte en hälsning och ett bibelord och sätt på sakerna. Ej några långa brev. Är något avsett för någon särskild så angiv detta vid Edert namn.

C. F. Israelsson.

Gud trofast är.

C.F.In. C.F Israelsson

Det kan ej ske att hur som helst
Få Andens gåva, bliva frälst
Från allt som hindrar, och bli fri
Att sjunga Kanans melodi.

Kör: Halleluja, Gud trofast är,
Han Anden var och en beskär,
Som Honom tror och tackar blott.
I Andens dop finns ljuvlig lott.

Men alla, som vid korsets fot
Sitt offer lagt förutan knot,
Och där fått smaka jagets död,
De uppstå få till överflöd.

Se, Herrens Ande underbar,
Han alla sina lovat har.
Åt dem, som renat kärl bär fram
Förmedlas Anden av Guds Lamm.

När tid är inne, allt är klart,
Då faller Anden underbart,
Och frid i hjärtat strömmar in,
I Anden döpt blir själ och sinn.

Så bida, vänta vila blott
I tro på löftet, allt blir gott.
Sen kan du sjunga: "Jag det sett,
Min lott den föll i ljuvlighet."

Afrika.

Old Umtali 1. 1. 1937.

Fridshälsning!

Det är nyårsdagens afton, och jag sitter i sjukhuset och väntar på en patient, som jag sänt efter. Jag försökte att komma dit med bilen, men vägen var så dålig, att jag måste vända om. Jag sände sedan fyra män med en bår att hämta honom. Han hade fallit ned från ett grästack, som han höll på att laga.

Ingen jul.

När det gäller det yttre, så hade jag ingen som helst förnimmelse av, att det var jul. Jag har varit så jäktad och haft många omsorger och ingen enda stilla stund. Jag hade så när gråtit då julträdet togs ut, ty jag hade icke ens haft tid att se julljusen brinna. Huru väl är det icke att vi ej behöva vara beroende av de yttre tingen, även då det gäller julhögtiden. Mitt i all brådska har Gud talat till mig och varit mig mycket nära. Ofta står det för mig, hur underbart Gud ändå leder. Mitt i all jäkt tillföres mig stor frid, så det går att stå lugn mitt i stormen.

Svårt lidande.

Jag nämnde visst om i mitt sista brev hur Mr O' Farell blev sjuk under

viker han ej därifrån när han blir gammal. Ordsp. 22: 6.

konferensen och måste opereras. Allt gick väl och han blev utskriven julafton. Vi blevo alla glada över att han kunde få fira julafton med oss. På morgonen hade han känt ett stygn i sidan men fäste sig ej vidare därvid. Strax innan han skulle resa förnam han det åter, och läkaren undersökte honom, men fann ej något fel i lungor eller njurar, men han kände sig likväl mycket trött. Vi bäddade ned honom och han fick massage. Han somnade en stund men vaknade med de fruktansvärdaste plågor, vilka varade hela natten och hela juldagen och natten därpå. Jag fick Mr Murphree att köra in till Umtali för att hämta läkaren, men han var ute i anledning av ett svårt olycksfall, 90 eng. mil borta, så jag måste då försöka göra det bästa möjliga. Lunginflammationen blev hävd, men då inställde sig en förfärlig attack av malariafeber. Han var mycket sjuk.

Med glädje hjälpa andra.

På juldagen fingo vi in fem med difteri, den fruktade barnsjukdomen. Så till sist juldagens afton kom en missionär - en lärarinna - till mig och grät. Hon hade en gränslös värk. Det är riktigt rörande att se henne, trots värken hon känner, gå omkring och utföra sitt arbete och med glädje söka hjälpa andra.

Under det jag gått omkring och skött om de sjuka och deltagit med dem i deras plågor, sorger och behov, och varit upptagen från morgon till kväll i att giva ut av mig själv, har Gud talat till mig om hur han leder människors barn. Jag kan se hur Han fostrar mig dag för dag, och tömmer ut mig själv för att kunna ifylla av sin helighet, renhet och godhet.

8. 1. 37.

Repetitionskurs.

Jag har en sammanhängande oreda av dag och natt, de äro så sammanblandade. Jag sover en stund här och en annan stund där, ty även ett av missionärernas barn är sjukt.

Vi har även inne ett 60-tal lärare på en repetitionskurs. Jag har hand om undervisningen i hygien. Vi ha just utgivit nya lektioner i detta ämne, avsedda för kraalerna (negerbyarna). För att göra dessa bättre förstådda gå vi igenom dessa lektioner här. Det är 36 lektioner för året. Jag har arbetat på dessa ibland om nätterna, då jag ändå måste vaka. Det är vårt hopp att vi även på detta sätt bättre skall kunna nå massorna i kraalerna.

11. 1. 37.

Sång och bön.

Det gick inte att avsluta brevet, som jag tänkte, men som en missionärspojke går in till Umtali i dag skall jag nu avsluta det. Just nu hör jag sång från sjukhuset. Alice håller bönestund med patienterna varje f. m. Det låter gott att höra bön och sång, ty det är många som där bära på lidande.

Årsrapporten till Guvernementet, redovisningar och dylikt ligger nu och väntar. Hur underbart att jag får vara så frisk. Det kan nog förstås hur tacksam jag är, hur full av glädje. Då går det lätt att ge ut av sig själv till andra. Jag ser med glädje hur Gud välsignar arbetet. Även då det ibland ser hopplöst ut vänder sjukdomen sig helt plötsligt, och av de många tusen som komma till oss, ha vi jämförelsevis få dödsfall. Detta är ej beroende på vår skicklighet utan endast på Guds nåd, välsignelse och kraft vilket gör att det går till seger. Så vi måste säga som Paulus: om vi vill berömma oss, så få vi göra det på grund av vår svaghet, på det att Guds kraft skall bliva synbar.

Tankar.

Detta brev handlar uteslutande om

sjukdom, ty vi haft denna atmosfär omkring oss så länge, ja dagligen. Ofta kommer det till mig huru Jesus lämnade denna jord med många sjuka efter sig. Inte alla voro helade, inte alla voro frälsta. Han lämnade mycken nöd och sjukdom efter sig, men likväl är Hans verk fullbordat. Det har blivit allt mer tydligt för mig, att det ej är massarbetet som är det avgörande, utan halten i de dagliga händelserna.

Ett nytt år! Huru gott att veta Gud aldrig förändras, och vi få taga en dag i sänder. Jag längtar ännu mer efter helighet och godhet, ty det är så mycket annat som förgår, så mycket som förändras. Helighet förbliver. Det ligger nog icke så mycket av värde i tanken på vad jorden kan ge oss i framtiden, utan fastmer i vad vi kan giva framtiden, men också det, att veta vems hand det är som leder oss.

Hälsning.

Hälsa vännerna. Jag tänker ofta på dem och beder för dem och jag tror, nej, jag vet, att de även göra detsamma för mig. Det kommer en dag då vi skola glömma möda och arbete och bekymmer, och då få vi vila ut och glädjas över, att vi fått vara med i arbetet.

Ruth.

Sumatra.

Kisaran den 5 april 1937.

Strömstadsbrevet kom som en frisk fläkt från Norden. Tack! Med glädje skriver jag i dag några rader.

Härute glädjas vi över att Egon hade en välsignad tid i Sverige. Nu vänta vi med iver på hans ankomst. Vi behöva dem mer än väl, ty arbetet är mycket. Om någon månad kommer jag att övertaga ännu en krets med ett tiotal församlingar. Detta betyder att en man kommer att bli tvungen taga hand om vad som förr sköttes av tre missionärer. Jag har redan nu två kretsar: Kisaran och Rantau Prapat, och så kommer därtill Tebing Tinggi, vilket är beläget ungefär 80 km. härifrån. Vi arbeta förstås gärna, men äro på samma gång ledsna över att Kyrkan ej skall vara i stånd att sända hjälp, då hjälp så väl behöves. Herren ger oss dock styrka för varje dag. Ibland äro vi en smula »nere» men man kan ju inte slippa undan allt i detta varma klimat. F. n. ha vi oerhört varmt. Det varmaste vi haft sedan jag kom till Sumatra.

Ragnar Alm.

Bibeln och ett lass hö.

Wicliffe upptäckte bibelns värde i en tid, då det engelska folkets sinnen voro häftigt upprörda. Och han ansåg denna bok som botemedlet för den dåvarande tidens sjukdom. Det fanns ingen bibel på engelska språket på hans tid, och han förstod, att vad England behövde var, att en öppen bibel sattes i händerna på dess folk. Trots häftigt motstånd översatte han därför bibeln till engelska språket, så att andra skulle kunna lära känna denna bok, som kan förändra människans liv. Ja, så högt älskade han bibeln, att han vågade sitt eget liv för dess frihet.

Och folket värderade den underbara boken. »En betydande summa betalades för några få sidor av manuskriptet - ett lass hö lämnades som betalning för att få läsa den en timme om dagen.» Det är gripande att höra om en viss Alice Collins, som blev kallad till olika platser för att återgiva de tio buden och andra delar av bibeln, som hon lärt utantill. Folket hungrade efter Guds ord.

Det var icke endast svårt att få till-

gång till bibeln, men var och en, som studerade den, gjorde det under stor fientlighet. »Gud hjälpe oss,» lyder bönen i förordet till Wicliffes bibel, »att lära känna och bevara ditt heliga ord och att med glädje lida något för dess skull.» Denna bön blev ej obesvarad. Många, som läste bibeln, blevo brända med boken bunden kring halsen, män och kvinnor avrättades, därför att de lärt sina barn de tio budden och Herrens bön på engelska. Barnen tvingades att tända bålet under sina föräldrar. Anhängarna av Wicliffes bannlysta bibel nedskötos, som om de varit vilda djur, och ändå läste folket bibeln. De vågade sina liv, och ville hellre dö än lämna bibeln, ty de hade lärt känna och älska den.

M. E. A.

De eviga straffen.

Vid ett samtal i ett hem med en medelålders man, kommo vi in på de eviga straffen. Han hade varit frälst, men åter gått tillbaka till världen. Han stod under inflytelse av Russels av sanning och lögn sammanblandade lära. Han ansåg denna lära vara riktig med avseende på de eviga straffen, Hur skulle en rättvis och kärleksfull Gud kunna evigt straffa de människor som han har skapat? Jag frågade, om folkens representanter, som stifta lagar i Sverige för straff för brottslingar, böra anklagas för orättvisa? Det är väl inte deras eller domarens fel att brottslingen får sitt straff? Han svarade: «Om Ni har en son, som berett Eder mycken sorg, nog skulle Ni använda all er makt att rädda honom?» Ja, det skulle jag göra. Men vilka maktmedel kunde jag då använda? Jo, endast tvenne: kärlekens milda makt, och agans stränga makt. När jag så använt dessa utan att de gagnat, så var intet annat att göra än låta sonen gå sin egen väg till fördärv för honom själv. Jo, en sak kunde göras: innestänga honom så att han ej mera kunde skada sig själv eller andra. Så handlar också Gud. Han använder samma maktmedel: «kärlek med eller utan aga», för att rädda syndaren eller sina sorgebarn. Men i många fall hjälper ej dessa handlingssätt, och då har syndaren valt det eviga straffet: han innestänges.

Hånet som Rusellianarna använder mot den frikyrkliga förkunnelsen, är ett hån emot bibeln och Kristi ord, när de t. ex. på den vita duken visar ett eldhav vari levande människor kastas ned och sedan säga: «Sådan ser de frikyrkliga predikanternas Gud ut!» Ja, sade han det är nog så, och jag har själv sett den bilden. Jag sade åter, att det var ett hån mot Guds ord, och frågade om han sett att det stod så i bibeln? Det hade han inte. Jag visade honom det i Upp. 20: 7-15, 21: 8, Matt. 25: 41, och fick han själv läsa en del därav. Han sade då: «Men detta är ju efter det tusenåriga riket.» «Ja ändå?» sade jag. Han sade: «Men då har ju dessa fått tid att bättra sig, om de velat. «Jag sade att under mellantillståndet gives ingen bättring, enligt Jesu ord om den rike mannen Luk. 16: 24-31.

Med detta avslutades vårt samtal och jag inbjöd honom till mötet på kvällen. Han kom, och dagen efter invigde han sitt liv åt Gud. Visserligen var hans framställning mest en oppositionsyttring, men samtalet hade dock löst honom från inflytelserna från denna förfärliga villolära. Gud vare tack för Hans övervinnande makt.

Seriemöten.

Forts.

Åby-Torsång.

Mötena i Kyna ha även krönts med rik välsignelse, och flera ha där sökt

Herren. Vännerna Anderssons äro trogna i sin gärning och ställer både lokal och bil till verksamhetens förfogande. De äro till stor glädje för arbetet.

Fru Anna Levini gjorde oss, med past. Wanqvists samtycke, även ett besök, som blev till rik välsignelse, och mötet var talrikt besökt.

Ett möte har även hållits i Ovandals missionshus, som välvilligt ställts till vårt förfogande. Rätt många ungdomar kommo för att lyssna till ordet. Musikföreningen deltog med sång och friska vittnesbörd. Efteråt bjöd vännerna på kaffe med dopp, även detta en kärlekshandling. Det är dyrbart när troende vänner från olika grupper trivas med varandra.

Ja, kärleken och endräkten synes allt mer växa fram bland de troende som samlas, vilket bådar gott för framtiden.

Broder Arthur Karlsson är en trogen vingårdsarbetare och hans kära hem en gästfri boning för Herrens vänner.

Både min son och jag har haft den stora förmånen att gästa vännerna Berglunds hem i Fjäkelmyra, där vi haft det så bra att det blev känsligt lämna dem. Med villighet och glädje har br. Berglund erbjudit oss sin bil såväl för resor till mötesplatserna, som för besök till avlägsna vänner och nyomvända. Själv körde han flera gånger och hämtade gamla vänner, som bodde långt borta, för att de skulle kunna vara med vid nattvardsgången Långfredagen. Men så har också Gud, som han sade, rikligen betalt dem därför, i det att deras dotter och hennes man under denna tid funnit sin Frälsare. Det är en glädje att bevittna dessa nyomvändas frimodighet och nitälskan att få andra med på vägen. Därtill har ju även kommit en förnyelsens våg över många av de troende.

Må nu Herren i fortsättningen få se sitt folk vakande och mottagliga för kärlekens rika flöden, då blir den segerfirande skaran ännu större och trons verksamhet underbar, med eller utan känslor. Härliga segerbyten skola då läggas ned för vår store Mästares fötter.

Ornäs.

Mötena som höllos här tiden 13 - 20 april voro även dyrbara. Rätt mycket folk samlades och vänner från Åby-Torsång jämte pastor Wanqvist med fru och Helge Israelsson medverkade. En ung man böjde sig för Herren. Glädjande var att se så många unga män ganska stillsamt lyssnande till ordet.

Åby-Torsång.

Efter mötena i Ornäs fortsatte mötena här då Gud ytterligare var oss nära med Andens kraft. Avslutningsmötena, söndagen den 2 maj, blevo minnesrika. Efter förmiddags-gudstjänsten intogos fem vänner i församlingsgemenskap, och sedan firades Herrens dödsåminnelse, då 25 deltogo däri. Det var en underbar stund inför Herrens ansikte. Övriga möten kännetecknades av Guds väckande Andes närvaro.

Så vile Herrens Ande i fortsättningen över sin lilla klena plantering.

Kära hälsningar till mina medarbetare, vänner och förebedjare.

C. F. Israelsson.

PORTUGISISKA AFRIKA.

Missionär Syster Ester Björk, som hemkommit från sitt arbetsfält i Kambini i Portugisiska Afrika, för att vila och hämta förnyade krafter, hälsa vi, alla »Andliga Fläktars» läsare, *välkommen hem!*

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Juli 1937. Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Han vände tillbaka.

Luk. 4: 1 — 2.

Det är en märklig Andens ledning som uppenbarar sig för våra blickar uti Jesu första erfarenhet ute på Guds viljas väg. Något som den naturliga människan ogärna går med på.

Döpt och fylld av Helig Ande, vänder Jesus tillbaka till sin fädernebygd. Men kommen dit, får Han ej stanna där eller då begynna sin verksamhet, den Gud sänt honom att utföra. Han fördes först genom den Helige Ande omkring i öknen, och efter fyrtio dagar möter han en förfärande motsats till vad Han erfarit vid Jordan.

På Guds viljas väg.

Det hade ej varit att undra på, om Han hade önskat stanna kvar vid Jordan för att där under några dagar få njuta av den underbara upplevelsen av Helig andekraft och Guds välbehag om Han velat göra som Petrus på förklaringsberget; byggt sig en hydda vid Jordans strand för att i denna begrunda Guds ljuvlighet och njuta av känslan behag. Men Andens verksamhet i Hans inre bjöd Honom att gå, först till sin hembygd och sedan vidare under Andens ledning på Guds viljas väg, ut i öknen.

En som verkligt upplevat Andens kraft, kan icke nöja sig med att stänga denna inom sig själv eller i en hydda av mänskliga förordningar och stadgar. Den drives av Andens ut till verkliga livsuppgifter, som Gud fastställt. Men innan dess blir Jordanserfarenheten prövad och genom denna bevisad att den är en oersättlig skatt till hjälp i arbetet. Samtidigt som en sådan person äger en verklig vilja och stilla frid är den ej likgiltig för andras andliga nödställning utan brinner av längtan och kärlek i sin Ande att få utföra det verk som hör Guds rike till.

Ej avfällingens väg.

När Jesus vände tillbaka från Jordan, kan det sägas, att han icke allenast vände tillbaka till sin hembygd, utan även till den värld vari han skulle utföra sitt verk under Andens ledning. Detta är icke avfällingens väg tillbaka till världen, utan fast mer profeten Hesekiels erfarenhet, efter det han varit helt ute i den dubbla strömmen, och kommit tillbaka till stranden som han lämnade, där han får se träd, vilka ej upphöra att bära frukt och vars löv ej förvissna, Hes. 47: 5-7, 18. Jesus ser fram till den dag då ur Hans erfarenhet och livsgärning skall framstå evighetsfrukter i en återlöst hemförlovad helgonskara.

Kommen tillbaka till sin hembygd får Han icke stanna där. Han drives

av Anden ut i öknen. Han skulle prövas genom ett möte med avgrundsanden. Men innan dess gavs Honom fyrtio dagar för fasta, bön och Guds ords betraktande. Det senare kan man förstå av orden »det står skrivet». Upptagen som Han var i sin umgängelse med Gud, skulle han under Andens ledning genom ordet, bättre lära förstå frestarens anfallsplaner.

Frestelsestunder.

Under dessa fyrtio dagar åt Han intet, och då kom frestelsestunden. Satan anknöt sin första frestelse till Hans hungerskänsla. Behovet hos en människa efter tillfredsställelse av det kroppen begär är alltid det, vartill frestaren söker anknyta sina frestelser. Däri kan även inräknas köttets begär efter njutning. Då en andedöpt får sitt andliga sinne mera mottagligt för inflytelser från den osynliga världen än någon annan, förnimmes också fretarens anfall mera starkt än eljest. Så var det även hos Jesus. Därför är det ytterst nödvändigt att taga tid till stillhet inför Herren i enskild bön och inför bibelordet. Då erhålles kunskap om Guds vilja och större insikt om frestarens sätt att fresta.

Guds avsikter.

Guds avsikt med Jesus, att låta Honom under Andens ledning leva in i dessa erfarenheter av fullkomliga motsägelser, var säkerligen den, att Han i denna prövning skulle kunna värdesätta det Han upplevat vid Jordan. Guldet måste prövas i eld, för att ett verkligt värde skall kunna åsättas det, och detta sker i förhållande till eldens styrka.

När frestaren möter en kristen utrustad på detta sätt, möter Han sin överman. Att vara uppfylld av Helig Ande, är liktydigt med att det gudomliga har undanträngt det sinnliga och den köttsliga och gamla naturen. När sedan frestaren kommer och visar på vägar och sätt varigenom kroppens och köttets behov kan tillfredställas, äger ej detta den största betydelsen, utan endast det som »står skrivet».

Man har lärt förstå att Gud ordnar allt på bästa sätt, så även i denna sak. När frestaren blivet avvisad kommo änglar och betjänade Jesus. På samma sätt bliver det för oss i frestelsestunderna, då vi hålla oss till ordet och bönen.

Forts. C. F. I-n.

FÖRBÖNENS MAKT.

Vid ett verk var det en förman, som ständigt använda svordomar i sitt arbete. Hans hustru, som blivit frälst, hade tillsammans med sina vänner tagit honom som särskilt böneämne. En dag kom en s. k. fritänkare till honom och sade: »Jag är ingen religiös människa, och tror ej på någon Gud, men jag tycker ändå att det hörs så förfärligt illa, när du svär på det sätt, som du gör. Försök lägg bort detta. En annan dag kom en annan och sade: »Vet du, jag tycker du borde sluta npp med att svära som du gör. Jag är visserligen icke frireligiös, men tror likväl på en Gud och jag tycker det ryser inom mig, då jag hör du åkallar djävulen, som du gör.» Dessa förmaningar verkade, och utgjorde ett bevis på bönesvar.

Efter några månader besöktes åter denna plats. En dag blev pastorn med fru och jag inbjudna till middag i den omnämda familjens hem vid mannens middagstimma. Innan han kom, frågade jag hustrun om hon förmärkt någon förändring hos honom, men hon svarade: »Ingen vidare.» När vi hade ätit, men under det vi ännu sutto vid bordet, framkastade jag den tanken, att vi borde gå ned på våra knän och tacka Gud. Det var ett djärvt förslag, men det var Guds ledning och väg. Vi föllo alla på knä och bådo alla som voro frälsta. Se-

dan sade jag: »Broder A. bed också Ni till Gud.» »Efter några sekunders tystnad började han bedja, och blev frälst. Det kom så överraskande för oss alla. men vi prisade Gud för detta bönesvar. Allt hade skett på ringare än en timma, för oss att synas. O, underbara nåd!

Han gick nu som en frälst människa till sitt arbete igen, och på kvällen var han på våra möten för första gången. Jag bad honom avlägga ett vittnesbörd om sin frälsning, men han ville att en kamrat som satt vid hans sida och som varit frälst ett år, skulle göra det först. Men han sade sig ej våga det, och då tänkte han att det gick ej an för honom att göra det.

Vid det sista mötet, som vi hade för troende nyomvända, då ett åttiotal voro närvarande och alla fingo tillfälle säga något om sin Frälsare, stod även denne broder upp och sade: »Vad som egentligen är orsaken till att jag är frälst, kan jag knappast säga då jag ej bevisat några möten, men troligen är det en frukt av förböner. Jag kan säga att jag verkligen är frälst, och därför tackar jag Gud». När han suttit en liten stund och hört på de övrigas vittnesbörd såg jag att han önskade få ett tillfälle till, då jag sade: »Du har svårt att nu sitta tyst, men du får vänta lite till en del andra fått sitt tillfälle. »Då smålog han. Men sedan. när hans stund åter kom, sprang han upp som en pil och med stor hänförelse talade han om Guds kärlek till sig.

Ja, underbar är förbönens makt i evangelii tjänst. *Använd denna nåd, kära nådesyskon, och vi skola skaka världen.* Upb. 8: 1-5, och bliva till välsignelse både för oss själva och andra. Gud svarar på bön, håll därför ut i tro och tacka honom, utan att söka efter tecken på bönesvar. De komma som en överraskning. Pris ske Gud för detta hans visa handlingsätt.

Världens största behov.

Tyndal, som uppträdde omkring 100 år efter Wicliffe, förstod också, att en öppen bibel var Englands största behov. »Det vore mycket bättre för oss att vara utan Guds förordningar än påvens», sade en av hans motståndare. Harmsen reste sig Tryndal och sade med eftertryck: »Jag trotsar påven och alla hans fororodningar, och om Gud bevarar mig, så skall jag en dag göra det möjligt för gossen, som går bakom plogen i England, att känna bibeln bättre, än påven känner den.» Tyndale värderade »böckernas bok» så högt, han beslöt översätta den till modern engelska. Men var kunde han utföra detta arbete? Sedan han sökt efter en plats, erkände han med sorg, att »i hela England fanns intet rum, där han kunde försöka att översätta de heliga skrifterna». Likväl gav han icke upp.Han var villig att t. o. m. gå i landsflyckt, om han blott därmed kunde få bibeln spridd i England. Och han lämnade sitt fädernesland, som han aldrig mer återsåg, för att i främmande land, mitt bland armod, betryck och ständiga faror oavbrutet arbete på bibelns översättning.

M. E. A.

Afrika.

O. U. 12-2 1937.

Fridshälsning.

Har just några minuter, som jag tror lediga. I mitt liv och arbete är tiden så obestämd, ty bäst vi har det stilla och lugnt, så kommer över oss en mängd med omsorger. Dock tackar jag Gud att vi just nu har det lite lugnare, så att jag fått njuta några nätters ostörd vila. Då går det så mycket lättare, även om dagarna ger tyngande arbete.

Våra tyfoidpatienter kryar till sig nu

rätt bra. Det är glädjande se, hur de ihåliga kinderna bli fylligare.

Sedan jag sist skrev har vi haft det rätt sjukligt bland barnen i barnhemmet, och under några nätter och dagar var det verkligen ängsligt. Men de äro nu duktiga igen, leker och äter som vanligt.

Tre nya missionärer.

Vi ha tre nya missionärer, ett ungt par från U. S. A. De äro bägge lärare och kusiner till Mr Muphree. Den tredje är en fransyska och lärarinna, dotter till missionärer inom den Schweitziska kyrkan. Dessa äro nu gamla, men uppehåller arbetet bland portugiser och de svarta i Beira. De utföra ett underbart arbete, och deras tvenne flickor äro i missionens tjänst, den yngre här i O. U. och den äldre i Livingstones gamla mission. Alla dessa har antagits som missionärer av missionsstyrelsen, men de ansvara ej för deras underhåll. Genom att de alla arbetar i skolorna, få de ett särskilt stipendium, och det som fattas får missionsfältet ansvara för. Genom personliga gåvor kommer detta säkert att gå. Vi ha ju i år även fått löfte om att slippa avdrag, och då kunna även vi ge lite till hjälp åt dem.

Hand i hand.

Det är verkligen svårt ibland att veta vad man bör göra. Skolans barnantal växer för varje år och vid årets början säga vi alltid: »I år få vi ej överskrida antalet» , men när de så komma, ivriga som de äro att försöka genom tungt arbete hjälpa till med betalningen, kunna vi ej annat än fästa oss vid deras förtroliga utfästelser, och så slutar det med att vi varje år tar in många flera, än vi ha plats för. Att säga nej, vore detsamma som att sända dem tillbaka till hedendomen. Ju längre jag är i Afrika, ju tydligare ser jag att undervisning och omvändelse måste gå hand i hand.

Åt av barnets gröt.

Man ängslas och förvånas över de svartas stora okunnighet. I går kom en moder på besök och hade med sig ett årsgammalt barn. Vi hade haft dem förut här i flera månader. De voro nu båda illa ute för en svår inflammation. Vi hade, som vi alltid brukar göra, inbjudit dem till middag, och som modern hade en lång väg att gå tillbaka hem, bad jag en av flickorna att koka gröt till barnet och sedan lägga lite i en flaska som barnet kunde få av under vägen. När jag sedan gick ut för att säga farväl till dem och be dem skynda sig, därför att de hade lång väg, fick jag se att en av våra patienter satt och åt av barnets gröt. Denna kvinna har spår av spetälska och är behäftad med svår syfilis. Hon åt från barnets flaska, och med barnets sked. Jag frågade henne, varför hon gjorde så, och om hon var hungrig, så kunde hon blott säga ifrån, så skulle hon få mat. Okunnigheten och tanklösheten är förfärligt stor bland de svarta. Ibland blir man frestad till missmod. Men då känner jag att vi måste arbeta ännu mera än förut, undervisa mera och lägga in all kraft vi äga, ty det är så oändligt lite vi kunna göra, när det gäller att lyfta upp dem. Det är här vi behöva all Guds nåd, kärlek, uthållighet och tålamod för att icke behöva tröttna.

Inga avstånd.

Jag har tänkt på edra möten och vännerna, och med tankarna har böner sänts upp till Gud. Det är underbart att inför Gud utplånas avstånden, så att Han är oss lika nära här i Afrika, som Er i Sverige. Orsaken till att Gud har så lite rum i hjärtana och att de äga så liten kraft, är icke det, att kraftkällan sinat ut, utan det

och icke till det som är på jorden. Kol. 3: 2.

att hjärtat är så fullt av mycket annat. O, vad jag ibland gripes av nöd för Sveriges folks frälsning. Det driver mig ned ibland på knä.

Tolv goda brev.

Det är nu söndags em. Har varit ute i sjukhuset och samtalat med de sjuka, och har nu en liten stund igen innan aftonbönen. Vi har Mr. Mupree i bädd med feber, och de två nya missionärerna Mr. och Mrs. Huie blevo sjuka i fredags med hudutslag. Troligen ha de fått denna från Mangesfrukten. Frun är isynnerhet mycket dålig och har hög feber. Vi hoppas dock att allt är av övergående art.

Jag hade en del goda brev i går. Det är verkligen underbart vad kraft och glädje som kan tillföras en genom goda, kärleksfulla brev. Våra vänner äro verkligen mycket goda. Mitt hjärta är fyllt av kärlek till dem och tacksägelse och tårar blandar sig tillsammans. Jag fick tolv brev från Sverige. Det enda jag kan göra, för att visa hur oändligt kärt och högt jag sätter dem, är att i allt, ja, i den minsta småsak söka vara deras sändebud till Afrikas folk. Då går arbetet lätt och glädje tillföres hjärtat. Jag vill vara med när mina kära vänner få se och höra våra frälsta negrer.

Jag längtar.

Ibland längtar jag så obeskrivligt efter eder alla, men så tänker jag på hur Jesus var utan mycket av det som vi människor sätta högt. Då fylles mitt hjärta med frid. Jesus gick här för att behaga sin Fader och då bör jag följa Hans fotspår. Ja, jag kan av uppriktigt hjärta säga, att det är min lust att behaga min himmelske Fader i liv och i handling.

Jag hoppas att Syster Ruth kommer hit, men Gud må dock leda det enligt sin väg. Jag å min sida vill vara trogen tills vägen öppnas.

Vår vattentank.

Jag höll på att gråta när flickorna häromdagen förstörde vår stora vattentank. Vi ha en inmurad järntank, som rymmer 80 gallons, i den värmer vi allt vårt vatten som behövs, och under den bränna vi upp allt avskräde som kan brännas. Jag har en gosse som brukar att se efter så vattnet blir hett. Nu hade en dag en grupp flickor fått hand om att göra rent utanför där patienterna vistas under dagen. Där var bl. a. en rutten trässtubbe som jag bad dem taga bort. Den var för stor att gå in under pannan, men de sökte ändå få den dit. En av flickorna tog en stor tung träpåle och slog och slog till dess den gick in, men då gick den rätt in genom pannan och vattnet rusade ut. Nu måste vi värma allt vårt vatten i så mycket annat vi kan få tag i, men det förslår aldrig. Vi fick denna tank så billigt, den kostade endast pund 7, 10. tror jag det var. En ny kan vi få för mindre än pund 12. 0. 0. -15. 0. 0. Återigen är det deras stora okunnighet om tingens värde, som gör att man ständigt måste vara med dem och se och tänka för dem. Jag kände mig för ett par minuter riktigt sjuk, när jag såg det heta vattnet rinna ut, därför att jag visste huru väl vi behövde det överallt, och jag tänkte på vad vi nu skulle taga oss till. Men så tänkte jag åter på, huru många läxor jag själv fått lära genom misstagen, som jag gjort, men huru dessa hjälpt mig längre fram. Då fylldes mitt hjärta med kärlek mot de felande. Jag sörjer naturligtvis över förlusten, ty mycket arbete blir nu försvårat, tills vi få en ny tank (panna).

Tackar Gud.

Jag kan ej annat än tacka Gud för hälsa och krafter. Det är underbart, hur varje ny dag, kommer med ny

Buddhist-missionen.

Den första Svenska kongressen av buddhistmissionen har hållits i Församlingshuset i Råå 17-22 juni d. å. Deltagarna i denna, som uppgått till ett åttiotal, kommo från de tre länderna Sverige, Norge och Danmark, och flera av dem tillhörde frikyrkliga kretsar. Hemmen i Råå ha välvilligt öppnats till bostäder för de besökande.

En norsk missionär inom Lutherska kyrkan, Pastor K. L. Reichelt har varit det synliga medel, som Gud använt att påbörja denna mission år 1922. Han har också varit den egentlige huvudtalaren under kongressen, och hans föredrag har åhörts med stort intresse.

Buddhistmissionens uppgift, sade talaren, är att möta den vaknande kinesiska läraren, buddhistmunkarnas andliga och politiska spörsmål. Gud har på ett underbart sätt öppnat vägen för oss i detta arbete. Arbetet har huvudsakligen varit förlagt till brodershemmet på berget Tao Fong Shan men på senare tiden ha vi även sträkt ut det till städer omkring. I närheten av Shanghai ligger en gammal, i Kinas historia bemärkt plats, Hang-chon, en gång Kinas huvudstad. Länge närde man önskan att få öppna mission i denna stad, och så skedde genom med verkan av en läkare vid namn Sturtan, som fortfarande är av stor betydelse för missionsverksamheten.

Den politiska ledaren Shang Kai Shek har sett välvilligt på missonens arbete, vilket betydligt underlättat detsamma.

Från Sin gin si, "klostret under andarnas skugga" , kom bud från 10 munkar, som bådo om ett möte med missionär Reichelt. När han anlände, fördes han genom en mångfalld av labyrinter upp på en vind, där grunden till nya utposter lades. Stort hopp sätter man till en fint bildad kines, f.d. redaktör, som genomgått svåra själsstrider och lidit mycket av världens vrånghet men som nu genomgår utbildning vid broderhemmet.

På otaliga håll i Kina väntar man att missionen skall öppna utposter. Men området är av jättelikt omfång och arbetarna äro trots allt få. Lamareligionen, som på sina håll omsluter allt religiöst, politiskt och kulturellt liv, möter som en oöverstiglig mur. Den kines som, där denna religion är förhärskande, bryter sig därutur, ställer sig därigenom helt utanför samhället. Men vi hoppas att den dag skall komma då även denna mur skall öppna en port för missionen. Många innanför densamma önska att få uppleva vad som en omvänd kines torde ha känt då han glädjestrålande yttrade: "Nu har det kommit realitet in i mitt liv, ty nu vet jag att solen skall lysa däröver".

Må Gud även bistå dessa sina vittnen med den kraft och uthållighet som behöves och låt oss även ha denna mission i åtanke inför Gud i bön. "En rättfärdig mans bön förmår mycket, där den är i verksamhet".

---

kraft, så att jag orkar vara med. Ibland har jag ej tid att vila på em. , men ordnar då att jag går i bädd lite tidigare på kvällen, om patienterna ej behöver mig. Söndags kväll.

Blev avbruten i brevskrivningen. I em. bar en moder till oss ett mycket sjukt barn. Vi ha arbetat med att få ned temperaturen. På grund av krampanfallen har vi haft den lilla i badet mest hela tiden.

O, Vad jag tackar Gud för vårt isskåp. Det har räddat många liv. Den lilla sover nu lugnt, ooh det är tid för mig att krypa i bädd. Gud välsigne dig med sin fullhetsvälsignelse.

Ruth.

INDIEN.

Dora L. Nelson.

Baroda Mars 12, 1937

Edert vänliga brev mottagit, men är jag ledsen över att jag läser svenska så dåligt. Jag kan ej heller skriva så förstålig svenska att jag kan svara eder på detta språk, men hoppas Ni kan få någon som kan översätta det, såvida Ni ej själv kan läsa det. Tack för det blad som Ni sänt. Jag skall försöka sända Eder några bilder och ett meddelande från arbetet här.

Jag hade tänkt sända eder några saker för de fem kr. som Ni sände, men kanske det är bättre sätta in något av dət i arbetet då vi ha en svår finansiell tid. Jag behöver några nya sånger för våra gudstjänster i skolan. Vi ha några nya sångböcker i »Judadati» vilka kommer att användas i vårt missionsarbete.

Pastor C. P. Hill, vår gamle missionär, dog förra måndagens em., efter

10 dagars sjukdom. Han var redo att gå efter ett långt liv av härlig tjänst för det indiska folket. Han var nära 68 år gammal. Hans hustru är, till att synas, den mest underbara personlighet i att kunna taga sin mans död. En läxa att lära för alla kristna och icke kristna.

Må Gud välsigna Eder i arbetet för Hans rike. Vi äro lyckliga i att tjäna Gud bland indiska kvinnor och flickor.

Hälsning från de kristna i Badoda.

Dora L. Nelson.

Till våra vänner.

Till våra vänner och medhjälpares i missionsarbetet för Afrika, glädje och uppmuntran, kan meddelas, att det nu synes bliva möjligt att en Syster kommer att sändas ut till Syster Ruth Hansons hjälp, på grund av de medel som influtit genom boken "För Jesus och Afrika". Troligen kan mera sägas därom i nästa nummer av A. F. och i Svenska Sändebudet.

På grund av Syster Ruths uttalade önskan om erhållande av någon utrustning som kunde sändas med denna Syster, göres härmed en förteckning av denna: Två par blå overals, ett par vita d:o. Tunnare yllekläder. En tjock och en tunnare yllekofta. Strumpor i ljusare färger. En ny eller en i gott stånd varande reseskrivmaskin. Två resårbäddar; dessa senare anskaffas av mig till inköpspris. Penningebidrag till omnämnda saker samt skrivmaskins- och carbonpapper tages emot med tacksamhet.

Varor och bidrag torde vänligen sändas undertecknad om möjligt till den 15 aug. Se vidare uppropet "För Afrika" föreg. tidn.

C. F. Israelsson.

Metodistkyrkans Årskonferens

har hållits i Malmö 30 juni — 5 juli, under ledning av biskop Raymond J. Wade. Omkring 250 pastorer och församlingsombud, representerade cirka 14000 medlemmar, voro närvarande. Rapporterna utvisade att det varit i ekonomiskt hänseende ett gott år, särskilt för inre och yttre missionskassorna. För det andliga arbetet hade året, med dess andliga livaktighet och omvändelser mångenstädes dock ej kunnat fylla de luckor, som uppstått i församlingarna särskilt genom hemförlovningar till den segerfirande församlingen. Meddelandet härom verkade vemodigt på såväl biskop som de församlade, och bönesuckar uppsändes till Gud av många om nåd att under det nya konferensåret stå bättre till Guds förfogande att i hel uppgivenhet för Guds rikes utbredande villigt gå Hans ärende.

Mötena som höllos för inre och Yttre missionen samt K. Y. M. blevo till uppmuntran och glädje. Vid dessa möten talade biskop Wade och biskopinnorna Wade och Flint samt missionärerna Ester Björk, Josef Person och hans dottor Asta m. fl.

Å Yttre missions-kommittens möte beslöts att söka forcera så mycket som var möjligt för att få ut Syster Rosa Rydell såsom medhjälpare åt Syster Ruth Hanson.

Från när och fjärran församlades medlemmar och vänner till högtiden och bland dessa var det också en del, som tänkte på mitt missionsarbete.

Så give Herren seger för sin lilla hjord, vilket ej kommer att ske med mänsklig makt, utan med Herrens Ande.

C. F. I-n.

Sprid boken »För Jesus och Afrika« *du får därigenom skörda rik välsignelse, detta är mångas vittnesbörd.*

BAROMETER
å försålda afrikaböcker 1937.

	1/1	30/6
Ankarsrum	- -	- -
Alingsås	40	- -
Arvika	3	- -
Aarhus	48	- -
Arboga	4	- -
Avesta	10	12
Brooklyn	10	- -
Bergenforsen	- -	- -
Boden	20	- -
Bollnäs	- -	- -
Borlänge	66	68
Bäckefors	5	- -
Boxholm	7	- -
Bengtsfors	24	- -
Björneborg	10	20
Borås	20	- -
Buttle	- -	- -
Bälinge	10	- -
Bånghammar	10	- -
Delary	- -	- -
Djursholm	20	- -
Degerfors	25	- -
Eriksdal	- -	- -
Eksjö	8	- -
Emmaboda	20	- -
Eskilstuna	- -	- -
Falun	38	43
Falerum	- -	- -
Falköping	12	- -
Finspong	- -	- -
Filipstad	- -	- -
Fagersta	25	- -
Gevle:		
Matteus	60	65
S:t Petri	36	45
Glava	- -	- -
Grums	- -	- -
Göteborg:		
Matteus	10	- -
Efraim	33	- -
Emanuel	16	- -
S:t Jakob	34	- -
S:t Peter	- -	- -
Tabor	21	- -
Grängesberg	- -	- -
Hudiksvall	20	- -
Härnösand	20	30
Hultsfred	10	- -
Huskvarna	40	50
Hälsingborg	13	- -
Höganäs	10	- -
Hallsberg	12	- -
Helsingör	9	- -
Halmstad	- -	- -
Hallstahammar	20	- -
Heby	25	- -
Hedemora	10	- -
Helsingfors	10	- -
Hässleberga	40	45

	1/1	30/6
Iggesund	- -	- -
Jönköping	17	- -
Karlholm	- -	- -
Kiruna	- -	- -
Kärreberga	7	- -
Korsnäs	13	- -
Kalmar	4	- -
Karlshamn	113	- -
Karlskrona och Rödeby	20	- -
Karlanda	- -	- -
Karlskoga och Bofors	10	- -
Karlstad	25	28
Kristinehamn	10	- -
Kumla, Stene	48	58
Kungsbacka	- -	- -
Klintehamn	88	- -
Kolsva o. Odensvi	3	- -
Kungsör	10	30
Köping Eklunda	30	- -
Laxå	14	21
Leksand	10	- -
Luleå	- -	- -
Landskrona	10	- -
Linköping	- -	- -
Loftahammar	31	- -
Lotorp	6	- -
Lund	22	- -
Långasjö	5	- -
Lanna	- -	- -
Lidköping	82	94
Lindome Hedesåker	14	- -
Lindesberg	103	107
Ludvika	- -	5
Limhamn	10	- -
Lärbro	10	- -
Malmberget	- -	- -
Malung	- -	22
Mora	- -	3
Malmö	37	- -
Motala	- -	3
Mönsterås	1	- -
Märsta	7	- -
Mörkö	5	- -
Munkfors	19	21
Mölndal	17	27
Norrköping:		
Betel	33	- -
Salem	48	50
Nässjö	13	- -
Nykroppa	- -	- -
Norberg	4	- -
Nyköping	7	- -
New York	1	- -
Orsa	- -	4
Oslo	60	- -
Oskarshamn	13	- -
Rönneshytta	6	- -

	1/1	30/6
Råå	124	- -
Roma Kloster	20	22
Rotebro	- -	1
San Diego	20	- -
Sandviken	17	23
Skutskär	13	22
San Francisko	3	- -
Sund	- -	- -
Siknäs	10	- -
Sollerön	10	- -
Sommen	16	- -
Sundsvall	- -	- -
Skruv	27	32
Strömstad	40	50
Svartå	- -	- -
Säffle	17	24
Sala	7	- -
Slite	- -	- -
Stockholm:	60	124
S:t Peter	78	80
S:t Paul	6	- -
Trefaldighetskyrk.	48	53
S:t Marcus	7	10
Orby	- -	- -
Kungsholmen	3	6
Midsommarkr.	- -	- -
Surahammar	- -	- -
Södertälje	15	- -
Tranås	35	39

	1/1	30/6
Trollhättan:		
Natanael	18	- -
Tabor	10	- -
Tungelsta	- -	5
Törreboda	10	- -
Uppsala	38	- -
Valbo	15	- -
Vivstavarv	- -	3
Valdemarsvik	10	- -
Vetlanda	6	- -
Virserum	- -	- -
Västervik	10	- -
Växjö	5	- -
Vara	30	40
Valda	- -	- -
Vittsjö	6	- -
Varberg	- -	- -
Vänersborg	5	- -
Visby	27	- -
Västerås	185	186
Åby-Torsång	20	- -
Åmål	25	35
Åtorp	7	- -
Östersund	13	- -
Ödeshög	10	- -
Örebro	50	- -
Östergarn	3	- -
Öregrund	30	- -

Tiden 1 jan. — 30 juni försålda böcker: 307

REDOVISNING.

för inkomna medel genom Afrikaböcker
1 januari — 30 juni 1937.

Hulda Johansson 35: -. Mia Karlsson 50: -. Greta Karlsson 10: -. Hjerpe 5: -. Fru Hermansson 5: -. Alb. Andersson 50: -. Sällbert 50: -. Elin Johansson 15: -. Linus Andersson 30: -. Ingeb. Bergström 10: -. Sällbert 50: -. Karin Nodieng 50: -. Vallin 10: -. Bryngelsson 35: -. Skogum 15: -. Hörling 35 : -. Gabriel Johansson 35: -. Zetterberg 15: -. Ingeborg Gustafsson 25: -. Sällbert 50: -. Westerberg 15: -. Becker 10: -. Greta Erikson 25: -. Sällbert 50: . Vinell 50: -. Ernst Erikson 10: -. Greta Pettersson 10: -. Sällbert 50: -. Brolin 10: -. Hollander 15: -. Steen Johanson 15: -. Torgny Lunblad 20: -. Adelma J. 25: -. Holmgren 45: -. Zetterberg 10: -. Lalin 5: -. Gravé 10: -. Olauson 10: -. Hörling 10: -. Sällbert 70: -. Brolin 50: -. Emma Larson 10: -. Lundkvist 15: -. Fru Hermason 10: -. Bernt Nordkvist 25: -. Annie Sandberg 51: 50. Evert Lindskog 50: -. Hannberg 25: -. Elmblad 5: -. Molin 50: -. Eva Bohlin 100: -. Wiman 10: -. Brolin 50: -. Ringborg 10: -. Smedberg 15: -. Uhr 15: -.

Fonden »För Jesus och Afrika» är nu uppe i 10,500 kr. därför tackar vi Gud och gå vidare i tro.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Augusti 1937. Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Frestelsernas art.

Luk. 4: 3 — 13.

Frestelsernas art visade vad frestaren ville med Jesus. Det synes som han hade lyssnat till vittnesbördet »Är du Guds Son», vilket kom från himlen. Här är utgångspunkten för Hans första frestelse. Han söker ingjuta tvivel på sonförhållandet till Gud. »Säg att dessa stenar varda bröd». Härmed har ulven avslöjat sig genom att han söker skapa fram förhävelse och därmed bringa Jesus på fall, detta genom samma avskyvärda synd varigenom han själv föll. Det är alltid på denna väg han även söker bringa andedöpta själar på fall. Han vill det skall presteras något av det man upplevat, som ett bevis på att upplevelsen är sann. På grund av ovaksamhet har han också lyckats i sina avsikter med många som upplevat välsignelserika erfarenheter. Var därför på din vakt. Sanktionera aldrig frestarens förslag. Håll det för sant vad Gud har sagt och gjort och därmed punkt.

Satans tillvägagångsätt mot Jesus, vid detta tillfälle, var detsamma som då han bringade Adam och Eva på fall. Han blandade samman sanning och lögn. »Skulle Gud hava sagt», var hans djävulska ordlist i frestelsen. Än i dag är hans avgrundsplan lika lömsk och svart som då. Hans oförskämdhet att göra Gud till lögnare och sig själv till sanningsägare, är ett av de klaraste bevis på denna upproriske andes förräderispel. Men här mötes han av en person beklädd med gudomlig auktoritet. En med Helig Ande och Guds ord utrustad personlighet. Segern för oss alla ligger i: »Det står skrivet», sen må Satan och människor säga vad de vilja.

Begäret efter ära och upphöjelse är även ett foster av honom. Han tog Jesus med sig upp på ett högt berg. Därifrån visade han Honom all härlighet i världen, samtidigt som han erbjöd Jesus denna för ett, att synas, mycket ringa pris. Utan lidande, utan strid skulle han få det Han eftersträvade. Satan ägde ju världen i sitt våld. Han var ju världens furste. Detta visste Jesus. Han kunde ge bort den och behålla den. Gick han ej in på Satans erbjudande skulle det komma att kosta Jesus mycket lidande i försöket att få den; så tycktes vara frestarens mening. Han visste också att eftergifter och avprutningar i lydnaden för Guds vilja alltid ledde till fall. Han visste även att människan var mera benägen att gå den för köttet behagligaste vägen. Guds viljas väg prövas bäst genom att fråga sig själv; möter mig lidande på denna väg, eller är vägen behaglig och lätt? Det senare är ett verkligt bevis på frestarens väg.

Det tredje frestelseförsöket står ic-

ke efter de andra i oförskämdhet. Han tager Jesus med sig upp på Helgedomens mur. Där har frestaren ofta stått och utfört sina order. Därifrån har han avskjutit sina giftiga pilar, och där har han haft sina observatörer. Ibland har han även träffat de andedöpta och bringat dem på fall. Han har erinrat dem om den förfallna Guds helgedomen, som varit ett bönehus men blivit en rövarekula. Han har därmed lockat dem ut från ordets väg. Visat dem på de kristnas världslikställighet och deras oförstålighet för andliga ting och minst av allt att vara en andedöpt kristen. »Skilj dig ifrån dem», vill han därmed säga: »Kasta dig ut ifrån allt. Det finnes annat, som bär bättre än denna skenbara kristna religion». Akta dig broder och syster för dessa lögnaktiga påhitt. Res dig upp däremot med hela den nåd Gud erbjuder dig i ordet och visa bort honom med ordets svärd och trons sköld. Du skall sedan finna huru du, fastän osynligt, haft änglavakt omkring dig. De komma då för att på ett mera tydligt och förnimbart sätt betjäna dig, i likhet med det som de gjorde för Jesus.

Jesus vann här den för oss första kända härliga seger, och därefter fortsatte Han vandringen på sin Faders viljas väg. Detta var icke allenast en seger till gagn för Honom själv, utan fick Han därmed utrustning till att hjälpa oss uti alla våra frestelser. Ära vare Gud och Lammet!

C. F. I-n.

UNDERBAR RÄDDNING.

Vid en s. k. sjömansfest omtalade en broder följande: »Åkalla mig i nöden, så skall jag hjälpa dig och du skall prisa mig». Detta har jag erfarit. Då jag var 20 år seglade jag med ett mindre fartyg. På en av dessa resor i Kattegatt blev det en förskräcklig storm. Jag hade gått upp i riggen för att göra fast toppseglet, därunder föll jag över bord. I den svåra sjön kunde ej fartyget göra något för min räddning, utan det drev allt längre och längre bort från mig. Jag ropade till Herren i min nöd och sade, att om Han ej räddade mig, så gick jag evigt förlorad. Lovade även, att om jag blev räddad så ville jag tjäna Honom. Jag hade blott några år förut å vissa tider förlorat tvenne bröder på samma sätt, som jag nu själv syntes gå under på. Jag bad att Gud ville sända en båt i min väg. Jag lyftes upp på en hög vågkam och från denna kunde jag se en båt komma kryssande, och efter någon timma kommo de så nära, att jag kunde se en av dem peka åt det håll där jag låg. Då växte mitt hopp om räddning. Från fartyget, hade genast jag föll i vattnet, kastats ut en spann med en lina i, men den sjönk, sedan kastades ut en åra vilken jag, efter det jag fått av mig en del klädesplagg, simmande fick tag i. Jag tog sedan min livrem av och därmed fäste jag åran vid mig och tänkte, om inte jag blir räddad så driver jag i land på kusten, och då finna de ändå min kropp. Men efter två och en halv timmas omkringdrivande på det stormupprörda havet blev jag räddad av nämnda båt. De hade legat ute och fiskat, och därunder observerat att fartyget gjort några misstänkta rörelser. Då de kommo bort till fartyget fingo de veta orsaken. Sedan jag blivit räddad seglade de, så fort det lät sig göra, till Halmstad där jag togs under observation och fick bästa behandling. Inte lång tid därefter gav jag mitt liv till att tjäna Herren, och därför vill jag prisa Honom. Det är nu snart 50 år sedan, men Gud har bevarat mig, och därför vill jag även tacka Honom».

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Brev - vittnesbörd.

»Lycklig du som kan helt få ge ut dig i »vingårdsarbetet». Gud välsigne dig i ditt verk i Gud. Jag må erkänna att du gav mig en väckelse ur slumret med ditt kort och dina »Fläktar». — Jag vill erkänna att jag tagit mycket miste under de år som förgått sedan min avgörelsestund. En dragkamp har pågått mellan två makter. Jag har fallit och hulpits upp igen den ena gången efter den andra. Måtte Herren hjälpa mig att ej oftare falla. Bed för mig och de mina. Jag har dessa år vandrat en lidandets väg, till min förkovran i Gud, det vet jag. Min ställning, som kanske fordrar ett »fritt umgängesliv» gör det ofta svårt att stå. Har man då ej ens haft frid inom sig själv, har striden blivit dubbel svår. Jag får instämma med mor, som en gång sade, att hon många år gått och trott sig vara en kristen, men fick sedan efter ett liknande Golgata känna vad som fordrades för att bli en kristen, och hon blev lycklig, och även jag behöver komma igenom till »Pingsten». Det är svårt att vara ensam härom, men Gud leder nog allt till det bästa. Må fridens Gud välsigna dig och allt Hans folk och utgjuta sin Ande till frälsning för alla.»

JAG BEHÖVER EJ NÅGON HJÄLP.

En pastor sade till en ung kvinna, att han ville hjälpa henne till Kristus. Hon svarade honom: »Jag behöver ingen hjälp». Två år senare såg denne pastor att gardinerna i ett fönster voro knutna samman, vilket betydde att någon hade dött på denna plats. Han gjorde förfrågan därom, och fick veta att det just var den flicka som han talat med, som dött och som ej ville ha hans hjälp till att bli en kristen. Hon hade blivit förförd av sonen i detta hus, men sedan blivit av honom övergiven. När hon sedan till sist ej hade någonstädes att söka skydd, sökte hon sig utblottad och förstörd, fram till förförarens hem. När hon träder in där mötes hon av modern till sonen, förföraren, som säger: »Förbanad vare du kvinna, ty du har gjort både min son och vårt hem olyckligt, och bringat olycka över dig själv». Inför denna förfärliga anklagelse dignar hon ned till golvet med sitt lilla barn i sina armar, och hon blir ett offer för lungsjukdomens härjningar och så fick hon lämna denna värld utan hjälp. Hade hon mottagit den då den erbjöds, skulle hon säkert blivit bevarad från denna hemska erfarenhet.

Kära vän, du har ofta stått inför dessa som velat hjälpa dig fram till Kristus. Tag emot den uträckta handen och du skall ej behöva lämnas ensam när stunden kommer för din hädanfärd.

Afrika.

O. U. 8-3 1937.

Fridshälsning! Jag har en liten stund ledig och vill därför påbörja detta brev. Det stod så tydligt för mig hur trogen Gud är emot oss, och jag bad Gud göra mig mera trogen Honom och trogen eder alla, mina kära vänner, som så oavlåtligen bär mig. Jag vet att Ni många beder för mig, och Gud svarar med att ge mig allt vad jag behöver för sitt namns skull. Då jag betalade februari månads utgifter var detta cirka 600 sv. kr. Maten har gått upp i pris på grund av försenat regn. Men även denna gång hjälpte Gud oss så, att vi fick in allt, vad vi behövde. Vi ha inte alltid så dryga utgifter, det beror på huru många patienter vi ha inne. Det är en glädje att se dessa sedan gå ut med nya krafter och nytt mod för att så försöka omsätta vad de lärt, även om det är att likna vid de första stapplande stegen för ett barn, men det är i alla fall

Skaffa slagget bort från silvret, så får

en början.

Hemsk är hedendomen.

I natt hade vi det ängsligt, då en av våra evangelister bars in medvetslös och med mycket hög feber. Han är en av de äldste i vårt arbete och har utstått mycket lidande och förakt ifrån sin familj, men har varit trogen. Han kan endast läsa stapplande, men Guds ord har givit honom ett extra förråd av andlig vishet, och han har fått bliva till mångas frälsning. Men nu är han här. Hustrun tyckes vara nästan en hedning. Hon gråter och slår sig för bröstet, vänder kläderna på avigsidan och springer runt sjukhuset under det hon tjuter, för att visa sin sorg. Hedendomen är djävulsk, hemsk. Ibland riktigt fryser jag vid åsynen av dess yttringar. Det kommer en sådan stor längtan över mig, att bliva så helgad, så ren, att Jesus verkligen kan ha glädje av mig. Denna familj har nio barn. Fem äro här med modern, så vi få nu vårt tillfälle att undervisa både moder och barnen. Vi behöva i sanning Jesu Kristi kärlek, så att vi kunna älska den mest smutsige och hedniske varelse, ty att älska dem är enda vägen. Men vilken hednisk hustru har icke denne evangelist. Våra ögon öppnas allt mer inför nödvändigheten att båda parterna äro kristna. Huru väl kan jag inte förstå aposteln Paulus, när jag ser denna kvinna. Mitt hjärta ängslas, när jag tänker på barnen, ty barnens vård betyder så oändligt mycket för framtiden. Genom att hon från sin man ständigt fått höra Guds ord och levat i hans ljus, har den onde fått henne att tro sig vara en kristen, vilket hon öppet bekänner. Jag frågade henne en dag hur hon visste sig vara en kristen? Hon svarade: »Är jag icke en kristen, då min man predikar. Är jag icke inne i hans familj, då jag är hans hustru? Alltså, om han är en kristen så är jag det även, när jag är hans hustru.» Vi beder och söker få tillfällen att samtala med henne, ty hon är mycket okunnig, fullkomligt förmörkad, och endast Jesus själv med sin frälsande kraft kan omskapa henne.

Så ha vi till detta den minsta fågelunges liknande lilla varelse, som kan kallas »människovarelse». Det tar mycken tid med dessa små, och vore det ej så, att vi ändå sett dem till sist kunna leva över, skulle vi misströsta från början.

Söndagsafton 14. 3.

Vi hade ett härligt möte i kväll. Gud är oss nära. Det är glädjande och underbart att se huru barnen tillväxa andligen. En av flickorna ställde den frågan till mig: »Hur kan jag dö från det egna »jaget»? »Hon omtalade hur Gud hade fyllt henne med Helig Ande, men att hon förlorat Andens vittnesbörd, därför att det egna »jaget» fått sin väg med henne, och nu ville hon veta vägen till döden från självlivet. Vilken svår väg har ej denna varit i alla tider och hur mången kristen har inte ryggat tillbaka för just denna död. Men denna svarta flicka var verkligen villig att gå hela vägen. Jag kan inte säga i ord hur underbart nära Guds Ande var i förklaringen av detta andliga spörsmål.

Jag är själv mycket glad över hälsa och krafter. Jag håller mig också bra uppe i vikt. Mitt hjärta fylles dagligen med tacksamhet till Gud för denna Hans nåd emot mig.

Vi hålla nu på att förbereda oss för den sedvanliga påskveckans möten. Vi ha just nu börjat två veckors bönmöten som hålles om kvällarna. Vi samlas i små gruppor. Huru väldig är icke Hans kraft över alla dem som åkalla Honom. Vi tro att Han ännu en gång vill uppenbara sin frälsningskraft. Med varm hälsning till hem och vänner.

Ruth.

guldsmeden fram en klenod därav. Ordsp. 25: 4.

Kom tillbaka!

C. F. I-n C. F. Israelsson

Mitt kära barn som vilse går i öknen: Mitt öga följt dig sen du från mig gick. Jag
sett din nöd där du i mörka töcknen Dig synes leta fram på världsligt skick. Jag som den
gode Herden söker dig. I nöden, smärtan vill jag hjälpa dig.

Mitt kära barn, som vilse går i öknen:
Mitt öga följt dig sen du från mig gick.
Jag sett din nöd där du i mörka töcknen
Dig synes leta fram på världsligt skick.
Jag som den gode Herden söker dig.
I nöden, smärtan vill jag hjälpa dig.

Jag givit akt på dig där du i världen
Sökt följa andras råd än dem jag gav.
Du sökt att finna hjärtetro i flärden
Och tänkt, nog blir allt väl; Men du blev slav.
O, kom nu åter fram till korsets stam
Och mins, Jag är Guds milda, dyra Lamm.

Du minnes tiden när du villigt lydde
Min maning att till helig tjänst dig ge.
Du ej för lidande och smälek skydde.
O tänk, hur innerligt du kunde be!
Jag väntar att få se dig än en gång
Mig tjäna; höra sjunga hjärtats sång.

O, kom! o kom! Låt mig ej vänta längre,
Jag all din synd förlåta vill i dag.
Om ej så sker, det blir för dig allt trängre,
Och snart du står där hopplös, arm och svag.
O, kom mitt barn, kom skynda i min famn.
Jag älskar dig, vill åter kalla dig vid namn.

O säg då: "Frälsare, jag kommer åter,
Jag lidit mycket sen jag gick från dig.
Din kärlek följt mig; och mitt hjärta gråter.
Nu vill jag ärligt säga allt om mig.
O, gode Herde, jag nu skyndar fram,
Mig rena ifrån all min synd och skam.

O, Jesus kär, mitt lov jag dig vill giva.
Tack för din kärlek, och ditt tålamod.
Låt Helig Ande nu i hjärtat skriva.
Ditt välbehag: O gör mig helig, god.
Tack, att jag komma fick just som jag är,
Och åter säga: "Abba, Fader kär!"

Steget taget.

En ung kvinna som bevistat flera möten och därunder blivit kraftigt berörd av Guds Ande och ordet, böjde sig för Herren. Steget till korset var svårt att taga, men sedan det var gjort och hon mottagit frälsningens nåd, sade hon till sin vänninna: »Nu är steget tagit.» Steget ut från syndens väg och in på livets. Har du som läser detta ej tagit detta steg, så gör det. Vägen till Guds rike börjar med detta steg. De andra stegen som ligger framför behöver du ej bekymra dig om. Ett steg i sänder och du når frälsningen härliga nåd. Ett steg i sänder och du når Guds fullhet. Ett steg i sänder och du når himlens sälla land. Börja i dag, Dröj ej! Eljest kan det bliva för sent.

C. F. I-n.

Bernt Nordkvist

Han har gått till vilans land; Paradisets vistelseort. Platsen där de outsägliga orden talas. O, huru underbart för Kristusälskande själar att få mötas där, skådande reflexerna av den härlighet som strålar ut från det himmelska Jerusalem. Tack Jesus för att du gjorde denna sak möjlig. Det kostade ditt liv, ditt blod, men vinsten är en oräknelig skara av återlösta och från jord och synd frigjorda människobarn.

Broder Nordkvist avsomnade i tron på sin Frälsare den 12 juli, i sitt hem i Hässleberga, Bjärnum, 78 år gammal. En månad innan fick han sin sista längtan och bön uppfylld i mitt besök. Han hade de senaste åren kommit till en full överlåtelse och blev han därmed gripen av ett verkligt själsintresse för afrikamissionen. I såväl offer som spridandet av afrikaboken blev han min trogne medarbetare. Vid mitt sista besök omtalade han att han hade fem böcker kvar då han blev sängliggande. Han längtada efter att få tala med sina närmaste släktingar och därunder fick han dem intresserade för denna bok och lyckades få dem alla ut. Och fastän han hade betalt dem en gång ville han åter göra det och gav mig med stor glädje ytterligare 25 kr. Han sista önskan var den, att i stället för blommor till hans begravning, det ville givas penningegåvor för missionen, av vilka hälften skulle tillfalla min mission. Detta santionerades fullständigt av barnen.

Vid begravningshögtiden den 17 juli, hade många infunnit sig. Det vilade verkligen något av frids- och helgdagsstämning över dagen: vacker som den även var. Innan avfärden till kyrkogården sjungo vi sången: »Jag är en främling här», Jag läste Guds ordet Upb. 7;, samt bad. Ett tiotal bilar var med i tåget till N. Åkarps kyrka dit stoftet hade förts genast efter dödsfallet. Jordfästningen utfördes av Kyrkoherde Andreason som även höll en god bibelbetraktelse. Vid graven talade Helge Israelson och duettsång utfördes av honom och hans fru. De hade förra lördagen haft sitt bröllop och nu, en vecka senare fingo de vara med om en begravning. Ja, så är livets skiftningar. Men vad gör det, när själen vilar i Mästarens hand. I sorgehuset bjöds på ett rikt middagsbord och som avslutning hölls en allvarlig andaktsstund då vittnesbörd frambars om deras lott som leva och dö i Herren. Duettsånger sjöngos av Helge och Judith.

Trots allt förnams saknad efter den käre brodern, men barnen komma säkerligen att följa fars nitälksan i spåren och fortsätta hans uppgift. Stor vänlighet har alltid mött oss, gång efter annan, vid besöken i detta hem. Bidraget till missionen blev på min lott 45 kr. Ett tack frambäres till Eder vänner i Hässleberga. Gud välsigne Eder alla.

C. F. Israelsson.

I Afrikabokens intresse.

Den 3 maj begynte jag en liten restur, med besök i församlingar på olika platser, i afrikabokens intresse. Första platsen var

Leksand

där ett par goda möten hölls. Det ena var ett Systrarnas möte, i ett privat hem, men var likväl talrikt besök, och budskapet mottogs med tacksamhet. Det andra hade vi på en utpost där ett 20-tal församlades, bland dem även några från systramötet. En slant för Afrika fick jag även.

Mora

besöktes dagen därpå samt Kristi H. D. Första mötet var fåtaligt besökt,

men det var villiga hjärtan som kommit tillsammans, ty av de 10 afrikaböcker, som låg kvar där, funno 8 villiga händer och hjärtan. Efter fm-gudstjänsten gingo de 2 andra åt och en syster togo ytterligare 10 st. till. På kvällen hölls mötet på

Sollerön

där mycket folk samlades och Guds Ande verkade med ordet. En god kollekt jämte bidrag till Syster Ruths underhåll räcktes mig av gamla intresserade vänner. Vännerna Nils Anderssons gästfria hem togs även nu i anspråk och hade vi en god samtals- och bönestund tillsammans.

Ett hem besöktes i Mora där frun för några år sedan, som ogift, lämnade sig åt Gud, men hade åter gått tillbaka till världen. Besöket kom överraskande, men blev säkerligen till evighetsgagn för henne. Som en uppmuntran, mötte jag med en annan ung vän, som även vid den tiden kom till Gud. Hon hade bett sig fri från sin plats och kom resande till Mora för att få vara med på mötena. Hon tog två böcker. Bed för dessa vänner.

Orsa

var nästa plats. Där verkar min unge broder Lundblad, som föddes när hans fader var pastor i Råå. Ja, tiden går verkligen fort det förstår man på de unga som växa upp inför ens ögon. Mötet dyrbart och resultatet för afrikaboken blev utplasering av de tio som legat där 4 1/2 år och ytterligare 10 böcker tog en broder för att sprida. Ja, märkligt är hur Gud leder. På lördagen ställdes resan till

Bollnäs

där möten hölls på kvällen och tvenne på söndagen. På eftermiddagsmötet var även Past. Brattströms med. Herren välsignade mötena och det låg glöd i broder Brattströms ledning av eftermötet. Även här låg 10 böcker, men det gick ej så bra med dem, men lovade vännerna att de skulle hjälpas åt att få ut dem. Det var första gången jag varit här, och det gör alltid något till för spridningen av boken.

Gävle

blev så nästa plats eller måndagen den 10 maj. På kvällen möte i St Matteus. Några av strängmusiken hjälpte till och syster Adelma Johansson inledde mötet. Herren vederkvickte våra hjärtan, och de fem kvarvarande böckerna blevo utplaserade. Träffade även där Syster Ruth Petterson, som varit hemma i Råå, hon hälsade.

På tisdagen hölls mötet i St Petri. Gud välsignade ordet och fick vi också här de kvarliggande sista fyra afrikaböckerna ut.

Karlholm

besöktes därefter. Ett dyrbart möte och en välsignad bönestund på kvällen. En syster tog 10 »Andliga fläktar». Kollekten god. På grund av Past. Kindstedts sjukdom här var det ej möjligt få klarhet om de afrikaböcker som varit här.

Skutskär

var nästa plats, men jag steg av bussen i Harnäs och pastor Adelberg var där och tog emot mig och följde mig till vännerna Zetterbergs i Fleräng där jag mottogs med glädje. På kvällen gick jag till Skutskär där vi hade ett gott möte.

Sedan ställdes färden över Västerås till

Hallstahammar.

Besöket blev till glädje och uppmuntran för de få som hade samlats i denna, för många så full av bestyr brådskande vecka. Gud hade på ett underbart sätt varit broder Söderlund nära under hans svåra sjukdom. Nära döden som han var, hade han funnit att frälsningen håller att gå in i evighetens värld på. Den hade även haft en stor betydelse för honom själv och tacka-

de han Gud för denna prövning. Dagen efter fick jag åka med br Söderlund till

Västerås

där möte hölls på pingstafton och pingstdagen. Mötena voro välbesökta och Herrens närhet förnams ibland oss. På fm. deltog även Pastor Jung från Amerika. På em. var past. Widegård och predikade i Surahammar.

Lindesberg

besöktes Annandag Pingst samt dagen därpå Gysselby. Pastor Kinstedt hade följt med juniorerna till Västerås. Förmiddagsmötet inleddes av broder Palmkvist, då även Past. Karl Kindstedt självmant avslutade med bön. Det gladde mig mycket att han åter blivit så pass stark. På em. inledde past. Hasselblad mötet. Besök gjordes i flera hem. Mötena på båda platserna voro välsignelserika och bönestunden i Gysselby dyrbar.

REDOVISNING

av inkomna medel till Syster Ruth Hansons underhåll m. m. tiden 1 jan. — 30 juni 1937.

G. W. Anderson 15: -. Nilson, Åtorp 10: -. Glad givare 50: -. E. P. 25: -. Elin S. 50: -. Mia C. 17: 50 Gunhild Lindgren 18: -. Mia C. 5: -. Greta K. 10: -. Beda J. 30: -. Ruth E. 10: -. Rundkvist 10: -. V. o. Elias Lindholm 5: -. Ingrid 10: -. Siri m. fl. 20: -. Nordberg 5: -. Sjösten 53: -. Anna B. 10:-. Efra ims Juniorf. Götb. 11: -. Lindén 10: -. Bengtsfors 20: -. Lindholm 5: -. Ingrid 5: -. Brander 15: -. Westerlund 5: -. Munkfors 11: 75. Filipstad 4: 53. Ludvika 3: 90. Lisa J. 5: -. Bjurström 4: -. Lindholm 5: -. Hedlund 15:-. Mia C. 5: 50. Onämnd 10: -. Lindholm 5: -. Vicktor O. 5: -. Mora 4: 50. Sollerön 15: 16. Nils A. 50: -. Kerstin L. 5: -. Orsa 6: 60. Bollnäs 3: 12. Gefle, Matteus 11: 35. Petri 4: 52. Brander 20: -. Skutskär 3: 05. Karlholm 9: 15. Västerås K. Y. M. 25: -. Kollekt 7: 12. Lindesberg 7: 94. Allt av nåd 100: -. Till Guds ära 24: 40. Hallstahammar 3: 55. Bergius 25: -. Gysselby 5: 87. Stockholm: St Paul 13: 70. Trefaldighet 37: 71. Brolin 5: -. Ingrid 9: -. Lindholm 5: -. Maria A. 5: -. Till hjälp 5: -. Engelbrekt 100: -. Person Hö. 10: -. Anna B. 10: -. Nils Persson 20: -. Hubert 20: -. Lindholm 5: -. Åmåls metodistf. 12: 50. Chröder 10: -. Johansson 50: -. Winell 3: -. S. R. V. 25: -.

Till våra vänner.

Till våra vänner och medhjälpares i missionsarbetet för Afrika, glädje och uppmuntran, kan meddelas, att det nu synes bliva möjligt att en Syster kommer att sändas ut till Syster Ruth Hansons hjälp, på grund av de medel som influtit genom boken "För Jesus och Afrika". Troligen kan mera sägas därom i nästa nummer av A. F. och i Svenska Sändebudet.

På grund av Syster Ruths uttalade önskan om erhållande av någon utrustning som kunde sändas med denna Syster, göres härmed en förteckning av denna: Två par blå overals, ett par vita d:o. Tunnare yllekläder. En tjock och en tunnare yllekofta. Strumpor i ljusare färger. En ny eller en i gott stånd varande reseskrivmaskin. Två resårbäddar; dessa senare anskaffas av mig till inköpspris. Penningebidrag till omnämnda saker samt skrivmaskins- och carbonpapper tages emot med tacksamhet.

Varor och bidrag torde vänligen sändas undertecknad om möjligt till den 1 sept. Se vidare uppropet "För Afrika" nedan.

C. F. Israelsson.

Till undertecknad kan vid vilken tid på året som helst sändas nedanstående gagneliga saker för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika: Gammalt linne, tygstuvar, nya och gamla kläder, även underkläder. Babykläder, lakan, örngott, kuddvar, bolstervar, täcken, filtar, herrhattar, mössor för barn, näsdukar. Blyertspennor, stålpennor, pennstift, griffeltavlor och grifflar, små speglar, notesböcker, skrivpapper och kuvert. Tvålar och leksaker m. m. Allt gammalt bör rengöras och tvättas. Vill någon giva ett bidrag till frakten mottages även detta med tacksamhet. Skriv Edert namn och adress jämte en hälsning och ett bibelord och sätt på sakerna. Ej några långa brev. Är något avsett för någon särskild så angiv detta vid Edert namn.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

September 1937. Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

I Andens kraft tillbaka.

Luk. 4: 14 — 15 ; 28 — 30.

Ett underbart gudomligt ljus möter oss i rubrikens citerade ord. Uppenbarelsen om en härlighetskraft som i en människoson kan bestå inför sataniska frestelseprov och anfall, lämnande dessa bakom sig med ytterligare bestyrkt erfarenhet av, en förökad kraft genom den Helige Ande. Således behöva icke frestelser leda till fall och nederlag, utan till fasthet och seger. Tänk därpå när du omedelbart efter en upplevad andlig erfarenhet anfäktas av Satan, som för att fresta även använder mänskliga redskap och andra materiella ting. Ja, ofta även de som stå oss nära i livet. Vi behöva ej förlora den genom Helig Ande erhållna kraften, på grund av påfrestningarna i livet, inte ens jämnvikten i vårt humör behöver rubbas därav. Tvärtom, kunna vi få erfara när påfrestningarna äro över, att vi stå mera fasta och orubbliga på löftenas välsignade mark.

Ryktet gick ut.

Ryktet gick ut om Honom i hela den kringliggande trakten. Utan att Han, till att synas,ännu hade gjort något underverk vilket dragit folkets uppmärksamhet till sig, gick ryktet ut om Honom. Hur kunde detta vara? Och vad var det för slags rykte som utspreds om Honom. I sitt umgänge med folket hade Han utövat ett väldigt andligt inflytande på dem, en dragningskraft som de icke kunde emotstå. Likadant är det med var och en som verkligen upplevat Andens kraft i ett Kristuslikt sinnelag av ödmjukhet. Människorna förnimma då, att vi upplevat något som hör Anden till. Ett sådant inflytande är det första verkliga kännetecknet på en verklig upplevelse av »dop i Helig Ande». Därefter följer munnens bekännelse. Ofta bedragas kristna av fienden, i det de tro att munnens bekännelse av en erfarenhet är det första och nödvändigaste. De tala högt och stort om sina andliga upplevade erfarenheter, och om de möta motsägelser, därför att livet ej visat verkligheten, bliva de i sitt försvar av sina erfarenheter, dömande, stridslystna, partiska och visa genom sin nitälskan att försvara sig, ett själiskt, oböjligt sinnelag, vilket icke alls rekommenderar den sak man vill försvara. Därför bör först vår erfarenhet prövas i likhet med Jesu erfarenhet, och när den bestått provet uppenbarar sig välsignelsen därav i livets dagliga umgänge med människorna. Må vi lära detta av Jesus.

Andliga lärare och undervisare.

Den Helige Ande danade Jesus till en sådan. Det samma kommer att ske med oss. Vi kunna på denna väg un-

dervisa om bibelordets verkliga betydelse, ty »Anden utrannsakar allt, ja, och Guds djupheter» 1 Kor. 2: 10-16. Den är fri från människotankarnas och dess tolkningars tvångskap, som gärna vill föra till söndringar, partistrider och kärlekslöshet. Ju flera som under ödmjukt sinnelag lever upp den Helige Andes kraft, blir »döpt i Helig Ande», och fortsätter att vandra i denna smörjelse, ju flera verkliga andliga lärare och fäder 1 Joh. 2:20, 27. 1 Tes. 2:7 11.

Blev prisad av alla.

Jesu erfarenhet visar också att ett verkligt andligt inflytande kan medföra erkännande av människor och bliva till en svår frestelse i ett andligt lyckligt ögonblick. Lovprisandet från människor och välbehaget från Gud äro väldiga faktorer, som Satan räknar med i sina frestelser. Högmodet var ju den synd, som Satan föll i och denna söker han att blanda in i sina flesta frestelser. Så finna vi, att Gud fick sända Paulus en påle i köttet, för att han inte skulle falla i förhävelse över sina stora uppenbarelser. Detta fick också Jesus göra bekantskap med. Opålitliga som människorna äro i deras berömmelser, kan dessa snart vända sig till hån och hat. Och då gäller det att ha en verklig prövad erfarenhet av det som man bekänner såsom »dop i Helig Ande» eller att man mottagit »den Helige Andes» kraft.

C. F. I-n.

En fritänkareson.

För en del år sedan trädde fram till altarrunden, i en kyrka där jag hade en serie möten, en hygglig ung man med väl vårdat utseende. Jag hade i mötet framhävt sanningen, att Gud kunde frälsa vilken syndare som helst av de närvarande. Han frågade: »Tror Ni att en fritänkare kan bli frälst?» Jag svarade, att jag trodde detta. Han omtalade då, huru han blivit uppfostrad i ett fritänkarehem. Hans fader hade en tid varit religiös, men sedan hade han kommit i tvivel och kunde icke tro på de, som han sade »religiösa dogmerna». Fadern hade inpräntat dessa otrosläror i barnen, och så var det även med honom. Men han kände en ständig oro i sitt inre och kunde icke vara lugn, därmed pekande på sitt hjärta. Jag frågade honom, om han ville böja sina knä vid altarrunden. Han svarade »ja» och gjorde det. Så uppmanade jag honom att bedja till Gud, men då sade han: »Jag tror ju ej på någon Gud, så det kan jag icke göra». Jag frågade då, om han ville säga som jag dikterade. Han ville det. Jag formulerade då följande böner: »Om du finnes till o, Gud, så uppenbara dig för mig, så vill jag tjäna dig». Han sade efter. »Jag har hört att du Gud sänt din son Jesus Kristus som en Frälsare för syndare, är detta sant så uppenbara det för mig och jag vill tro på honom». Han sade också detta, men då han uttalade Jesunamnet, förmärktes en dallring i rösten, och han höll på att förkvävas av gråt. Jag förstod, att han förnummit Guds närhet, och att Anden höll på att uppenbara Jesus för Hans inre blick. Jag sade då: »Min broder, jag förstår att något försiggår uti edert inre». »Ja» sade han »det känns så egendomligt, det är som om oron hade lagt sig hos mig». Jag sade honom, att det var det sätt varpå Gud uppenbarade sig för honom, och frågade: »Vill Ni tro på Honom?» Han svarade: »Jag tror». »Säg då» sade jag »O, Gud för din Sons Jesu Kristi skull, förlåt mig alla mina synder«. Han gjorde det, varefter jag frågade honom om han trodde att Gud gjorde det. Han svarade: »Ja, jag tror det». Och på min uppmaning att tacka Gud för frälsning, gjorde han detta högt och trosfriskt. Gud hade frälst en fritänkareson. O, underbara nåd.

Sedan vi stigit upp från bönen frå-

gade jag honom vad arbete han hade, han omtalar då, att han var anställd i ett musikkapell, som konserterade i staden, och att han spelade första fiolen där. Jag pekar då på våra musikinstrument och säger: »Ni broder ser några enkla instrument; en zittra, en orgel, några gitarrer, men skulle Ni vilja taga fiolen med Eder och komma hit i morgon kväll, skulle jag bli mycket glad». Han svarade, att han ej kunde lova det, men skulle se vad han kunde göra.

Kvällen därpå kom han med sin fiol under armen och deltog med liv och lust i musiken. Han kände inte våra sånger, men sekunderade fram tonerna på ett sådant sätt att en verklig hänförelse fördes in i musikföreningen. Jag frågade honom, om han ville säga något till de församlade, om det han erfarit. Han gjorde detta på ett frimodigt sätt.

Jag bad honom komma till oss även nästa kväll. Han trodde det knappast, ty antagligen skulle kapellet ha sin övning. Han gick, men kom igen nästa kväll. Då talade han, om att han sagt upp sin plats i musikkapellet ty han kände sig ej kunna ha den platsen och tjäna Gud. Sedan var han med varje kväll så länge mötena pågick, vittnade, spelade och bad. Vart han sedan blev av känner Gud. Jag vill hoppas vi skola få mötas i de eviga boningarna.

Det finnes mycken nöd i själarnas inre, som döljes av ett falskt yttre. Många av dessa som så ihärdigt och frimodigt synes kämpa mot Gud, äga inom sig det talande samvetets röst, så att när de en gång skola erkänna verkligheten så uppenbarar sig en svår ångest och stort lidande.

FÖRSENT, O, FÖRSENT!

»O, att människorna ville komma till Jesus när tillfälle erbjudes dem, men för många kommer det att bliva försent». Dessa ord uttalades av en pastor som besökte en troende broder». O, pastor, säg inte detta ord »försent», ty det skär mig djupt in i hjärtat »sade han och tillägger». Jag hade en arbetskamrat, som föll ned från en ställning på varvet och bröt sin hals, och som under det han bars bort till sjukhuset ropade »Försent, försent, försent». Detta var hans sista ord. O, jag hör detta förtvivlade rop ännu».

Kära vän, låt denna händelse bringa dig till besinning och eftertanke. Försent att finna nåd och frälsning, är den hemskaste erfarenhet en själ kan göra. Men du behöver ej göra denna erfarenhet. Jesus väntar på dig just nu, »ty nu är behaglig tid, un är salighetens dag». Satan säger alltid »i morgon», Jesus säger »i dag». Vem skall du tro, vem skall du lyda. Satan eller Jesus?

Krossade, men helade hjärtan!

»Mitt hjärta är så hårt», sade en man vid uppmaningen att överlämna sig åt Herren. De hade mistat en liten älskling och hustrun var även mycket förtvivlad däröver. Men när hon hörde uppmaningen ställd till sin man, sade hon: »Lämna dig åt Jesus, jag vill även göra det». De föllo båda på knä och invigde sina liv åt Herren och blevo, trots sin sorg, lyckliga i Gud. Vid ett besök senare hos dem, sade de: »Det var säkerligen i behaglig tid vi kom, ty det kändes som om vi eljest skulle gått förlorade. Kärleken oss emellan har även blivit större och vi ha fått en verklig glädje».

Vi ha en underbar Frälsare! Han kallar till sig de små lammen för att få de gamla tackorna att komma efter. Den lilla älsklingens död blir ett väckelserop, och sorgen däri till längtan efter frälsning för föräldrarna. Tänk därpå du som har en liten älskling kvar eller i himlen.

Jesus kommer för att förhärligas i sina heliga

Jesus kallar - Jesus leder.

Syster ROSA RYDELL.

Som ett litet flickebarn, satt jag en dag uppkrupen i en stol, därhemma i stora rummet. Jag satt och lyssnade, bara lyssnade. Det var storebror, som berättade. Han var hemkommen från en av sina långa sjöresor. Han hade varit i Afrika.

Och så berättade han, att människorna därute, voro inte vita till färgen, som vi voro. När någon av dem blev sjuk, fanns där ingen läkare att hämta, ingen sjuksköterska, som kunde förbinda deras blödande sår. Där var ingen, som kunde taga hand om de nyfödda barnen. Jo, där fanns missionärer. Men dessa voro så få, och Afrika var ett stort land. Deras hjälpande händer räckte inte till överallt.

Så tändes i barnasjälen den första gnistan av kärlek till detta folk, en längtan efter, att få göra något för dem. Kristus viskade sin mening i barnets fantasirika värld och drömmar. Kristus gav mig synen, som jag ej kunde glömma. Så blev den lilla gräsbacken utanför vår trädgård, en bit av Afrikas land. De trasiga dockerna blevo Afrikas lidande barn

Genom en missionstidning, som fanns i mitt hem, läste jag om all den nöd som rådde därute. Mer och mer brann hjärtat av längtan, att jag snart skulle bliva stor, för att sedan kuuua giva dem min hjälp.

När jag sedan ställdes inför val av levnadsbana, hade jag inget sådant att göra. Valet hade Kristus gjort. Genom Honom skulle jag bit för bit fostras för den gärning som väntade. Från hemmets sida gjordes allt, för att få bort mina tankar på sjukvården. Men för mig fanns bara denna enda väg att gå.

Så började en arbetsam, men lycklig tid i de sjukas tjänst år 1926. Gång efter annan mötte jag motgångar och svårigheter. Gud liksom hejdade mig i mitt arbete. Jag stod undrande. Hade jag kommit in i fel gärning? Nej - Jesus gör aldrig några misstag. Felet var hos mig. Jag hade ännu inte avgjort mig helt för Kristus. Huru skulle jag då kunna användas i Mästarens tjänst. Jag måste taga emot Honom som min personlige Frälsare.

Den dagen kom också, då jag i Metodisternas krets mötte den levande Kristus och en glad kristendom. Allt av nåd för Jesu skull. Från den stunden minns jag, hur jag för min inre syn såg ordet »Afrika» skrivet med eldskrift. Och jag viskade ett ängsligt och bävande »ja» till Jesus. Jag ville bliva Hans sändebud.

Så har Kristus banat vägen för mig intill i dag. Nog har marken varit stenig och ojämn många gånger. Inte har jag alltid varit villig att genast gå de vägar, Kristus ville att jag skulle gå. Det var så många andra

och visa sig underbar i alla dem som tro. 2 Tes. 1: 10.

röster, som ville blanda sig med Mästarens.

Jag hade en älskad mor och syskon. Hur skulle jag kunna lämna dem. Jesus visste, att det var svåra band att lösa. Därför sände Han bud på dem. På 16 mån. togs dessa tre ifrån mig. Jesus måste handla så, därför att jag skulle bli fri. I dag kan jag också tacka Gud för den prövningen.

Snart skall jag vara färdig för utresan till Afrika. För varje dag växer ansvaret inför den gärning, som väntar. Det är bara nåd, att så få användas i de lidandets och i Mästarens tjänst.

Jag har sett en glimt av Kristi härlighet. Jag måste giva åt andra.

Syster Rosa.

* * *

Vi tacka Gud för Hans synnerliga omsorg om sina trogna vittnen ute på hednafälten. Vi giva detta tack, med glädje över att Gud välsignat de ringa bemödande som gjorts och att Han genom dem söker förverkliga sina planer.

Vi tacka Honom, att Han välsignat arbetet med spridningen av afrikaboken, så att det blivit möjligt genom behållningen därav, få ut en Syster som hjälp åt Syster Ruth. Detta bör glädja var en syster och broder, som varit med i detta arbete, men likaledes mana till att söka få ut de böcker som ännu ligga kvar samt att redovisning må insändas för länge sedan erhållen likvid å utlämnade böcker.

Syster Rosa kommer ju att särskilt bliva deras missionär, som arbetat med denna boks spridande, därför vill jag uppmana Eder vänner att även ha Syster Rosa som Edert dagliga böneämne, jag tror att hon också därigenom kommer att bliva ett tacksägelseämne.

Syster Rosa Rydell har haft sitt hem i Marstrand och är 33 år gammal. Under sin utbildningstid till barnmorska i Oskarshamn blev hon genom Pastor Hallden förd till full avgörelse för Jesus. Enligt min övertygelse är hon kallad och danad av Gud till Hans sändebud i Afrika.

Troligen kommer Syster Rosa att resa med Transatlantics ångare »Tasmania», som avgår från Oslo den 30 oktober till Lourenco Marques och antages båten komma dit den 30 november. Därifrån fortsättes resan med en kustbåt till Beira, där Syster Ruth lovat möta. Vidare fortsättes resan till Umtali per järnväg, och vill jag antaga att framkomsten till Old Umtali blir omkring mitten av december, således strax före jul.

Godset, som skall medfölja ut till Afrika, sändes med båten från Göteborg någon vecka tidigare.

Så vile då Guds välsignelse över detta vårt gemensamma arbete till Jesu namns förhärligande för Jesu skull.

C. F. I-n.

Afrika.

O. U. Palmsöndag 1937.

Just kommit hem från gudstjänsten. Den var underbar. O, att du kunde sett den samlade skaran i kyrkan. Vilken inspiration det ger. Vilka tillfällen men också ansvar. Ibland kommer känslan av ansvar så överväldigande över mig, så jag kryper ned på mina knän och beder om den vishet, kärlek och nit som vi dagligen behöva. Det är väl att vår stora hjälplöshet driver oss ned på knä. Jag tänker så ofta, när jag ser denna stora skara skynda

till gudstjänsten i den tidiga morgonstunden, o, om mina vänner ändå kunde få se denna syn som jag får se, hur skulle ej denna fröjda dem in i själva hjärtegrunden. Guds Ande är oss mycket nära nu och vi tro, att vi under denna vecka skola få se Guds härlighet.

Andligen trött

I går kväll hade flickorna och jag en särskild bönestund, då vi bad för alla vännerna i Sverige. Dessa dagar äro vi mest i kyrkan, och då vi ej äro där, bedja vi eller samtala med behövande. I går kväll när jag kom hem vid elvatiden kände jag mig andligen trött, men sade då till Alice: »Det måste komma från själafienden, som på detta sätt vill förhindra oss». Ja, vi behöver i sanning stå i nära förbindelse med Gud för att hålla själen frisk och livet klart.

Den man jag omtalade i mitt förra brev är nu nästan fullt frisk. De voro med i dag på förmiddagsgudstjänsten. Jag hoppas att hans hustru kommer in i den väldiga frälsningsflod som just nu famnar oss, så att hon blir en ny skapelse. Vilken glädje skulle detta ej bli, vilken förvandling. För människor är detta omöjligt, men icke för Gud. Han kan.

Femton kröpo fram.

Vi har just nu hos oss en gammal man som har astma och genom en förkylning även fått lunginflammation. En av våra lärare fann honom i en by cirka 25 eng. mil borta. Han var alltför sjuk att bäras hit, så läraren kom till mig och omtalade det, då vi startade genast för att hämta honom. Vägen ut till kraalen var ryslig. Långa sträcker var det förövrigt ingen väg, men vi kommo till sist fram. Vi kom till en liten hydda där den gamle låg eller rättare halvsatt. Fönstergluggen var förståss omsorgsfullt spikad igen. Dörren var stängd och mitt på golvet var eld gjord upp och röken genompyrde hyddan. Inte en solstråle och icke en vindpust fick komma in. Vi som kommo in från det starka solljuset och därtill in i röken därinne, gjorde det omöjligt för oss att ens hålla ögonen öppna. Vi gingo ut och bad folket komma ut ur hyddan, så att jag kunde få samtala med dem. Döm om min förvåning då femton personer kommo krypande ut ur denna lilla hydda. Jag kunde ju ingenting se därinne men jag tänkte att troligen sitter ett par gamla kvinnor och män hos honom, men femton stycken kommo ut.

Ett knäppe på näsa och mun.

Genom dörröppningen kunde jag höra den sjukes stönande, då han andades eller hostade. Jag sade dem först, att den sjuke måste ha frisk och ren luft och solljus. Då blevo de förskräckta och trodde, han skulle genast dö, om jag tog ut honom. För att demonstrera hur nödvändigt luft är för oss alla, satte jag ett »knäppe» på näsan och ett på munnen, på en gammal man. Han började snart fäkta med armar och ben, ty han kunde ju inte andas. Förtjusningen däröver blev mycket stor bland de övriga. Jag lät honom fäkta ungefär knappt en halv minut, varefter jag tog »knäppena bort. Jag frågade då: »Nå, hur kändes det, varför fäktade du så? De förstodo delvis min läxa, så när jag bad dem bära ut den sjuke till mig, så att jag kunde få se på honom, så gjorde de det utan protest. Jag bad kvinnorna koka honom soppa, så att han orkade med bilresan. Hans hjärta var så dåligt, att jag måste ge honom en insprutning.

Tanduttagning.

Jag bad Matteus söka upp en lämplig plats, där vi kunde äta våra medförda smörgåsar, ty vi voro hung-

riga, törstiga, varma och trötta. Just då kom en kvinna, som ville jag skulle dra ut två tänder, ty hon hade en svår tandvärk. Jag lovade göra detta, men sade att hon skulle först gå efter en tupp, sedan skulle jag hjälpa henne. Efter en stund kom hon tillbaka med en ynklig liten en som var endast skinn och ben. »Nej», sade jag »behåll du både dina gamla tänder och denna usla fågel, och nästa gång tanden värker, kom då ihåg att det är därför att du sökte lura den vita mormorn.

Jag gick nu och åt det som Matteus plockat fram. Helen hade sänt en bit vattenmelon med och den smakade utmärkt. Den gamla gumman kom igen med en något större fågel, men den såg sjuk ut, men då sade jag: »Adjö med dig, nu vet jag att du försöker lura mig, så du får behålla dina tänder. Om du förstode det, skulle du veta att jag känner Afrikas folk mycket väl och att det är mig möjligt se in i deras hjärtan, och i ditt hjärta tror du, att denna fågel är god nog, därför att den vita mormorn vill vara god, ty hon vet intet annat.

Jag bäddade ner den sjuke mannen i bilen. Han hade tre hustrur och en massa med barn och vänner, som alla ville följa med, men endast en kunde jag taga med, de andra få komma efter till fots.

Uppblåst glädje.

En dag, vid ett utearbete, stod en gosse och såg på oss. Han hade i handen en leksaksblåsa, som han blåste upp flera gånger och lät luften lika hastigt försvinna ur den. Han blåste upp den en gång till och smällde den sönder mellan sina händer. Det var roligt för honom att höra smällen, men omedelbart därpå utropade han: »Ach, det var inte nå't roligt»! Jag tillade: »Det var utkastade penningar, det hade du kunnat sparat och haft till det som varit nyttigare». Jag såg hans missräkning över att han valt ett sådant glädjeämne.

Så handlar världens barn, och sådan är dess glädje. Så länge man kan ha den i handen och leka med den då är det roligt, då synes den ge något, men när påfrestningarna komma ger den endast ifrån sig en skräll, och sedan inställer sig otillfredsställelse och förebråelse över liden tids-, krafts- och värdeförlust. All världens glädje är en av människor själva, eller av den onde uppblåst glädje, och när den når bristningsgränsen faller allt sönder och det blir sorg och ånger över liden självförlust, och gossens vittnesbörd står kvar: »Asch, detta var inte roligt».

Den glädje Jesus giver är ej en uppblåst glädje, en glädje som brister. Kära unga vänner, sök den i ett helt uppgivet liv för Honom som är Eder bäste vän. I skolen finna att denna glädje tål påfrestningarna i livet.

TILL PORT SAID.

En nitälskande medarbetare i missionsgärningen, en broder från annat troende läger skriver: I går hade vi avskiljning för syster Eva Danielsson, som skall gå ut till Port Said. Tvenne kvinnliga missionärer från Egypten, från den missionen som hon först skall stanna vid, voro närvarande. Det var en underbar högtid. Vilken nåd, missionens Herre beskär oss, att vi få till muhammedanerna utsända en tjänarinna med förlossningens och fridens livgivande budskap. Give Gud att vi alla, som tror på det underbara Jesu - namnet, måtte brinna för dessa arma människor, som ännu icke hört talas om detta namn. O, att vi, som äro renade i

Jesu dyra blod, kunde rätt uppskatta och värdera denna nåd, som blivit oss beskärd, att vi kommit i kontakt med ljusets källa. Måtte Herren Jesus i denna allvarliga tid gripa oss och göra oss verksamma för sitt rikes framgång.

Sänder härmed tvenne block jämte 85 kr. som de representera. Syster G. var här för några dagar sedan med 10 böcker.

I Afrikabokens intressen.

Till **Stockholm**

gick resan i abbonerad buss. Ett sällskap skulle hämtas där, och därmed fick jag en billig skjuts. Jag sade dock till min värdinna dagen innan, att jag ej var så lugn inför denna resa, och det visade sig ha sin orsak i det att vid Digtuna körde en privatbil på oss, vilket dock endast resulterade i några bubblor på karosseri och stänkskärmarna samt böjd kofångare. Gud skyddade oss.

Tvenne möten höllos i Trefaldighetskyrkan och tvenne i St Paulskyrkan. Dessa möten voro rätt så välbesökta och dyrbara. Det märkes att en förändring till det bästa har skett inom St Paulsförsamling, i det att det nu samlades betydligt mera folk än för ett år tillbaka. Gud vare pris därför! Mötena gav även resultat för afrikaboken. Den broder Gud gav mig för ett år sedan i Stockholm. synes vara lika nitisk för afrikabokens spridning. Han har utplacerat på ett år 150 böcker och han sade att han ej kunde vara utan dem, ty han hade genom dess spridning fått många tillfällen att tala med människor om Guds rike. Gud gav mig en syster tillhörande även hon en annan troende grupp på annan plats. Hon redovisade under en månad för 22 böcker. Flera glädjande brev har jag senare fått mottaga med likvid för försålda böcker och med vittnesbörd om glädjeerfarenheter de gjort under spridandet av dem. För allt detta tackar jag min Frälsare. Honom tillkommer äran. Flera husoch sjukbesök gjordes.

Från Stockholm reste jag åter till

Torsång

men på vägen dit gjordes ett uppehåll hos pastor Wiman i Avesta och talade jag en liten stund och sjöng ett par sånger till zittran vid ett möte på kvällen.

I Torsång mötte jag min hustru efter fyra månaders bortovaro på fältet i Sverige. Våra vänner från skilda platser ställde sina bilar och sin tid till vår tjänst och fick min hustru då tillfälle se olika platser i Dalarna. Möten hölls i Åby, Torsång och Ornäs.

Under denna tid kom brev från Syster Ruth, vari hon meddelade att Syster Ruth Heggöy från Norge, som vi tänkt skulle kommit ut till syster Ruth, troligen kom att sändas till Inhambane, detta på grund av att Biskop Springer i Afrika hört att det fanns medel för en Syster i Sverige. På grund därav önskade hon, om vi kunde sända henne Syster Rosa Rydyll, som f. n. har anställning som barnmorska på ett privat förlossningshem i Göteborg och som brevväxlat med oss om Guds kallelse till detta arbete. Under resan hem till Råå stannade vi därför över i Göteborg en dag, då jag samtalade med denna Syster, och tror jag Gud kommer att sända Syster Ruth denna goda hjälp. Alla mina medarbetare uppmanas härmed att bedja över saken. Vi ha en Gud som ordnar allt efter sin vilja, blott Han får villiga redskap att utföra den.

C. F. I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Oktober 1937. Rom. 6: 5-6 Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Herrens Ande är över mig.

Luk. 4: 16 — 18

Han kom till Nasaret där Han var uppfödd. En av Helig Andekraft uppfylld själ, ledes alltid först till sin fädernebygd och födelseort för att där uppenbara det han upplevat med Gud. Börja i Jerusalem: Joh. 24: 47; Apg. 1: 8 var Jesu uppmaning till sina lärjungar strax innan han gick till sin Fader. »Gå hem och omtala för de dina vilka stora ting Herren gjort med dig (Mark: 5: 19) var Jesu ord till mannen i Gadara. Det är där vi skola först sprida ut väldoften av smörjelsens välsignelse.

Han gick som hans sed var.

Jesu sed var, innan han ännu hade mottagit den Helige Ande, att gå till den plats där Guds folk samlades. Denna sed blev än mera markerad sedan Han mottagit smörjelsen, och det är icke att undra över, ty på en sådan erfarenhet följer en längtan och trängtan efter Herrens gårdar, Ps. 84:1. Men Jesus gjorde icke dessa besök allenast såsom en god sed. Nej, Han ställde sig där till Herrens tjänst. Nu stod Han upp för att föreläsa. Han gör det icke på uppmaning och av tvång, utan frivilligt. Han föreläser. Om du inte kan predika så kan du föreläsa. Läsa något ur Guds ord, som du under dagen fått av Herren, eller har du din bibel med, tag det som du får när du under bön öppnar den. Då känner man det ej som ett tvång att bedja, läsa Guds ord och vittna. Guds tankar och icke människotankar bestämmer över detta mitt handlingssätt, om jag står under smörjelsen. När Anden får leda, gives oss de rätta orden i rätta stunden. Så var det med Jesus.

Han öppnade boken och fick se.

Profeten Jesaias bok räcktes Jesus och han öppnade den. Då fick han se ett ställe. Hur underbart leder ej Anden ut på ordets gröna ängar. Hans inflytande påverkar de andliga ögonens syn, så att man ser det i Guds ord, som man aldrig förr sett, och låter en få skåda ännu djupare in i Guds rådslut och denna välsignelses verklighet och dess uppgift. Vilken underbar ström av välsignelse skulle icke Mästaren förnimma, både i sin kropp och ande, vid åsynen av detta underbara vittnesbörd från sin Fader, framburet av de gamla hänsovna profeterna. Nog hade Han sett och läst det förut, men troligen ej sett det på samma sätt som han såg det nu, Han hade ju blott för några dagar sedan upplevat smörjelsen från Gud. Således vad Han mottagit vid Jordan,

skulle Han nu också få bekräftelse på genom ordet. Häri ligger en väldig styrka, för den som upplever erfarenheten, ty det att bygga på ordets grund, det är att bygga på klippan. Huru ofta möter man icke kristna, som ej förstår denna andliga erfarenhet. De komma med sina själiska, oandliga påståenden, som de fått förmedlad till sig genom andras meningar och tankar och ej genom ordet. Men aldrig har de kunnat taga den upplevelse bort, som blivit byggd på bibelns verkliga grund. Genom Andens och kärlekens makt.

Förlikning.

En församlingsmedlem kom för några år sedan och begärde att få gå ut ifrån församlingen. Hon kunde ej stå kvar, ty hon hade blivit illa behandlad av en annan medlem. Jag bad henne sitta ned, så skulle vi sända bud på den som hade förfördelat henne. Hon kom. Under det vi samtalade, bådo de varandra om förlåtelse, varefter vi föllo på knä inför vår Gud och käre Fader. Det blev bön om förlåtelse under gråt och syndabekännelse. Då vi hade stigit upp från bönen sade jag: »Såsom ett verkligt tecken på försoning, räck varandra handen». De gjorde det, men samtidigt föllo de i varandras famn och gräto.

Sedan den systern gått som blivit eftersänd, frågade jag den andra hur vi nu skulle göra med medlemskapet? Står Ni fast vid det, så får jag anteckna det. Hon svarade: »Nej, det får vara».

Skulle dessa rader läsas av någon som stå i samma ställning. Låt mig säga dig, att nådastolen är den bästa uppgörelseplatsen. Där biläggas allt gräl och alla tvistigheter. Sådant, vilket gör att t. o. m. syskonkärleken störes och det kan kännas outhärdligt att stå i en församling. Men lägg märke till, att det icke är den felandes handlingsätt som stör hjärtats inre, utan den förfördelades oförsonlighet och känslan av att man blivit orättfärdigt behandlad. Gå till varandra och möt varandra i kärlek, utan förebråelse, och allt skall bli väl, och du slipper hindra Guds verk i ditt eget och andras hjärtan. Saken blir ej avhjälpt med att lämna församlingen. Läs 1 Petr. 2 : 19-25.

Kol, kol - God morgon!

Den svåra ödeläggande storm som rasade julnatten 1902 bringade tvenne fartyg att stranda på kusten vid Råå. Genom nödsignaler och bloss gåvo de till känna sin nödställda belägenhet. Många skyndade till strandningsstället och i blossens sken kunde man se det ena fartygets besättning stå med oljekläder på, ropande och skriande. De kastade ut en livboj med en tågända bunden vid den och när den kom nära stranden sprang ett par män ut och fick tag i den. På detta sätt fingo sjömännen förbindelse med land. Man såg dem binda om sig tågändan med livbältet och ställa sig upp på relingen av fartyget, sträckande ut händerna, och kasta sig så i de brusande vågorna med ett rop. Räddningsmanskapet i land drog dem så igenom vågorna och då de kommo nära stranden sprungo tvenne män ut och tog dem i land. Den förste kom upp till några som stod och såg på räddningsarbetet. Det första han sade var: »Kol, kol» och så räckte han handen och sade: »God morning, god morning. Sedan tog vänliga människor dem med sig hem, där de fingo torra kläder, mat och en god bädd att ligga i.

Senare blevo även de på det andra fartyget tagna i land medels en

fiskbåt.

Dessa sjömäns erfarenhet är en sannskyldig bild av de själars erfarenheter som räddas från syndens hemska stormnatt och den gamla människans, av syndabegär, lastade skeppsvrak. Det gäller att söka sin räddning genom det blodröda tåget, som har förbindelse med frälsningens klippa. Kasta ut från ditt vrak bönens livboj, och du skall snart få förbindelse med frälsningsstranden där villiga händer skola hjälpa dig ur din hemska belägenhet. Men det gäller att ej rygga tillbaka inför det som kan synas bliva din undergång, men vilket likväl är den enda vägen till räddning. Att det inte sker med behagliga känslor vet alla som gått den vägen. Och att det blir en liknande erfarenhet, som den räddande sjömannen först vittnade om då han sade: »Kol, kol». Men det blir också en »god morgon då man möter frälsta själar som inbjuda till varma hem och kärleksfull behandling. Detta är bättre än att vara ombord på ett vrak utsatt för satans och syndens härjande stormar. Guds folk, Guds församling, kunna vi erbjuda våra skeppsbrutna vänner ett varmt hjärta och en kärleksfull famn, så att de kunna förstå att det har blivit en »god morgon» efter en mörk och dyster natt. Skeppsbrutne sjöman kasta dig i frälsningsvågen. Du skall säkert bliva räddad och frälst. Gör det nu, eljest kan du förgås.

Askan bort.

En husmor bad sitt hembiträde att lägga kol på elden i spiseln. Hon gjorde det. En stund efter när husmodern kom in i köket var där fortfarande lika kallt. Orsaken var att askan ej var skakad bort. Husmodern gjorde detta och nu blev det ny fart i elden, och srax efter utbrast hon: »Se hur det brinner. Huru varmt blev det icke när askan blev rensad bort». Så bör det ske. Kära troende vänner, rensa bort askan från ditt kristendomsliv. Allt förbrukad material av gamla förbrukade och utnötta erfarenheter som ständigt framhäves som ursäkter inför påminnelser om nya upplevelser. All gammal surdeg av egen berömmelse är aska som bör rensas bort. Var inte nöjd med att lägga en ny stämmning då och då ovanpå de gamla erfarenheterna. Rensa bort askan, lägg nya livsrefarenheterna av gudomlig art, till den gamla kärleksglöden. Skruva upp ventilerna och härlig frisk andlig luft och syre skall tillföras ditt andeliv, och du skall värma omkring dig istället som förut de frusit, som varit i din närhet och därmed omöjliggjorts till verklig andlig livsverksamhet. Men kanske du låtit ditt andliga ventilsystem rosta fast. Du varit rädd för kraftig andlig livsvärme. Du behöver hjälp att få ordna detta innan din egen och din omgivnings själar förfrysa. Låt Jesus få taga hand om ditt liv. Låt Honom behandla dig med Golgata kärleksglöd. Att det blir för dig ett lidandets problem att genomgå är antagligt, men du har Jesus med. Det blir nya upplevelser, ny frisk härlig luft och syre som tillföres ditt liv, och det blir varmt och skönt i din närhet.

Missionär Ragnar Alm, Sumatra.

Broder Alm skriver bl. a.: "Dina Andliga Fläktar" komma regelbundet. Tack! I dag har jag just skrivit några rader för din tidning. Om de passa? *

Vi må gott, men äro ganske trötta. Det är inte utan att vi längta efter ett friår. Nu hoppas vi att det skall begynna någon gång vid midsommartid nästa år. Herren är med oss i vår strid. I år har medlemsantalet i våra skolor ökat avsevärt. Här i Kisaren måste vi antagligen söka tillbygga våra skolbyggnader. Gärna skulle vi vilja ha en egen kyrka här, men det blir ett senare tema.

De hjärtligaste hälsningar. Broderligen *Ragnar Alm.*

* De komma i nästa nummer

Ett bad till ny födelse och förnyelse i Helig

Afrika.

Forts.

En stor tupp.

Just som vi startade för att köra, kom den gamla kvinnan igen. Denna gång hade hon en stor skrikande tupp med sig. Jag fick fram mina instrument. Förtjusningen var stor bland folket som samlats i närheten. De hade kommit dels med sjuka och dels av nyfikenhet. Vi hade behandlat många sjuka, haft samtal med mödrarna och bönestund med folket. Och under hela tiden var det någon ny som kom till. Alla stodo de och sågo på när tänderna drogs ut. De skrattade, gestikulerade och pratade förfärligt. Sedan vi så fått ut tänderna och rengjort instrumenten, och ytterligare haft en bönestund, skyndade vi iväg för att kunna hinna över det värsta av vägsträckan innan mörkrets inbrott.

Soppa på tuppen.

När vi kommo hem bad jag mannen som följt med oss, att slakta tuppen. Den hade galt förfärligt under hela resan. Sedan kokades soppa på den för den sjuke mannen som vi hämtat. Den sjuke mannen hade aldrig kunnat tänka sig någon så god och närande soppa Men du skulle ha sett den mannens ansikte som slaktade tuppen. När han såg att tuppen blev använd för den sjuke mannen och ej för mig själv, måste han fråga Alice och Matteus varför jag gjorde så, och varför jag ej själv använde tuppen, ty det var ju jag som hade dragit ut tänderna? De hade svarat att jag ej ville äta mig fet på deras bekostnad och även lära dem läxan: att inte endast taga emot utan även att ge.

Tre hustrur.

Det är en riktig glädje att sköta den gamle mannen, ty han är så snäll som patient och mycket tacksam. Han är redan mycket bättre. Till att börja med var han alldeles förskräckt då vi sade honom att han måste ligga ute på verandan både natt och dag. Men nu är han så belåten, ty han känner att hans hostanfall blivit färre. Han är en hedning, men under tiden han varit här kan vi se hans iver att lyssna och hans längtan efter bönestunderna. Ingen, som jag vet, har lärt honom att knäppa sina händer, men så snart vi ha bön eller bibelläsning, knäpper han sina styva händer till bön. Denna sak har rört mitt hjärta. Han är bunden, vid vad? Vid sina tre hustrur och de övrigas förakt, tillika med den gamla inbitna fruktan som förföljer en hednings innersta hjärteliv.

4 - 4 - 1937.

Tänk att det är redan två veckor sedan jag påbörjade detta brev. Det har inte varit tid för beskrivning. Jag har påbörjat ett meddelande om mötena, men detta måste vara till nästa gång, ty det är sent och vi ha varit uppe flera nätter å rad.

Lära sig själv underhåll.

Angående gossarna som användas i byarna, så har Guvernementet kommit, som de trodde, till vår hjälp. Men det har blivit svårare för oss då de giva höga löner Pound 2. 10. 0. - 3. 10. 0. - 4. 10. 0. - allt efter den förmåga mannen besitter. Vi som mission söker lära dem att giva av sitt eget, och vi ha givit dem ett stycke land att använda för att de skulle kunna uppehålla sig. Ingen har haft över

Ande, utgjut över oss, o, Gud! Titus 3: 5-6.

Giv Jesus allt.

C. F. I-n. C. F. Israelsson

Se, Jesus nu framställer frågan till dig: Vad vill du mig giva som gav dig allt? Så giv nu din
ungdom, din tid helt åt mig. Jag detta dig gav, som min Fader befallt. Så giv mig det nu, ja låt
mig allt få. Du aldrig skall sedan ångra därpå. Kör. Se Jesus erbjudit dig allt. När Han på
sitt kors led för dig. O. säg, är ditt hjärta än kallt. För Han som gick smärtornas stig. Kom giv honom allt.

Se, Jesus nu framställer frågan till dig.
Vad vill du mig giva, som gav dig allt.
Så giv nu din ungdom, din tid helt åt mig.
Jag detta dig gav, som min Fader befallt.
Så giv mig det nu, ja, låt mig allt få,
Du aldrig skall sedan ångra därpå.

Kör:

Se, Jesus erbjudit dig allt
När Han på sitt kors led för dig.
Säg, är ditt hjärta än kallt
För Han som gick smärtornas stig?
Kom giv honom allt!

Säg, vill du din kärlek, din vilja mig ge?
Jag detta dig gav när så svag och matt
Jag offret bar fram i mitt Getsemane.
Nu giv dessa gåvor, de äro din skatt,
Ty om du åt mig förvaltar dem här
En krona du då i himmelen bär.

Säg, vill du din mandom, din kraft åt mig ge?
Jag var ju den förste, som gav den för dig.
Men kanske du glömt allt mitt lidandes ve,
Hur jag maktlös sjunk ned uppå korsets stig.
Vill du mig det ge, som förgängligt är,
Till gengäld du får det som evigt är.

Om än du har grånat och gammal nu är,
Och ej fört till mognad den kärlek jag sått,
Mitt öga dock följt dig, ty du är mig kär
Fastän du har syndat och mig har försmått.
Det ända står kvar: din ålderdoms höst,
Så giv mig den då mot evighetströst.

Du kanske har rikdom och samlat åt dig,
Och framtiden din du har byggt däruppå.
Vill du den offra och nu vandra min stig?
Ja, svara o själ, kan jag allt det få?
Men kanske du nekar det jag begär,
Då finnes ej hopp, allt förlorat är!

---

två Pound i månaden. Guvernementet har råd att betala mera, ty de ha endast några få ute som lärare och sjukvårdare och de ha höga löner. Vi försöka att lägga arbetet så att det blir allt mer beroende av vad vårt folk förmår att göra.

Poliser, sjukvårdare.

På grund av Guvernementets åtgöranden har många på vissa håll gått in i deras tjänst som lärare, poliser eller sjukvårdare. Dessa hava gått, därför att de räknade med vad de kunde få och ej med vad de kunde ge. Våra starkaste och

bästa ha stannat kvar, sådana som givit sig själva helt och odelat såsom ett »levande offer». De svagare och självviska och de som strävade efter att bliva något i denna världen, de hava gått. Det har visat sig att de som stannat kvar har Gud välsignat, så att de ha mera kvar än de som gått. Så även detta har haft sitt goda med sig. Lazarus är ute på en av våra utstationer. Han har stor familj. Vi betala honom 3 Pound i månaden, ty han har även varit lärare. Ester, går nu ut för att hjälpa honom. Detta gläder mig mycket, ty de äro båda två mycket präktiga. Hon tar då hand om kvinnorna och han om männen.

Dennis är också ute, men han har bara ett Pound i månaden. Detta är nyttigt för honom, han har ju sin mat av folket. Alice som hjälper mig har Pound 1. 10. 0. och allt fritt och är hon så belåten med det.

De som ge ha mest.

För att kunna få medicinska arbetare för utstationerna, använder jag sådana som utbildas här. Detta är ett mycket bra sätt, ty då få de sina ögon öppnade för det som behövs och därigenom springer en större kärlek upp i deras hjärtan och en stark längtan efter att få ge ut sig för sitt folk. Då de komma till oss för att utbildas på olika områden få de inget löfte om arbete. Men de som bli gripna, offra sig för sitt folk. Vilja de gå och söka sig eget arbete så få de. En del göra det, i synnerhet dessa som tycka om att bliva »ansedda» och få många kreatur. En del av dem taga sig också flera hustrur. De gossar och flickor som vi betala för under deras skoltid, de få även välja fritt, ty det skulle vara ett misstag att söka tvinga någon. Men om de ej fortsätta i missionens arbete få de betala tillbaka till skolan vad de fått mottaga till deras undervisning. Dessa medel gå sedan till en annan fattig studerande. Bliva de kvar i missionens tjänst vars löner äro mindre, så få de deras skolundervisning fritt. Vi missionärer, ha flera som vi personligen underhålla, helt eller delvis. Jag tänker så offta på hur nödvändigt det är att både vara klok och menlös såsom bibeln säger.

Själv mår jag bra. Mitt hjärta jublar mot levande Gud och varje dag fylles mitt hjärta av ett innerligt begär att leva Jesus till behag. Detta gör livet värdefullt och medför glädje i den lägsta gärningstjänst, ty Jesus är där. Varmt hälsad är mina många kära vänner.

Ruth.

HELBRÄGDAGÖRELSE.

En broder skriver:

»Det är ganska uppenbart att Gud gjort under med vår lilla flicka. Det var mycket litet hopp, då hon kom in på lasarettet, och nu ha vi i dagarna fått henne hem igen. Hon hade hjärtfel och njurblödning, då hon kom in och till detta kom sedan knölros. Nu visar plåtar och prov att hjärta, njurar och lungor äro friska. Visserligen får hon ju vara försiktig med mat och rörelse, men vi äro tacksamma till Gud för Hans nåd.»

MISSIONÄR MIA LINDQVIST.

Angola, W. Africa.

Syster Lindqvist skriver bl. a.: »Jag mår gått och är lycklig i mitt arbete. Kom för några dagar sedan hem från 3 veckors semester, som jag tillbringat på en plantatien i Pungo Adango.

Arbetet går framåt och själar fräl-

sas. Lovat vare Gud. På vårt distrikt Malange, har vi särskilt en Gud helt hängiven evangelist, son till en hövding, som reser från by till by och har väckelsemöten omkring 10 dagar eller längre på varje plats. Hundratals ha lämnat hedendomen och vidskepelse och kommit ut i frihet och glädje i levande Gud.

Vår Biskop Springer är också en evangelist. Vid hans söndagsförm. gudstjänster både här och i Malanga, kallade han syndare fram till altarrunden. Många funno ljus och frälsning i Jesus.

Sedan vår värderade Missionär Pastor Herbert Withey så plötsligt blev tagen upp till högre tjänst, mitt under arbetet av översättning av Gamla testamentet, har våra kristna vaknat upp till mera allvar i sitt kristna liv. Många har genom hans död kommit närmare Gud. Många gamla avfälliga syndare har åter fått erfara frälsningens fröjd. Tack och lov!

Jag är så glad att Ruth snart får en svensk syster till kamrat, hörde det genom Biskop Springer.

Många varma Afrikahälsningar till vännerna, även i Råå».

Mia Lindqvist.

Ett vittnesbörd

En Herrens tjänarinna skriver: »Nu har jag fått ut böckerna från N. och har jag börjat med de 10 från H. och fått ut två och tingat bort tre. Om en liten tid har jag ännu en resa utåt landet, då jag tror jag skall bli utav med några. Därför är det bäst du sänder mig några igen. Jag ber inte om ett visst antal, utan skicka som du vill, ifall det är några överliggare på någon plats. Men jag hoppas att det inte dröjer för länge innan de komma. Jag vill gärna resa utåt landet inne det blir senare på hösten.

Ja, käre broder! Det kostar på för både kropp och själ ibland, och inte så lite heller. Men, o, vad jag tacksam till Gud och glad för det lilla jag kan göra för Honom.

Jag måste omtala hur jag hade det med den sista boken från N. Jag gick ned till stranden och satte mig på en soffa för att se på badgästerna. Ej långt ifrån mig satt en, till synes, hård herre, rökande sin pipa, och läste sin tidning. Jag tänkte: honom vågar jag nog inte tala till. Men tanken kom ej ifrån mig. När han lagt samman sin tidning gick jag till honom. Men han blev vred och tyckte att vi hade ej något med »svartingarna» att göra.

Jag fick tillfälle att säga, att Jesus hade offrat sitt liv för oss, och att vi även borde offra oss för Honom. »Var står det»? sade han. »I Guds ord» svarade jag. »Och det tror Ni på»? «Ja, jag tackar Gud för att jag får tro det». Nej Han var förståndigare än att tro på det, tyckte han. Men jag började känna nöd i mitt hjärta för honom och kunde därför inte annat än säga: »Får jag bedja för Er«? »Nej» sade han. Bed för Er själv, Ni som ser så ---- lycklig ut»!

Jag skyndade mig hem mycket upprörd och hade en mäktig stund för honom inför Gud. Jag beder för denne man för varje dag. Det är lyckligt att vi få tro på bönhörelse».

Missionär Vinnie Gabrielson.

Bulandshahr, Indien.

Syster Gabrielson skriver bl. a.: »Detta nya fält är så oerhört stort i omfång, att jag vet knappast var jag skall börja. Var ute i går på ett av de tolv centralstationer där våra arbetare bo, och fann då att inom

12 mils område ha vi kristna i 94 byar inalles omkring 2000 och det är en mans fält med till hjälp av en rätt så åldrig man och hans hustru. Vi hade goda möten. Möjligheterna överallt äro oändliga, men o, vad arbetarna äro få!

Hjärtliga hälsningar!

Vinnie M. Gabrielson.

I Afrikabokens intresse.

Kom hem tisdagen den 9 juni. Reste dagen efter till Hässleberga.

En av mina medarbetare som låg allvarligt sjuk önskade besök. Han blev mycket glad och sade, att han börjat tvivla på att jag skulle komma då det nu hade dröjt så länge. Han omtalade, att han på sin sjukbädd hade utplacerat 5 afrikaböcker, och fastän han betalt dem förut ville han likväl betala dem en gång till. Han önskade även att jag skulle stanna och ha några möten. Jag sade då, att han kunde ju ej vara med på dem, han svarade: «Man skall ju även önska andra det som är gott». Jag stannade över söndagen och hade möte i missionshuset i Hillarp, vilka möten voro välbesökta och till uppmuntran. En ung broder Hubert Torkelsen medverkade och talade mycket gott. Han frågade om jag behövde bidrag till missionen, vilket jag sade att så var. Han gav mig då en slant för denna sak. Utav ett par andra vänner fick jag också bidrag, så att det hela uppgick till 75 kronor. Så fick min sjuke broders sista önskan även bli en handräckning åt missionen. Jag gjorde flera sjukbesök dessa dagar, och som det var ett stycke väg till dem jag besökte, en av dem en mil borta, så gick det bra att komma på cykel. Här är inga metodister till namnet, men till gagnet. De tjäna samme Herre och Krist, och därför älska vi varandra.

Så var jag åter tillbaka till Råå måndagen den 14 juni.

Ett par dagar efter kom meddelande från Åby-Torsång att en av våra mötesbesökare hade råkat ut för en olycka under arbetet i Domnarvets valsverk och hade senare avlidit av skadorna. Hans hustru var under mötena i våras mycket berörd och sade efter ett av dessa då jag talade med henne att hon gjort det som hon kom att ångra, nämligen att hon sagt nej till inbjudningen. Hennes man sade den gången till henne, att hon skulle göra det om hon kände det så. Min son Helge och jag besökte dem på morgonen klockan 9 samma dag jag reste därifrån första gången i år. Mannen skulle börja arbetet på Domnarvet klockan 12. Jag frågade honom om han trodde på någon Gud? Han svarade: »Behöver jag svara på den frågan?» Jag sade att det behövde han ju inte, men vi kunde ju samtala om saken. Han bad att få slippa ty han blev så orolig efter det. Vi bådo då till Gud och skildes åt. Således var detta sista gången som vi sågo varandra. Vi vilja dock tro att Gud gav denna själ ett ögonblick till uppgörelse och att vi få se honom hos Jesus en gång.

Till alla mina värdar och värdinnor under denna min resa frambär jag härmed mitt hjärtliga tack för all vänlighet och kärlek som mött mig, Gud välsigne Eder alla.

Medarbetaren C. F. Israelsson.

Vägledning.

Vill du ha ett vägledande ord fram till Pingsten, skaffa dig böckeraa "I Lammets Fotspår" och "På Andelivets Områden". Dessa böcker ge en klar inblick i Andens sätt att verka både för och efter Pingsten och sprida ljus över, för en del inom detta område dunkla frågor. Böckerna erhållas till ett pris av 1 kr. och 1:50. Likvid kan erläggas i frimärke med ordern.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse

Meddelanden från fälten

November 1937.

Rom. 6: 5-6

Årg. 4.

BIBELSTUDIUM.

Han har smort mig.

Luk. 4: 18.

Smörjelseoljans uppgift i gamla förbundet var en kraftig hänvisning till den Helige Andes mission i nya förbundet 2 Mos. 30: 22-25. Denna smörjelse, sammansatt av fem slags dyrbara ingredienser, var helig och avskild för heliga ändamål. Den fick ej användas till annat än det som skulle helgas åt Gud enligt Hans föreskrift. Användes den till annat följde därpå ett svårt straff v. 32-33.

Tabernaklet med alla dess tillbehör och översteprästen samt prästerna skulle med denna smörjelse invigas - avskiljas - till helig tjänst för folket inför Gud v. 26-31. Allt som så invigdes blev högheligt och dens inflytande över den eller det som denne kom i beröring med blev även heligt v. 29.

Konungar, och ibland även profeter invigdes till sina ämbeten även med samma smörjelse 1 Sam. 10: 1-2; 2 Sam. 2:4; 1 Kon. 19: 15-16.

I denna Guds förordning om smörjelsens användande förstå vi betydelsen av orden »Han har smort mig». Gud hade smort Jesus, invigt och avskilt Honom genom Helig Ande till att vara **överstepräst** Hebr. 5: 5-6, offrande sig själv för världens synd 7: 25-27, till **profet** Mat. 13:57, för att förutsäga och förkunna Guds vilja, vara en sannings härold på lidandets väg 28:68, och till **konung**, visserligen att börja med en lidandets konung Joh. 18: 37, men sedan en härlighetens konung Hebr. 7: 2-3. Ja, en segrande och över alla, en konungarnas konung Upb. 17: 14!

Således, där Jesus står i synagogan, står Han såsom den av Gud, Smorde och avskilde Människosonen vilken inträder i sin trefaldiga uppgift, för att sedan gå ut att utöva ett heligt avskiljande inflytande på sin omgivning. Detta skedde också, och uttalas av Honom i Hans bön till sin Fader Joh. 17: 6,19.

I utförandet av sina uppdrag blevo alla de som följde Honom och gjorde Hans vilja, rikligen välsignade Mat. 19:22-29. De som gjorde Honom illa och förkastade Honom möttes av Guds straffdomar Joh. 12:48; Mat. 23:33-38, 27: 3-5. Så var också Guds förordning under gamla förb., att den som rörde vid Guds smorde skulle dö 1 Sam. 26: 9; 2 Sam. 1:14-16. Det låg således ett gripande allvar i orden »Han har smort mig». Däri låg icke allenast löftet om en underbar hjälpare, utan en varning till dem som förkastade Hans hjälp.

Genom Jesu smörjelse av Gud kom-

ma dessa tre att en gång utgöra de starkaste vittnen mot dem som ej mottaga Hans hjälp 1 Joh. 5:6-13. Med smörjelseerfarenheten kunde Jesus ingå i lidandet såsom en segrande konung, som David profetiskt uttalar i Ps. 20:7.

Sedan Kristus, såsom den smorde, hade dött, uppstått och farit till himlen bereddes för de frälsta denna härliga möjlighet att bliva smorda med samma smörjelse som Jesus. För den skull fick Han av Fadren den Helige Ande för andra gången Apg. 2:32-33! Gång efter annan har denna upplevelse gjorts av dem som ställt sig till Hans tjänst. Och de hava därmed fått uppgiften att vara präster, profeter och konungar för att på lidandets väg uppenbara den gudomliga segerkraften. 1 Pet. 2:5,9; Apg. 11:27-28. Således smörjes andra i Jesu ställe, vilket också skedde under gamla förb. tid 2 Mos. 6:22. Om denna smörjelse talar Aposteln i 1 Kor. 1:21-22. Denna smörjelse skulle ersätta Jesus som undervisare Joh. 16:13-14. Och även göra de smorda till undervisare och lärare så länge de stodo i obruten förbindelse med den Helige Ande 1 Joh. 2:27, för att undervisa dem som ej ännu mottagit smörjelsen.

Smörjelsen är också en glädjens olja Hebr. 1:9. När denna smörjelse sker fylles hjärtat med en särskild glädje, som är skild från själiska stämningar, men dock griper den andliga känslan och bringar fram lov och pris som aldrig tillförne, som en syster nyligen skrev: »Säga vad man vill, men nog blir lovet och priset annorlunda när en själ blir döpt i Helig Ande enligt bibelns ord i Apg. 2:1-4.

Det är också en dyrbar smörjelse, som förenar själarna till endräktig samlevnad och ljuvligt broderskap Ps.' 133. Min käre broder och syster i Herren, bed, vänta och tro! Släpp dig själv till för att tjäna Herren. Säg av hjärtat: »Här är jag, sänd mig». Bida till dess stunden är kommen och du kan stå upp i folkförsamlingen och ödmjukt säga »Han har smort mig». Räkna med möjligheterna som Jesus, den smorde Översteprästen, Profeten och Konungen har genom sin lidandets gärning bringat fram. Likavisst som det blev en medveten erfarenhet i Jesu umggängesliv med Gud, kan det bli en medveten erfarenhet för dig. Men minns att vandringen med Jesus i tro under ledning av denna smörjelse, blir en vandring på lidandets väg, men för dig till ett heligt inflytande och för fram till en härlig seger.

KAN GUD GE TVÅL?

En troende fru sade en dag till en av sina vänninor att gå till mötet i kyrkan, ty detta skulle säkert hjälpa henne. Detta trodde vänninan icke på, därför att hon ville behålla sitt världsliga sällskap och sin teater. Hon hade då sagt henne att hon ofta själv blivit hulpen av Gud och icke allenast fått det hon bett Honom om utan även det hon önskat sig. Så vid ett tillfälle hade de varit ute och gått tillsammans. Hon skulle då gå in i en affär för att köpa en tvål, då säger vänninan till henne: »Du som får allt av Gud, du kunde ju även be om en tvål, så du inte behöver köpa den». Hon svarade: »Nog kunde Gud göra det om Han ville». Just som hon sagt det fann hon en tvålbit liggande vid sina fötter och just av det slag som hon brukade använda. »Ser du det» sade hon till henne »Gud kunde ge mig det, när Han ville». »Ja» sade vänninan nog ser det märkvärdigt ut». Sedan när de kommo hem, kom en

dam och lämnade ut reklamtvål för en tvålfirma och då fick jag en till. »Ser du »sade jag» om Gud vill kan Han ge mig två tvålbitar».

Huru dyrbart är det icke att såsom denna syster enfaldigt tro på Gud och lita på Honom. »Om Han så vill, så gör Han bröd av sten».

LEDNING OCH VÄCKELSE.

En ung kvinna, som på vårt första möte lämnade sig åt Gud vittnade: »Det var underligt att Gud skulle sända eder hit just nu, hade det dröjt ett par dagar till, hade jag varit rest härifrån, ty jag skall sluta min tjänst. Då hade jag nog inte varit frälst, men nu kan jag resa hem och säga mina föräldrar att jag blivit ett Guds barn. »Denna unga vän hade kristna föräldrar, och för henne hade det blivit värdefullt, att få överraska dem med detta glädjebudskap.

Skall även du, min unge vän som ej ännu avgjort dig helt för Jesus, bereda dina troende föräldrar denna glädje. Tänk på deras böner, vakor och tårar, som offrats för din själs räddning, men tänk mest på vad Jesus offrat för dig. Låt ej detta år gå utan att ha bringat detta glada budskap till dina kära.

När denna unga vän reste till sitt hem i Stockholm uppmanade hon oss att bedja för sig, så att hon kunde bli bevarad i tron på Kristus.

Även tvenne andra ungdomar blevo omvända till Gud, och reste efter någon vecka bort från staden. Också dessa bådo oss, med lite ängslan i sitt hjärta, om förbön »så att vi», som de sade »kunna bli beståndande när vi komma ut bland ogudaktiga människor».

Vilka dess vänner äro, eller var och var de äro, är för mig obekant, men Herren känner och vet det. I varje fall vill jag tro, vi skola mötas hos Herren, och då få erinra varandra om dessa underbara upplevelser i vår ungdom.

De gudlösa.

Guds öga vakar även över de gudlösa. Vad de så få de själva skörda. Till en tid går det att sätta sig upp emot Gud, men domen kommer. För övrigt är satans rike söndrat mot sig själv och kan därför icke bestå: Den onde anden slog sig själv, sitt redskap med stenar och slutet blev, han drevs ut och fick lämna sitt redskap. Följande meddelande i N. D. A· från Moskva bekräftar detta:

MOSKVA, tisdag.

På grund av dekret av regeringen har de gudlösas förenings centralkommittè upplösts. Likvideringen motiveras med att herrarna i denna kommitté planerat ett attentat mot Stalin och att de dessutom gjort sig skyldiga till stora försnillningar.

I »De gudlösas förening» har man länge varit missnöjd med att Stalin tillåtit religionsfrihet och de yppersta inom föreningen hade beslutat att till föreningens och sovjetrepublikens fromma bringa diktatorn om livet. Som ledare för iscensättningen av attentatet ha häktats tre medlemmar av de gudlösas förenings precidium och kort därpå häktades ett flertal bemärkta personer inom föreningen. Enligt vad som förljudes kommer hela organissationen att upplösas, då föreningens existens inte harmonierar med den nuvarande författningens anda. Alla föreningens tillgångar komma att överlämnas till kommunistiska partiet.

Herrens fruktan är vishetens begynnelse.

Afrika.

Old Umtali 20. 6. 1937.

Fridshälsning!

Det är söndagsförm. Det är så tyst och stilla, de andra äro i kyrkan. Jag sov över mig, så att när jag gått ronden, blev det försent att gå. Därtill var jag så trött och tung i hela kroppen. När jag gick till vila i går kväll klockan 11 hade jag ej varit i bädden sedan natten till fredagen då jag kallades klockan 10, 30. Jag hade just berett mig för vila torsdags kväll, då en mor kom in så det blev två nätter å rad. När jag kom från sjukhuset torsdag kväll sade jag: »Jag hoppas vi alla få en god natt i natt», men just som jag hade somnat kom de och kallade. På fredagskvällen sade jag: »Jag är dödstrött», och just som jag gjorde mig i ordning att gå till vila, kom en man springande och berättade att en kvinna i byn var mycket sjuk. Vi tog bilen och hämtade henne och kom hem kl. 4 på morgonen. Jag såg genast det skulle bli svårt och lät kvinnan vila några timmar. Sände så ett springbud till doktorn. Han kom vid niotiden. Det var värre än vi fruktad så vi tog henne i doktorns bil till sjukhuset i Umtali där modern fick undergå ett kejsarsnitt. Modern och barnet levde över och jag kom hem kl. 3 efterm. Vi hoppas allt går väl med dem.

Svårt sjuka.

Hemma satt flera sjuka och väntade. En liten gosse hade mycket hög temperatur. Flickorna hade försökt att få ner den, men ej lyckats.

En flicka hade hög feber och en abscess - böld i halsen, och hon fäcktade mycket för att få luft. Jag skar bort den. En moder hade en bröstböld, som också måste öppnas. Flera svåra omläggningar som ej flickorna kunde göra, allt väntade, men till sist blev de sjuka, en efter en tillsedda.

Miss Benson, den missionär, som jag förut talat om och har kräfta, är nu sängliggande och har svåra plågor. Kräftsvulstrarna sprider sig till halsen och inåt till njurarna. Vi kan ej annat än bedja Gud, att hon snart må bli fri.

I nästa vecka skall en av systrarna från Ö. fältet komma och hjälpa mig. Vi få då skaffa en annan i hennes ställe, ty det är omöjligt för mig att vara ensam just nu, men detta blir ju endast tillfälligt, en månad eller så.

Mitt hopp och längtan.

Jag hoppas snart få höra ang. Syster Rosa. Min tanke var att telegraf., men så fick vi höra att denna syster kunde bli ledig 3 à 6 veckor, så vi ordnat saken för den närmaste tiden.

Jag kände mig oviss om jag skulle telegrafera eller ej, ty jag förstod ju, att Gud visste hur vi hade det, och att jag hade den tillförsikten till Honom, att Han var med oss, och jag bad Honom göra allt väl. Jag tänkte även att ett telegram kunde synas själviskt, så jag bad Gud särskilt själv taga hand om saken, ty då blev allting väl. Så nu vilar jag stilla därvid. Miss Benson får den hjälp hon behöver, och vi kan även se efter de svarta.

Jag längtar mycket efter att få höra ang. Syster Rosa. Jag beder Gud att han må leda det så, att det blir den rätta.

Dagarna äro härliga och varma,

Att känna den Helige är förstånd. Ordspr. 9: 10.

men nätterna mycket kyliga. Detta gör att vi ha många hostande omkring oss, och nästa alla ha snuva. Hitintills har jag sluppit undan. Sedan min sjukdom i fjol är jag rädd för snuva, ty ännu är käk och näshålornas slemhinner ömtåliga. Jag är därför mycket tacksam för daglig hälsa och kraft.

Vid kvällsbrasan.

På kvällarna har jag en liten brasa som jag njuter utav, och flickorna ha sin i deras dagrum, ty det ger oss en ljuvlig känsla av värme och välmåga. Det är ofta dessa små välsignelser som fyller hjärtat med tacksamhet, och det känns som en högtid att få en kväll ostörd vid hemmets härd. Ibland sitter jag i mörkret, beder och ser syner och fylles av längtan med tanke på vad arbetet kunde bli. Ofta beder jag för alla vännerna. Ibland känner jag Guds närvaro underbart verklig, och Han för mig liksom ut. Gamla sanningar bliva nya och nytt ljus kastas över det mest alldagliga arbete. Jag är mycket lycklig i Gud. Det är en obruten lovsång. Denna sista tidens erfarenheter har på ett underbart sätt fört mig djupare in i Guds kärlek. Jag kan ej förklara det, men jag vet att Jesus är mig mycket dyrbar och att jag vill leva för att behaga Honom.

Det nya sjukhuset.

Vännerna i Oslo sände mig Pound 50. 0 0 i går. Jag blev så glad, ty de sände det speciellt för det nya sjukhuset. Vi har slut både på madrasser och filtar, så det blir nu det allra första vi köpa. Det nya sjukhuset ha vi nu lagt grunden till. I all sin enkelhet blir det mycket bättre än det vi nu har. Nästa månad river vi det gamla, ty vi måste använda järnet och de dörrar och fönster som duger för att få medlen att räcka så långt som möjligt.

Just nu målar vi och reparerar i B. B. Vitmyrorna ha kommit in där och vi äro nu efter dem.

Vi ha fått ett lass vetehalm, som vi skall använda för kuddar och madrasser. På detta sätt kunna vi hålla utgifterna nere. Det är trevligt när patienterna komma, ty det öppnar nya dörrar och nya hem och hjärtan. Men på samma gång blir det större utgifter. Flera, ja ständigt flera se upp till oss efter hjälp, men den gode Guden har uppenbart uppehållit oss och arbetet. Därför förlora vi icke modet.

Söndags kväll.

Barn och sinnessvaghet.

Jag sitter nu ihopkrupen på golvet framför brasan och har det härligt och skönt. Blev avbruten i förm. En liten gosse till Mazietti bars in med hög feber. Vi ha vakat över honom hela dagen, men just nu sover han. Stackars Mazietti, han har det bekymmersamt. Hans hustru är hos oss. Hon har varit här 2 månader. Varje gång hon skall få barn mister hon förståndet. Inget annat hjälper för henne än att komma hit, då tyckes hon bli fullt normal igen. Det är flera samverkande orsaker som gör att det synes vara omöjligt för henne att få sina barn utan att bli sjuk i sitt huvud. De brukar att ha henne hemma i det längsta, men så börjar hon att ruva på att döda både mannen och barnen, och då måste vi taga henne hit. Det har gått över när förlossningen är skedd. Hon bor här tillsammans med flickorna och får god och närande föda. Hon vilar sig när hon blir trött,

så vi ha inte så mycket besvär med henne. Men det är ju svårt för barnen och mannen. Detta är det sjätte barnet. Då den lille kom in i dag så sjuk, gav jag det åt modern. Hon grät då och tryckte det intill sig. De ha varit i mitt kök hela dagen och skall stanna över natten. Jag vågar ej lämna barnet åt modern och låta dem gå bort till sjukhuset, ty man kan inte lita på henne. Men jag sover så lätt att jag vaknar vid minsta ljud, därför får hon vara i köket så att intet ont händer barnet.

Gränslösa lidande.

Ibland röres mitt hjärta till ett gränslöst medlidande inför allt det lidande och den sorg och nöd som finnes. Men ibland fruktar jag för att bli överkänslig och oduglig, eller också hård och kall och oförstående. Det tyckes som om jag behövde mycken förbön. Men vi få ej glömma att mörkret runt omkring oss är stort, och att fienden även ansätter ljusbärarna i hopp om att få komma in i lägret.

Vi arbeta med alla krafter i fruktträdgården. Den tager mycken tid men vi röjer undan steg för steg.

Just nu kom en man in med hög feber och svåra smärtor i magen och med blödningar från käkar och tänder. Han skall ha mjölk och fruktdiet, råa morötter m. m. Att börja med ville han inte dricka mjölk. När vi tog majsgröten ifrån honom, som han haft med sig trodde han förvisso att han kommit hit för att dö. Men snart märkte han hur värken och febern gav vika och nu är han villig att taga allt vi ger honom. Häromdagen bad han även vid morgonbönen. Jag tänker så ofta på sanningen av ordet »genom tålamod vinna vi erfarenhet». Det ser ut som vi härute behöva ett stort förråd av tålamod och saktmod, och som jag av naturen har intetdera har det varit att steg för steg nå detta.

Sedan jag får hela serien av foto av det nya sjukhuset färdigt, skall jag sända den. För oss ser detta sjukhus storartad ut. Rummen äro större, högre och ljusare och få därför mera sol och luft. Vi kunna även taga in flera patienter än vad vi nu har, även om en del få ligga på jordgolv. Med en matta och madrass blir det ändå bekvämligt, och det är ju huvudsaken för de sjuka.

En orolig natt.

Det är nu måndag morgon. Vi ha haft en orolig natt. Den förut omtalade arma modern har gråtit, och jag måste taga barnet ifrån henne vid tvåtiden, ty hon fick för sig att någon kallade på henne, så att hon ansåg sig måste gå med sitt barn till byn, där hennes far bor. Hon trodde det var han som kallade. Den lille är bättre nu, och jag tog henne i min vård och lät modern gå till flickorna, ty hon kan ej se efter barnet. Modern ser i dag mörker och dyster ut, så vi måste stänga henne inne tills det ljusnar för henne. Den första klockans kallelse har just gått och det är tid för morgonbönen. Var hjärtligen hälsad.

Ruth.

MISSIONÄR RAGNAR ALM, Sumatra

På vänlig anmodan från redaktören för Andliga Fläktar, sänder jag gärna en hälsning till Er alla. Allt vad jag skulle vilja skriva skulle måhända kunna sammanfattas i orden: »Gud är god»! Här på soliga Sumatra ha vi ofta, ja alltid förnummit detta. Under Hans Andes ledning ha vi gått framåt till nya segrar varje år.

Våra vänner, Vera och Egon Å-

ström, med David och Joyce kommo tillbaka för ungefär en månad sedan. De gingo direkt in i uppgiften, ty några dagar efter deras ankomst reste pastor A. V. Klaus hem för välbehövlig vila efter 8 år i detta påfrestande klimat. Broder Åström har nu hand om vår engelska skola i Medan, är föreståndare för det kinesiska distriktet av vår konferens och därtill är han kassörsassistent. Så han har mer än nog att syssla med.

Vårt distrikt är nu större än någonsin, ty då pastor Klaus reste, övertogo vi Tebing Tingikretsen också. Detta betyder att en man nu har det arbete, som för några år sedan sköttes av tre missionärer. Men vi klaga icke. Herren är god, och han giver den kraft vi behöva dag för dag.

En söndagskväll, då vi voro på väg hem efter goda välsignade möten, råkade vi ut för en liten olyckshändelse. Framfjädern på vår fordbil råkade brista och vi hamnade i ett lite dike efter det bilen gjort helomvändning. Vi måste lämna bilen där över natten. En vänlig kines körde oss hem i sin bil. Nästa dag kunde vår bil, efter en del tillfälliga reparationer, taga sig till Kisaran för egen maskin. Vi äro så tacksamma till Gud, att olyckan skedde på jämn, rak väg, ty hade det hänt en vecka tidigare, då vi reste över krokiga bergvägar, vet man aldrig vad som kunnat hända. Nu ha vi bilen delvis reparerad, så att vi kunna använda den.

I tisdags hade vi en god och välsignad »Pesta Mission» i Bandar Poeloe, en liten stad ungefär 60 km. härifrån. Till en sådan missionsfest komma flera församlingar tillsammans. Detta är särskilt fallet med Bandar Poeloe, ty där ha vi den enda kyrkan på den stora kretsen. Den kyrkan måste tjäna 8 olika församlingar. D. v. s. den största delen av dem komma till kyrkan endast en eller två gånger om året. Mötena hålles eljest i medlemmarnas hem. En del av dem bo 40 km. från kyrkan, men vid juletid och då vi ha »Pesta Mission» komma de alla tillsammans, och då är det högtid. I tisdags voro alla fria, ty då firades drottning Wilhelminas födelsedag. Dagens inkomster stego till omkring 150 kr. Vårt bästa resultat där hitintills. Det tager tid att lära våra medlemmar ansvaret för de icke kristna, och för missionen bland dessa.

I går kväll hade vi en ytterst intressant gudstjänst i Padang Mahondang, en liten fabriksplats 62 km. söder om Kisaran. Efter gudstjänstens öppnande med sång och bön döptes en Islams dotter i Jesu namn. Därpå predikade jag över orden: »Vandren i Anden»! Sedan blev det medlemsintagning, då tre unga män bekände sin tro på Jesus. En underbar stilla stämning rådde då dessa tre knäböjde inför Konungars konung. De närvarande muhammedanerna voro lika gripna som vi Men ännu voro vi ej redo att avsluta. Ett par stolar ställdes framför ett bord som tjänat som altare, vi ha ingen kyrka där, en ung brud och hennes brudgum placerades där i församlingens mitt. Den unga muhammedanska flickan, som för någon timma sedan döpts, förenades nu i äktenskap med den man hennes hjärta och föräldrar hade valt. Och förbundet ingicks i Jesu välsignade namn. Det var en stor familjhögtid. Den lyckligaste i den lilla skaran var troligen brudgummens fader, en pensionerad skollärare. En av hans söner firade bröllop, en annan blev s. k. konfirmerad och en sondotter döptes. Undra på att den gamles hjärta flödade över av glädje och tacksamhet.

Så arbeta vi framåt i tro på Gud.

Mörka ovädersmoln skymma understundom horisonten. Kriget i Kina gör sig på sätt och vis kännbart också här, ty vi ha många kineser och japaneser på Sumatra. Vi leva dock trygga, ty vår framtid står i Guds hand. Alla missionens vänner hälsas! Tänk på oss någon gång i edra böner och tacka Gud för segrar som vinnas på detta fält.

Eder i Mästarens tjänst, Ragnar Alm.

Till Afrika.

Enligt inkomna meddelanden - jag kunde ej själv vara med på grund av sjukdom - var högtiden i Emanuelskyrkan i Göteborg, söndagen den 24 oktober en gripande missionshögtid för den församlade skaran.

De i högtiden deltagande pastorerna voro G. Henrikson, som inledde med läsandet av Jer. 15:19, K. Westlund, K. Jonson, J. Ruther och Missionär Person från Johannesburg i S. Afrika. Att det var en synnerlig glädje att vid detta tillfälle ha Missionär Person med kan jag förstå. Han höll även ett på erfarenheter rikt föredrag. Han sade sig ej ha varit med på någon missionärsavskiljning sedan han 1907, som 19-åring avskildes för Afrika. Han omnämde att Metodistkyrkan efter 100 års verksamhet nu har sex missonsfält i Afrika. De svartas sociala förhållande där äro fruktansvärda. I vissa trakter kring Johannesburg dö 65 procent av barnen innan de nått ett år, och det är endast två år sedan ett människooffer förrättades i östra Transval. Den stora hjälpen är de missionerande sällskapen.

Efter föredraget vidtogs själva invigningen då Syster Rosa trädde fram till altarrunden och böjde sig, under det pastorerna lade sina händer välsignande på hennes huvud och gav henne var sitt bibelord. Invigningsakten gjorde ett outplånligt intryck på de församlade. Gud var mycket nära. Hans röst hördes och Hans fotspår förnummos.

Så var Syster Rosa till det yttre, i sitt hjärta hade det förut skett, invigd för missionsarbetet i Afrika, som Syster Ruths medarbetare i hennes övermänskliga arbete inför vilket hon känner sig trött och utsliten. Vi tacka Gud för denna hjälp.

Sedan avlade Syster Rosa ett mycket starkt personligt vittnesbörd om Guds ingripande och ledning.

En god insamling gjordes och ett hundratal foton av missionären placerades ut, allt till gagn för missionens sak.

* * *

På tisdagen den 28 reste Syster Rosa mot Fredrikstad i Norge. Under resan gjordes en avstickare till Lidköping där hon mottogs av syster Hörling och flera trogna medarbetare i missionsgärningen. Ett offentligt och ett enskilt möte stärkte missionsintresset och vänskapsbandet.

På fredagen företogs resan till Fredrikstad där pastor Knutsen hade anordnat ett möte i sin kyrka. Även min mångårige medarbetare Broder Eriksen var där och mötte med henne. Som Trancatlantic hade återigen ändrat avgångsorten till Oslo i stället för Fredrikstad, så hade anordnas diverse möten i Oslo, var för Syster Rosa reste dit på lördagen, där hon sammanträffade med lärarepersonalen i första Metodistk. söndagsskola, vilken stund blev en god missionsstund. På söndagsförmiddagsgudstjänsten hade hon välkomnats med gåvor av blommor och den norska flaggan, varvid band i den svenska flaggans färger voro fästade. Hon hade sedan framburit ett tiominuters vittnesbörd om sin missionskallelse och längtan ut på missionsfältet. På söndagskvällen voro en hel del missionsintresserade församlade hos Fröken Olsen, där Syster Rosa, liksom Syster Ruth, bodde och mötte ett hjärta med rik kärlek för afrikamissionen. Även denna stund blev en dyrbar missionsstund.

Som Redderibolaget återigen ändrat avgångsplats, reste Syster Rosa tillbaka till Fredrikstad, därifrån båten Tisnaren avgick till Afrika på måndagen den 1 november.

Således är nu Syster Rosa ett gott stycke på väg mot målet. Låt oss hava henne och även Syster Ruth i vår åtanke inför Gud.

Själv mår jag efter omständigheterna väl, ty Herren är min starkhet, och under en god familjs omvårdnad har jag det bra. Jag har även nu, den 5 nov. suttit uppe och skrivit detta.

Tack mina vänner för alla förböner och all hjälp i missionsarbetet, av vilket blivet ett så gott resultat. Vi giva Herren ära, lov och pris av hela vårt hjärta därför. Eder medarbetare C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR
December 1937

JULNUMMER

Årgång 4

* * * * *
* * * *

Stjärnans Budskap

Gudasonen människa är vorden.
För din skull Han kom hit ned till jorden.

Att du evig sällhet skulle finna.
Tro det, och du evigt liv skall vinna.

Se Vise män i Österlandet fingo skåda
Den klara stjärnan, som ett särskilt budskap bar
De ville gå att se och sedan skynda båda
Den glada nyhet som på nödens rop var svar.

Men icke det allen', de ville också giva
Ett offer, just åt Honom som sig offra skall.
Guld, rökelse och myrra ifrån dem må bliva
Ett offer utav tack, som älskat världen all.

Vill även du som dessa män nu skynda följa
Den vink som Jesus-stjärnan dig nu giva vill.
Ej må du uti dådlös njutning söka dölja
Vad Jesus söker nu ditt hjärta mana till.

Ej någon verklig glädje gives utan lydnad,
Och ingen lydnad utan offer följer med.
Det bästa som du giver skänker kristlig prydnad
Och tacksamhet att även du får vara med

Han har sänt mig.

Luk. 4: 18.

Genom ordet i synagogan fick Jesus icke allenast sin smörjelse - erfarenhet, utan Han blev också på ett tydligt sätt hänvisad till de stora uppgifter som han, smord med helig Ande, skulle fylla. Vittnesbördet som Gud gav Jesus vid smörjelsen, att Han var Hans käre Son och att Han hade sin Faders behag, väckte ej tanken på att leva för sig själv. Nej, både smörjelsen och vittnesbördet drev Honom genast åstad till ett uppoffrande arbete för världens evangelisering. När han därför kommer från prövningen i öknen möter Han budskapet: »Smord för att sändas till lidande, hjälplösa människobarn.» Han hade genom frestelsernas mångfald i öknen lärt förstå huru stora lidandena voro i världen, och dessa hade Gud genom profeten sammanfattat i orden: fattiga, fångna, blinda och förtryckta.

Det händer ofta när Guds folk upplevat smörjelsens välsignelse, att de låta sig mera ledas av känslans behag och därigenom taga sig rättighet till självisk njutning, än låta smörjelsen taga hand om ledningen, vilket skulle föra dem som sändebud ut att möta lidande själar på lidandets väg. När de få höra en predikan till bättring för syndare, eller det röres vid någon ömtålig punkt i deras liv, eller om icke i varje förkunnelse andens dop och nådegåvorna nämnes, så är ej ett sådant möte välsignat. Må du min läsare ej vara ibland dem. Tag Jesus till föredöme!

Ett glädjens budskap.

För dem som ville lyssna och mottaga budskapet från Jesus, skulle det bliva en källa till glädje, Ja, stor glädje, ty denna glädje är ett utflöde från smörjelsen, som är »glädjens olja». Det var även denna glädjeton som hördes i änglabudskapet på juldagsmorgonen, när Jesus trädde in i världen. Smorda vittnens budskap bli alltid glädjens budskap om de själva stå under smörjelsen och människor mottaga det.

För de fattiga.

För inga andra än dessa som känna sin verkliga fattigdom kan Jesusbudskapet bli en glädjekälla. Men för dessa bliver budskapet om frälsning och frigörelse, icke allenast till hjälp och glädje i andligt hänseende ,utan även i det jordiska. Ett ex.: Vi besöka tvenne familjer. De ha lika inkomst. Den är icke större än att de nätt och jämt kan slå sig igenom. Den ena familjen fruktar ej Gud, de ha ej mottagit glädjebudskapet. De kunna leva ordentligt på sitt vis, men alltid är det knot, missnöje och klagan. Barn, hustru och även mannen gå med slitna kläder och kallar allt arbete för slit och släp. Penningarna räcka aldrig till. Det blir skuld på skuld, och hemmet bär tydligt vittnesbörd om att de sakna glädjekällan. Vi gå till den andra familjen som hade det likadant för något år sedan, men de möttes av bubskapet om frälsning och hjälp. De togo emot det och förvandlingen blev så tydlig, att ingen kan förneka det. Glädjen strålar fram i ansiktena och kojan. Det har satt sin prägel på ordningen i hemmet och kläderna på familjemedlemmarna. Skulderna äro snart betalda och lovsång och bön äro särskilda glädjestunder i hem och kyrka. Frågar man efter orsaken till förändringen, så blir svaret: Vi mottogo det glada

budskapet om nåd och frälsning.

Pröva, och du skall få erfara det. Det finnes många, som trots sin jordiska välmåga äro fattiga på glädje. Men man vill ej erkänna sin andliga fattigdom. Budskapet är ej till något gagn för dem.

Guds folk har ibland att gå samma väg. Man har blivit rik på erfarenheter, men så har man stannat i tillväxten. Orsaken är »att man blivet rik och behöver ej mera». Men livet har blivit fattigt på glädje. Broder och syster, ransaka dig själv. Jesus kommer med glädjebudskapet till dig, som även är Julbudskapet: »Se jag bådar Eder stor glädje».

Frihet för de fångna.

I frestelseöknen fick Jesus en verklig inblick i orsaken till sorg. Han lärde förstå, att om han givit efter för frestaren hade han icke allenast bringat sorg över sig själv utan även över Fadern och allt skapat. Samma förhållande var det med dem som voro andliga fångar. Hade Jesus lytt Satan blott på en enda punkt, så hade Han varit hans fånge. Således alla som falla för frestaren bliva mer eller mindre Satans fånge. Därför gällde budskapet, frigörelse från fångenskap och träldom under Satans ok.

Även de kristna kunna komma under träldomsok. Faller man för frestelsen till vrede, högmod, otålighet m. m., så känner man genast, att man ej är verkligt fri. Jesu budskap erbjuder frihet från all slags fångenskap. När själarna bliva fria från fångenskapen under Satan, synden och själviska böjelser, utgör det en överväldigande seger över satan, som är ledaren för dessa fångna själar. Ja, t. o. m. dödsfruktan är ett djävulens verk, men även från dödsfruktans fångenskap friar smörjelsens budskap. Ära vare Herrens namn.

Jesus kan erbjuda denna frihet på grund av sin trefaldiga fullmakt: Överstepräst, Profet och Konung. Kristus dog för att frigöra oss, dig. För att lösa alla band, ja, även tungans band för att lovsångstonen skall bryta fram med frihetens smörjelsekraft. Frigörelsen i Kristus för själen in i nya härliga upplevelser. Jesus kom för att skaffa sig en friköpt skara från jorden. Ställ dig till smörjelse - budskapets fulla disposition och du skall uppleva sanningen »Den som Sonen gör fri blir verkligen fri».

För blinda syn.

De viktigaste i detta budskap var ej att kroppsligt blinda blevo seende, utan att människor får sin andliga syn. Det kunna vi förstå av Jesu ord »med seende ögon se de icke». Tusenden och åter tusende se icke den stora kärlek, som Gud bevisat dem. Frälsningen är för dem som en tillstängd dörr. En förborgad hemlighet, som ej existerar. De kunna ej förstå hur personer med sunt förstånd kan tro på sådant. Men en dag mottages budskapet och förändringen har skett. De ha blivit andligt seende, ja, t. o. m. deras naturliga syn ser på de andliga verkligheterna på ett annat sätt än förut och de utropa »Jag var förr blind, men ser nu. Det blir ljus och klarhet över både dem själva och synden och nåden och över Guds barmhärtighet och kärlek. Och sedan smörjelsen blivit en upplevelse för själen har ögonen blivit än mer klarsynta och bibeln blivit som ett förrådshus dit man går och tager ut andliga rikedomar. Och det ropar i det inre »blinda få sin syn.

Betryckta frihet.

Det finnes många som lida förtryck och detta är ej det minsta

lidandet. Betryck under maktlusta från andra, under inre tvivel och oro, under ekonomiska förluster m. m. Det smorda glädjebudskapet, när det mottages i tro, skänker även frihet därifrån. Gud vare pris!

Även i yttre hänseende gäller budskapet. Den fattiga änkan i Nain fick sin son tillbaka genom glädjebudskapet. Så ock systrarna i Betania. Petrus, Paulus och Silas blev tagna ut ur fängelset, och Bartimeus m. fl. fingo sin syn. Och lärjungarna som lidet betryck under världens hat, blevo genom budskapet lovade en härlighet förutan ände.

Ett nådens år från Herren.

Om alla Guds vittnen bleve smorda med denna heliga smörjelse och därtill allt Guds folk, för att bliva Guds sändebud skulle säkerligen detta nya år bli

Ett nådens år från Gud!

Nära hemmet, men förlorad.

Ett vrak släpades bort för några år sedan till Torekov vid Hallands Väderö, för att där sättas på kusten och sönderslås av brottsjöarna. Man gjorde så, för att få bränsle till att elda med. De hunno ej fram till platsen innan mörkrets inbrott och måste därför ankra utanför kusten. När det senare märktes att det växte upp till storm, gick en båt ut för att föra i land de sex personer, som voro ombord. Endast två lotslärlingar gingo med i land, de övriga, som voro ägare av skrovet, stannade ombord.

Lotsförmannen, som var ombord på släparen, hade fått i uppdrag att vaka över vraket, och de ankrade därför ändast ett litet stycke därifrån. De som voro på vraket hade sagt, att om någon fara förelåg skulle de signalera.

Det blev en storm om natten. Vraket slet sina ankarkettingar och kastades av stormen upp på klipporna och slogs i spillror, och de fyra männen funno sin grav i vågorna. De gingo förlorade. En av männen kunde se ljuset från sitt eget hem. De gingo förlorade vid hemmets kust medan ljuset från hemmets fönster tycktes kalla familjefadern hem. Någon hade hört nödsignaler och rop, men eljest tycktes byns innevånare sova och även den man som fått uppdraget att vaka över de andras liv. När det dagades fanns ej något annat av vraket än en del vrakspillror strödda omkring på stranden. Ett par timmar efter denna fasanfulla händelse fann man den förste av de omkomna. Han var ej ännu kall, men död. Två andra av dessa fanns senare på dagen och den tredje dagen efter.

Vad var orsaken till denna olycka? Bortkastad, erbjuden hjälp. Lotsens försumlighet och samhällets sovande ställning.

Herren väck oss alla att vi må inse den fara våra medmänniskor sväva uti vilka på gamla vrak söka sin arma själs underhåll. Dyra själar som har Er lust i syndens gamla vanor, snart rasar den sista stormen och det gamla vraket kastas emot evighetens klippor och edra själar förgås. Kära själ, du som ser ljuset från hemmets fönster, förbönens ljus. Din hustru, din man, dina barn, dina syskon, dina föräldrar och Jesus väntar på dig. Stig i räddningsbåten nu. Om du säger »nej» åter en gång, kan det vara liktydigt med att du är förlorad. Säg ja, och du är räddad för evigheten. Tänk om du skulle förgås med tanken på, att de dina äro frälsta och du kunde varit det, men du ändå går förlorad.

C. F. I-n.

Friköpet.

C.F.I.n C.F. ISRAELSSON.

Friköpet gällde din frihet från lagens krav. Förbannelsen kan dig ej mera nå. Om du för-

blir i den frihet dig Kristus gav. Välsignelsens arv skall du säkert få. Kör: "Friköpt." Det korsets häls-ning

är. Löskiöpt med blod det frälsning ger. Försoning har Jesus oss givet. Förlossning ger evighetslivet.

Friköpet gällde din frihet från lagens krav.
Förbannelsen kan dig ej mera nå.
Om du förblir i den frihet dig Kristus gav,
Välsignelsens arv du skall säkert få.

Kör: Friköpt, det korsets hälsning är.
Lösköpt med blod det frälsning ger.
Försoning har Jesus oss givit.
Förlossningen ger evighetslivet.

Friköpet gällde att ärva Abrahams tro:
Välsignelsens härliga, sköna lott.
Att Helge Anden skall få uti hjärtat bo
Och Kristus bli ärad i stort och smått.

Friköpet gällde din frihet från Satans makt,
Och träldomens fruktan för död och dom.
Han köpte dig Söners rätt, såsom ordet sagt,
Att ärva med Jesus, Guds egendom.

Friköpet gällde, att du under livets jäkt
Skall äga den kraft som kan hjälpa dig,
Att friköpt från jord' med Golgata kärleksfläkt
Du vandra kan hemåt på segrarns stig.

Friköpet gällde full frihet från vara slav
Inunder människors själiska makt,
Men vandra i den frihet som Kristus oss gav
I löftesängarnas härliga prakt.

Afrika.

Old Umtali 2. 10 1937.

Fridshälsning!

Jag hoppas att brevet som sändes som flygpost kom fram i tid före Syster Rosas avsegling. Jag har skrivit till Lourenco Marques och frågat om rederiet ordnar med transiteringen av godset, eljest ger jag Thomas Cook order om att göra det. Jag har även skrivit till Svenska missionärer där att hjälpa S. Rosa, så hon behöver ej oroas. Hon kanske får vänta några dagar på båtlägenhet.

Bland bråte och murbruk.

Farbror, jag är mycket trött och känner mig utsliten, men jag hoppas att med hjälpen kommer nya krafter. Vi ha nybygget på god väg, men det gör det svårt för oss här, ty vi använder av det gamla rucklet så mycket vi kan. Så vi arbetar mitt i murbruk och uttagna fönster och dörrar.

Vi taga endast emot de svårast sjuka, de som kunna gå hem för natten få göra det. En del få vi lägga på B. B.-verandan, fastän jag ej tycker om att ha svåra feberfall i B. B. Det vore rysligt svårt om mödrarna på grund härav skulle bliva sjuka. Det går troligen ej att flytta in innan Syster Rosa kommer. I så fall blir det trevligt för henne att få vara med och hjälpa

Kristus skall åter låta sig ses till frälsning

till.

Gud välsignar fruktträden.

Jag har just varit uppe och sett på fruktträden. Det ser ut som de alla frodas väl. För detta tackar jag Gud. Jag har bedit mycket för dem att Hans välsignelse må även komma träden till del.

Vi hade en hönssjukdom, som gjorde att vi måste slakta alla våra höns. Jag har just nu åter fått ordnat med en ny hönsgård. Denna gång ha vi byggt den av järnstänger med plåttak, så att insekterna, som orsakar sjukdomen, ej har någon stans att leva. Vi ha köpt några hönor, och så småningom vill vi lägga till flera, ty vi kunna ej vara utan ägg för sjukhuset.

Ingen konferensresa,

Det blir ej möjligt för mig att i år resa till Konf. dels för att vi ha en del svåra sjukdomsfall inne, en del mödrar som legat under behandling i flera månader, och dels ha vi just nu så mycket av utarbete och därtill byggandet, så att kunna lämna detta synes vara omöjligt. Dessutom är jag så trött, att tanken på en resa inte alls tilltalar mig. Så jag är glad över att få stanna hemma. Vår Konferens börjar tisdagen den 6 oktober och hålles i Nyodiri på Norra fältet, på samma plats som den hölls då jag var med på min första Konferens i Afrika 1926. Biskopen kommer hem söndag kväll eller måndag.

Sill och knäckebröd,

Du må tro det skall bli fest. Jag skall snart börja att göra Syster Rosas rum i ordning. Vi ha använt det som syrum, så där är mycket av sydda saker för det nya sjukhuset.

Jag håller på att taga en serie kort från där vi nu bor till det nya sjukhuset, vilka jag skall sända senare. Det blir ett styvt arbete att få ordnat med stenar, trädrötter och vägar, men vi få göra som hitintills »taga ett steg åt gången.»

Nog förstår Ni, att jag vill tänka och bedja för er alla söndagen den 24 dennes då Syster Rosa skall avskiljas.

Hälsa vännerna. Det är nu tid för postens avgång, ty jag vill, att det skall sändas i dag. Det är tidigt på lördags middag. Mycket arbete ligger framför oss i dag, men även mycken nåd. Med hjärtlig hälsning!

Ruth.

ETT DÅLIGT HJÄRTA HELAT.

En på Kristus troende fru berättade, att hon haft ett dåligt hjärta och att läkarna ansett det endast vara frågan om en kort tid tills livet var slut. Men så bad hon till Gud om hjälp, och en märkbar förändring inträdde och vid en därefter gjord läkareundersökning förvånade sig läkaren över det som hade skett. Själv talade hon ej om vem som var orsaken därtill. Hon ångrade detta och blev orolig och ängslig däröver. Men så en dag när hon var ute gick, såg hon läkaren komma gående. Hon gick honom fatt. »Vad nu dokterrinan» sade han. »Ja» sade hon »jag blygdes att säga doktorn, då han undrade på att jag blivit frisk, att det var Gud som gjort det». »Ja» sade han »om vi läkare mera allmänt anlitade denna hjälp skulle det vara mycket bättre för oss».

Denna händelse visar oss huru gagneligt det är att vara lydig Gud

för dem som bida efter honom. Hebr. 9: 28.

att vittna om Hans underbara gärningar med oss. Samtidigt blev det uppenbart att en del läkare ej stå främmande för den tanken som av denne läkare uttalades.

PÅ FÄRDEVÄGAR FÖR AFRIKA!

En av mina medarbetare skriver:

»Det blir allt dyrbarare för mig, ju längre man får vara med i Herrens tjänst. Jag sade: »Ju längre jag får vara med». Jag är ju endast en nybörjare, men tyckes det mig som om jag varit med länge i verksamheten för Guds rike. Jag är så glad och tacksam för det lilla som jag kan få göra för min Herre och Mästare.

Nu har jag, genom Guds hjälp, fått ut de åtta böckerna från N., de 10 från H. de 7 från G. och de 6 från L.

Förra veckan, när det blåste så hårt i tre dagar, var jag utåt landet och gick dessa dagar från hus till hus och fick ut åtta böcker.

Ja, det är i sanning intressant att få träffa sina gamla bekanta nu, och få tala med dem om det nya livet, som jag av nåd fått börja att leva, och lever nu. Pris ske min Gud!

Trots mörkret som råder i mångas, ja, jag tror, i de flestas hjärtan med stor okunnighet om Gud och frälsningen, så förstod dock de flesta att något hade skett med mig. Och en kvinna sade gråtande: »Bed för mig»! Du kan förstå min glädje.

En gammal gumma, som var mycket förtrogen med sin bibel, men inte nu kunde se att läsa, läste jag för, och så hade vi en bönestund tillsammans. Jag frågade så efter hennes måg, som jag visste kallades för fritänkare. »Han är sig lik» sade hon. Jag frågade henne om hon inte bad till Gud för honom? »Mån tro det är lönt» sade hon. Tänk så sorgligt, att inte ha tro på bönens betydelse, när hon har i bibeln dessa härliga löften. Men det hände, att just som jag skulle gå, mötte jag honom, och vi hälsade. Han frågade hur jag mådde, och då fick jag tillfället att tala om »hur jag mådde». Han stod orörlig och hörde på medan jag omtalade min omvändelse. Jag önskade honom detsamma goda, att söka Gud medan Han låter sig finnas. Han svarade lugnt: »Tack för det». Jag gick sedan glad och tacksam till Gud, att Han gav mig nåd och kraft att säga dessa ord. När Gud lägger sin välsignelse till då sker det. O, underbare Gud.

Så träffade jag en äldre kvinna, som hade en stor sorg. Jag sökte trösta henne med ordet från Herren. »Vad jag gör förstår du inte nu, men framdeles skall du förstå det. Ja, det var gott, men när hon hörde, att jag inte tillhörde statskyrkan, den rena läran, sade hon sig inte vilja tala med mig, utan sprang helt enkelt ifrån mig. Ja, så är det, den ene tager emot och den andre slår ifrån sig!»

JUDARNA OCH PALESTINA.

På otaliga ställen hos profeterna omtalas i klara, direkta utsagor och i flera skiftande bilder, att Herrens gamla förbundsfolk skall få sitt land och Jerusalem, sin helige stad, tillbaka igen. Herren skall samla dem dit. Han skall bruka olika medel till att samla dem, såsom han begagnade olika medel

Forts. å sidan 106.

Offergåvor åt Jesusbarnet.

Jesu födelse kännetecknas som en kraftig Guds uppenbarelse av Hans offer. Offergåvor frambūros också till Jesubarnet av guld, rökelse och myrra. Dessa ting voro av högt värde. Hans ingång i världen invigdes med offer. Så blir det också när Jesus genom tron födes i ett människobarn. Det mottages offer för att offer skall givas.

När syster Ellen Björklund tillsammans med flera andra missionärer ankomma till Chicago den 17 dec. 1893 mottogos de av representanter för Kina Inlands Missionen och kallades av dem för "Skandinaviska Alliansmissionens julklappar från Sverige."

Lika talande äro dessa tre systrars offergärning, vilka i dagarna offrat sina liv åt missionsarbetet i Afrika. Syster Rosa för Old Umtali, Syd Rhodesia, Syster Ruth för Kambini, Portugisiska Öst Afrika och Syster Karin för Kabylien, Nord Afrika. Kan du inte själv gå, så kan du giva förböner, intresse och medel. Tänk på Jesu offergärning. Vi vilja följa våra systrar med våra förböner, arbete och medel.

Rosa Rydell.

Karin Holmer.

Ruth Heggöy.

ROSA RYDELL.

Dagen kom då jag i Metodisternas krets mötte den levande Kristus och en glad kristendom. Allt av nåd för Jesu skull. Från den stunden minns jag, hur jag för min inre syn såg ordet »Afrika» skrivet med eldskrift. Och jag viskade ett ängsligt och bävande »ja» till Jesus. Jag ville bli Hans sändebud.

Så har Kristus banat vägen för mig intill i dag. Nog har marken varit stenig och ojämn många gånger. Inte har jag alltid varit villig att genast gå de vägar, Kristus ville att jag skulle gå. Det var så många andra röster, som ville blanda sig med Mästarens.

Jag hade en älskad mor och syskon. Hur skulle jag kunna lämna dem. Jesus visste, att det var svåra band att lösa. Därför sände Han bud på dem. På 16 månader togs dessa tre ifrån mig. Jesus måste handla så, därför att jag skulle bli fri. I dag kan jag också tacka Gud för den prövningen. **Jag har sett en glimt av Kristi härlighet.** Jag måste giva åt andra.

Syster Rosa.

KARIN HOLMER.

Länge har jag känt mig lockad av den öppna sjukvården bland primitiva människor, och jag ville gärna få ett arbete på något av missionens sjukhus i Abessinien. Gud hindrade mig dock, och det är jag Honom evigt tacksam för. Jag tackar Honom att Han höll mig tillbaka, tills jag fick möta Honom själv, se min synd och förödmjukad och tillintetgjord få Hans förlåtelse samt uppleva frälsningsvisshet och glädje. Nu först känner jag nöd, inte bara för kropsligt lidande, utan också för fångna själar. Nu kan Gud kanske använda mig som arbetare i sin vingård. **Jag har tydligt sett Guds ledning** med mig i detta, och jag är tacksam och glad.

Jag vet hur trogna missionsvänner bära missionärerna i förböner och hur de därmed hjälpa dem över många svårigheter. Jag skulle önska att vännerna till missionen också vill bära mig. Jag är Herrens tjänarinna och Eder syster.

Syster Karin.

RUTH HEGGÖY.

Jeg elsker å lese om söster Ellen og söster Ruth, og det stiger samtidigt en bönn op fra mitt hjertes dyp om å bli en tro Herrens tjenerinne. Jeg er så takknemlig til Gud fordi Han har gjort alt så vel for mig, og kalt mig til en så stor og hellig tjeneste.

Jeg har hatt og har en rik tid i England. Oplevet så uendelig meget og fått så meget verdifullt herfra Kingsmead College. Var misjonskallet sterkt i mig för, så stråler det alt klarare nu. Jeg vet jeg har noe å bringe til en mörk og kåld verden - *Jesu lidende Kjärlighet.* - **Jesu kjärlighet blir större og större for mig** og mitt önske og bönn er å få bringe den til mine medmennesker.

Kingsmead College er et utpreget misjons college, og vi er stud. fra flere forskjellige land og verdens deler. For mig er det en hel oplevelse å treffe dem alle, enda större er det å kunne forstå og snakke med dem.

Så vill jeg til slutt få önske Guds rike velsignelse over Dem og Deras arbeide. Motta min varmeste takk for alt. Hjertelig hilsen Deres

Syster Ruth.

* * *

Samtliga Systrar utsändas av Metodistkykan. Syster Rosas underhåll, som förut omtalats, går ut från behållningen av boken "För Jesus och Afrika„ vari många vänner från olika gruppor har sin välsignade del. Syst. Karin underhålles av Kvinnosällsk. för yttte missione i U. S. A. och Syst. Ruth underhålles av samma sällskap i Norge.

Judarna och Palestina. (Forts. från sid. 103) att förskingra dem. Han skall sända jägare för att jaga dem, det vill säga, att de skola bli tvugna att lämna de platser, där de äro. Han skall sända fiskare för att fånga dem, det vill säga, att de skola bli lockade att draga hem. Och av ordet se vi, att då Kristus kommer och åter sätter sina fötter på Oljeberget, skall han finna Israel församlat i Palestina.

Vad har då hänt i dessa sista tider? Före världskriget var det helt få judar, som lyssnat till sionisternas rop och farit tillbaka till Palestina. Men världskriget kom och bragte med sig en ny ställning. Judarna började strömma hem i stora skaror. Många mena att detta var egentligen världskrigets mål och resultat. Doktor H. A. Ironside säger, då han talar om Allenbys intagning av Jerusalem den 9 december 1917: Då turkarna blevo drivna från Palestina led det mot slutet av kriget. Och elva månader efter, den elvte dagen i den elvte månaden 1918, blev vapenvilan underskriven. Gud hade låtit det ske och fullgjort det, som Han hade beslutat. Han hade öppnat vägen för den kringflackande nationen, så att de kunde börja återvända till sitt land. Det öppnades som nationalhem för judarna. Återupplivandet av det hebreiska språket från ett dött till ett levande talespråk, som sedan ägt rum, är också ett tidens tecken, så är också judarnas allt större intresse i Herren Jesus Kristus.

(M. V.)

Bönesvar efter fjorton år.

Vid ett väckelsemöte för några år sedan stod jag en afton vid kyrkdörren för att tala med de bedrövade, som ej hade mod att avgöra sig för Kristus. Jag kom då i samtal med ett par makar, vilka voro kraftigt berörda av Guds Ande. De följde med fram och böjde sig för Herren och togo emot frälsningen. När vi stigit upp från bönen, ser jag en man med glädjestrålande ögon resa sig upp och komma fram. Han räcker sin hand till dessa som givit sig åt Herren och hälsar dem välkomna och tager mannen i famn och de gråta båda av glädje. När de första glädjekänslorna lagt sig säger han: »Jag har bedit för min broder i fjorton år, och i kväll har Gud svarat på min bön, ty detta är min broder och hans hustru.

Kära förebedjare, glöm ej att Gud tager upp våra förböner och tänker på att besvara dem, när tid är inne. Men samtidigt, må vi vara villiga att bliva hans sändebud, och ställa oss i vägen för dessa som söka komma undan, eller som ej ha mod att taga steget ut, trots det att de i sitt inre önskar kunna det. Må vi hjälpa dem. Och du som är föremål för förbön, bäst är för dig att komma nu och bliva en medhjälpare i bönen för andra. Kom nu! Låt beveka dig.

C. F. I-n.

Kom åter till oss.

Sammankomsterna i det lilla ungdomsrummet höra och till de dyrbara minnena. Många gånger har jag tänkt på dessa av Gud så rikt välsignade möten. Vilken sång! Vilka vittnesbörd! Vilka smältande bönemöten på knä invid nådastolen! Ofta har jag förts i tanken tillbaka till det lilla rummet. Huru ofta bådo vi inte med frälsningssökande där! Inte hade vi några väl uttänkta program, inga lysande förmå-

gor, nästan alldrig några främmande talare och pastorn var sällan närvarande, ty det behövde han inte, där var livat nog ändå. Men hemligheten till denna kraft och rikedom ligger utan tvivel däri, att åtminstone ett par dussin av dessa ungdomar hade varit ute och missionerat, innan de kommo till mötet. En grupp gick till de fattiga och sjuka i hemmen, och en annan grupp gick till lasaretten för att där söka upp svenskarna, en tredje hop var ute och gjorde husbesök och höll möten, en fjärde skara gick med stränginstrumenten och traktater till krogarna och vittnade och sjöngo om frälsningen i Herren Jesus. När tiden för ungdomsmötet kom bar det i väg till kyrkan. Och det mötet blev en formlig generalmönstring. Efter några kärnfriska sånger läste någon Guds ord och ledde i bön. Sedan vittnade och sjöngo vi om vart annat. Vartenda möte avslutades med bönemöte, då hela den troende ungdomsskaran föll på knä. Halleluja! Om någon broder eller syster ej låg på knä då, så voro de upptagna med personligt arbete för att vinna syndare för Herren. Och medan ungdomsmötet avslutades påbörjades kvällsmötet i kyrkan. Och det var sälsynt att någon icke stannade för kvällsmötet. Vilka minnen från vår verksamhets storhetstid!

Men jag har sett lika härliga sammankomster bland ungdomar av svensk härkomst. Det senaste var jag med om för en vecka sedan, men det var ju, strängt taget, intet ungdomsmöte. De unga hade samlats med de äldre på missionssalen i Roseland, Chicago. Och där var bön och sång och liv så att det flödade. Och huru välsignat mottagliga sådana människor äro för Ordets predikan. Det känner ingen så väl som predikanten.

Jag önskar ingenting hellre än att våra unga teologi studerande finge tillfälle att predika för sådant folk i en sådan atmosfär, en Ande-mättad salighet. That would MAKE them or BRAKE them.

Hade de predikogåvan och kallelsen från Gud och Andens smörjelse, så skulle just sådana tillfällen utveckla deras gåvor, som plantorna utvecklas i drivhus. Men vore förhållandet motsatsen, så skulle de oförtövat få klarhet i den saken.

Vad sägen I som tron att Gud är likadan och lika mäktig och vill, att vi skola vara lika enfaldiga och starka i tron på vår Gud som vi fordom voro? Det som hindrar är icke tiden, världen eller djävulen. Det är intet annan än det vi själva tillverkat, anordnat, arrangerat och upprest, som nu ligger hindrande i vägen för upprepandet av de gamla tidernas övernaturliga upplevelser i våra församlingslokaler. Ty där avskrankningens skiljemurar nedrivits gör man de gamla erfarenheterna av Herrens närvaro och Andens kraft.

Joel Fridfelt. (M. V.)

P. S. Kära vänner, ungdomar och äldre. Borde vi inte gräva upp de gamlas brunnar och därifrån skaffa friska, flödande välsignelserikedomar åt en i hunger och törst lidande mänsklighet? Börja i dag. Herren ger kraft till heliga beslut. C. F. l-n.

Meddelande.

Ångfartyget Tisnaren som Syst. Rosa Rydell medföljde till Afrika, ankom till Kapstaden den 25 nov. och avgick därifrån till East London d. 1 dec., sedan är det ännu ett stycke båtväg till Beira och tågväg till Umtali. Vi hoppas hon skall bli de svenska metodist. och deras vänners "julklapp" till Afrika.

Andliga Fläktar

kommer, vill Gud, ännu ett år att givas ut med liknande utstyrelse och antal samt pris som förut. Priset blir 1:20 pr år. Till dem som taga 10 ex. och däröver kommer som vanligt ett friex. att medfölja. En syster har under detta år lyckats sprida 50 ex. i månaden och önskar få samma antal även under 1938. Om alla mina kära medarbetare ökade sitt antal tidningar pr nummer med ytterligare 5 ex. skulle snart min önskan om en upplaga på 2000 bli förverkligad. Tidningen börjar nu att bliva känd och dess innehåll blivit till verklig andlig uppbyggelse, därom vittna de många erkännande som kommit mig tillhanda. För denna uppmuntran framför jag härmed till mina vänner ett varmt tack. Allt är en nådesbevisning från Gud och för vilket Han skall ha all äran.

En nyhet för nästa år blir dock omsorgen för Syster Rosa Rydells underhåll, och komma så ofta som möjligt meddelande även från henne att inflyta. För övrigt kommer jag att stå i förbindelse med missionärer, både från vår egen grupp, som för andras grupper, och kommer således tidningen att berikas därmed. Min bön är, att den må bliva till rik andlig uppbyggelse och väckelse även under år 1938.

Hjälp mig att bedja därom.

* * *

Med detta nummer kommer friexemplar att medfölja för utdelning allt efter de antal som sänts under detta år. Ett hjärtligt tack till Eder alla mina trogna och goda medarbetare. Helig Andekraft vile över Eder alla och en underbar julefrid och Ett segerrikt 1938.

C. F. Israelsson.

REDOVISNING

för dem, som sänt varor med Syster Rosa Rydell till Afrika.

Skoog, Överås. Pålsson, Lund. Nilsson m. fl. Kumla. Schentz, Tranås. Karlsson, Stockholm. Betaniastiftelsen, Alingsås. Schmiedte, Åkerberga. Israelsson, Bergius, Holmgren, Hansson, Lindesberg. Marqvist, Mölndal. Nordin, Klintehamn. Wettermark, Norrköping. Larsson, Fagersta. Nyberg, Nyköping. Kindstedt, Boxholm. Lindholm. Eskilstuna. Furst, Västerås. K. Y. M. Kristinehamn. Hörling, Lidköping. Mattson Öregrund. Blom, Emanuelsf. ungdomsf. Göteborg. Vidén, Åstorp. Widegård, Johanson, Karlson, Tjugusjö. Olson, Roma Kloster. Björk, Råå. Björkwall, Kungsåra. Bodmark, Stockholm. Svensson, Landskrona. Friman, Systraförbundet, Mölndal. Metodistförs. Fagersta. Vinell, K. Y. M., Huskvarna. Fredrikson, Johanson, Bengtsfors. Björnson, Bergvall, Grängesberg. Bengtson, Valdemarsvik. Lindh, Sommen. Holmgren, Gävle. Söderlund, Eskilstuna. Nilson, Fernsten, Berggren, Edling, Västerås. Westerberg, Karlskrona. Storm, Stockholm. Olson, Karlshamn. Holm, Jönson, Petterson, Israelson, Råå.

En del av sakerna har kommit mig tillhanda för rätt länge sedan, och har ej sänts förut på grund av för stora transportkostnader. Men de äro nu lika kärkomna. Ett hjärtligt tack frambäres till alla givarna, med tillönskan av erfarenheten av den glädje som de komma att sprida därute bland våra svarta och vita vänner.

C. F. Israelson.

P. S. Med anledning av att flera begärt få Syster Rosas foto för spridning bland missionens vänner, för att därigenom insamla ett bidrag för hennes utrustning, så kan dessa erhållas från undertecknad.

D. S.

Vägledning.

Vill du ha ett vägledande ord fram till Pingsten, skaffa dig böckerna "I Lammets Fotspår" och "På Andelivets Områden". Dessa böcker ge en klar inblick i Andens sätt att verka både för och efter Pingsten och sprida ljus över, för en del inom detta område dunkla frågor. Böckerna erhållas till ett pris av 1 kr. och 1:50. Likvid kan erläggas i frimärke med ordern.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1937